

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4To/1/2017
Identifikačné číslo spisu:	9507100043
Dátum vydania rozhodnutia:	11.04.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:9507100043.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Štefana Harabina, v trestnej veci obžalovaného G. C. a spol., pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 a iné, na verejnom zasadnutí konanom 11. apríla 2018 v Bratislave, o odvolaniach obžalovaných G. C., G. B., Y. L., Y. I., O. X., L. W., Y. Y., Y. X., T. T., G. C., O. P., T. X., G. K., I. K., G. J. a T. O., prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ako aj manželky obžalovaného Y. X. T. X., družky obžalovaného T. X. J. T. a poškodenej H. L., proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 9. augusta 2016, sp. zn. PK - 1 T 14/2007, v spojení s opravným uznesením predsedu senátu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 11. apríla 2017, sp. zn. PK - 1 T 14/2007, takto

rozhodol:

I.

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), ods. 3 Tr. por. napadnutý rozsudok s a z r u š u j e vo výroku o vine :

- u obžalovaných: G. C., G. B., Y. L., Y. I., O. X., L. W., Y. Y., Y. X., T. T., G. C., O. P., G. K., I. K., G. J., T. X. a T. O. vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/ rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 9. augusta 2016, sp. zn. PK-1T/14/2007,
- u obžalovaných G. C., G. B., I. K. a G. K. aj vo vzťahu ku skutku pod bodom 3/ rozsudku,
- u obžalovaného G. B., Y. X. a Y. Y. aj vo vzťahu ku skutku pod bodom 5/ rozsudku,
- u obžalovaných G. B. a T. X. aj vo vzťahu ku skutku pod bodom 12/ a u obžalovaného T. X. aj vo vzťahu ku skutku 14/ rozsudku,
- u obžalovaného T. O. aj vo vzťahu ku skutku pod bodom 16/ rozsudku,
- u obžalovaných G. B., Y. I., G. C. a G. J. vo vzťahu ku skutku pod bodom 18/ rozsudku,

ako aj vo výrokoch o trestoch u týchto obžalovaných.

II.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por.

Obžalovaný G. C., nar. XX. U. XXXX v W., trvale bytom XXX XX W. XX, O. XXX/X, adresa na doručovanie XXX XX W. XX, V. XX,

Obžalovaný G. B., nar. X. H. XXXX v W., trvale bytom XXX XX W. XX, W. XX, adresa na

doručovanie XXX XX W. B. V. , W. XX, t.č. na neznámom mieste, konanie proti ušlému,

Obžalovaný Y. L., nar. XX. Y. XXXX v W., trvale bytom XXX XX W. X, W. XX, adresa na doručovanie XXX XX W. X, V. XX,

Obžalovaný Y. I., nar. XX. T. XXXX v W., trvale bytom XXX XX W. XX, F. X,
Obžalovaný O. X., nar. XX. H. XXXX v W., trvale bytom XXX XX W.-K., Q. č. XXX/XX,

Obžalovaný L. W., nar. X. Y. XXXX v W., trvale bytom XXX XX W. X, P. XX,

Obžalovaný Y. Y., - nar. XX. Y. XXXX v W., trvale bytom XXX XX W. XX, C. X,

Obžalovaný Y. X., nar. X. J. XXXX v W., trvale bytom XXX XX W. X, W. XXXX/XX, s adresou na doručovanie XXX XX W. X, H. X

Obžalovaný T. T., nar. XX. T. XXXX v W. , trvale bytom XXX XX W. X, X. XXXX/X, adresa na doručovanie poste restante, XXX XX W. X, XXX XX W. XX, H. XX,

Obžalovaný G. C., nar. XX. U. XXXX v W., trvale bytom XXX XX W. XX, W. XXX/XX, adresa na doručovanie XXX XX W. XX, V. XX,

Obžalovaný O. P., nar. X. Y. XXXX v W., trvale bytom XXX XX W. X, L. XXXX/X,

Obžalovaný G. K., nar. X. K. XXXX v W., trvale bytom W. XX, C. XXX/X, s adresou na doručovanie XXX XX W., C. XX u O. K.

Obžalovaný I. K., nar. X. T. XXXX v D. na D., trvale bytom XXX XX W. X, W. B. č. XXX/X, s adresou na doručovanie W. XX, X. XX

Obžalovaný T. X., nar. XX. J. XXXX v W., trvale bytom XXX XX W. XX, T. XX

Obžalovaný T. O., nar. X. J. XXXX v W., trvale bytom XXX XX W. XX, Y. XXX/XX,

s ú v i n í , že

v bode 1/

G. C. spoločne s G. B. v letných mesiacoch roku 2000 minimálne od 23. apríla 2005 postupne vytvárali a budovali štruktúru zločineckej skupiny pôsobiacej v W. a jeho širšom okolí, s hierarchicky usporiadanou štruktúrou a plánovitým rozdelením úloh s cieľom páchania rôznej trestnej činnosti, ktorej členmi boli

Y. L., Y. I., O. X., L. W., Y. Y., T. T., G. C., O. P. a R.G., pričom zločinecká skupina bola financovaná zo zdrojov trestnej činnosti pozostávajúcej predovšetkým z páchania trestných činov vraždy, vydierania, lúpeže, všeobecného ohrozenia, nedovoleného ozbrojovania, poškodzovania cudzej veci a iných trestných činov násilnej povahy, ktoré sú podrobne uvedené v 2.) - 17), 19) a 20.) bode rozsudku, s cieľom získania finančného zisku a iných materiálnych výhod v prospech zločineckej skupiny,

v bode 3/

G. C. i napriek tomu, že spáchal skutok popísaný v 2.) bode rozsudku, dňa 7. apríla 2001 okolo 01.00 h v obci P. X., v kuchyni rodinného domu č. XXX, patriaceho Q. K. v prítomnosti G. B., I. K., G. K. a R.G., krátkou guľovou zbraňou nezistenej značky ráže 9 mm s namontovaným tlmičom výstrelův, v úmysle usmrtiť, strelil do zátylku hlavy Y. K., o ktorom sa domnieval, že je príslušníkom SIS a môže prezradiť činnosť ich zločineckej skupiny, čím mu spôsobil priestrel hlavy s kanálovitým pomliaždením mozgu a vnútrolebečným krvácaním, ktorému poškodený na mieste podľahol, pričom G. C. v čase

skutku prechovával krátku guľovú zbraň nezistenej značky ráže 9 mm s namontovaným tlmičom výstreliv bez povolenia, G. B. a R.G., ktorí mali vedomosť o tom, že konajú v záujme zločineckej skupiny s I. K. a G. K., odstránili stopy z miesta činu a telo Y. K. zakopali pri obci T. O.,

v bode 5/

G. B. v úmysle dosiahnuť zmenu výpovede svedka Y. X., ktorý vypovedal v trestnom konaní proti jeho nevlastnému bratovi L. C., naplánoval a zorganizoval útok na Y. X., ktorého sa okrem G. B. zúčastnili aj Y. X., Y. Y. a R.G. dňa 22. januára 2002 okolo 18.30 h v W. na ul. X. č. XX, na požičanom motorovom vozidle zn. Volkswagen Golf VR6 čiernej farby maskovaní čiernymi kuklami na hlavách a v tmavom oblečení, R.G. polial benzínom vchodové dvere bytu majiteľky T. V., ktorá sa v tom čase v byte zdržiavala so svojou dcérou B. V. a svojím priateľom Y. X., rozliaty benzín zapálil Y. Y., čím došlo k vzniku požiaru, ktorý sa rýchlo rozšíril na bytové jadro uvedeného bytu, G. B. a Y. X. strieľali z brokovníc do okien uvedeného bytu, G. B. zo strany ulice a Y. X. z druhej strany bloku zo strany kuchyne bytu, pričom Y. X., T. V. a B. V. museli v dôsledku požiaru opustiť byt vyskočením z okna, keďže bezprostredne hrozilo rozšírenie požiaru a výbuchu plynu, musel byť byt ihneď odpojený od prívodu elektrickej energie a plynu, v bytovom dome sa v tom čase nachádzalo najmenej ďalších päť osôb, čím T. V. spôsobili škodu vo výške 221.937,70 Sk (7.366,98 Eur), T. U., rod. P. škodu v sume 77.495,80 Sk (2.572,39 Eur) a U. škodu v sume 145.205,- Sk (4.819,92 Eur), pričom G. B. a Y. X. v čase skutku prechovávali brokovnice bez povolenia,

v bode 12/

G. B. a R.G. v presne nezistenom čase a na presne nezistenom mieste pred nocou z 5. na 6. októbra 2004 naviedli T. X., aby odcudzil nejaké motorové vozidlo, následne T. X., v noci z 5. na 6. októbra 2004 v presne nezistenom čase z parkoviška na ulici V. č. X v W. nezisteným spôsobom odcudzil osobné motorové vozidlo zn. Lancia Thema 2,0 TE turbo šedej metalízy výrobného čísla motora XXXXXXXX, čísla karosérie Z čím majiteľovi Ing. T. Y. odcudzením uvedeného vozidla spôsobili škodu v sume 68.985,- Sk (2.289,88 Eur),

v bode 14/

T. X. dňa 29. decembra 2004 v dobe od 06.00 hod. do 06.20 hod. v W. na O. gen. U., preštiknutím visacieho zámku na vstupnej bránke vnikol do areálu autobazáru L. R. - H. H., kde po vytrhnutí ochrannnej siete vytlačil okno do priestoru kancelárie, odkiaľ zo skrinky vzal kľúče od osobného motorového vozidla zn. Škoda Octavia 1U, ev. č. L. XXXX. čiernej farby, ktoré odcudzil, čím majiteľovi Mgr. Y. W. odcudzením uvedeného vozidla spôsobil škodu v sume 431.787,- Sk (14.332,70 Eur),

v bode 16/

T. O. dňa 31. januára 2005 o 16.25 h z autobazáru W. v W. na ulici C. č. XXX, pod zámienkou kúpy odcudzil osobné motorové vozidlo zn. Alfa Romeo 166 čiernej metalízy ev. č. W. XXXX. takým spôsobom, že po tom, čo mu pracovník autobazáru vozidlo naštartoval, využil jeho neprítomnosť a s vozidlom ušiel, čím odcudzením vozidla spôsobil spoločnosti G. S. U., a.s. W. škodu v sume 401.414,- Sk (13.324,50 Eur),

t e d a

v bode 1/

-obžalovaní G. C. a G. B. založili a zosnovali zločineckú skupinu,
-obžalovaní Y. L., Y. I., O. X., L. W., Y. Y., T. T., G. C. a O. P. boli členmi zločineckej skupiny

v bode 3/

Obžalovaný G. C.

- iného úmyselne usmrtil a spáchal uvedený čin opätovne a z inej obzvlášť zavrhnuteľnej pohľadky,
- bez povolenia prechovával strelnú zbraň,

Obžalovaní G. B., I. K. a G. K.

- páchatelovi trestného činu pomáhali v úmysle umožniť mu, aby unikol trestnému stíhaniu,

v bode 5/

Obžalovaní G. B., Y. X. a Y. Y.

- úmyselne vydali ľudí do nebezpečenstva smrti alebo ťažkej ujmy na zdraví a cudzieho majetku do nebezpečenstva škody veľkého rozsahu tým, že spôsobili požiar a spáchali uvedený čin ako členovia organizovanej skupiny,
- násilím nútili iného, aby niečo konal, spáchali uvedený čin ako členovia organizovanej skupiny, so zbraňou a na svedkovi

Obžalovaní G. B. a Y. X.

- bez povolenia prechovávali strelnú zbraň

v bode 12/

Obžalovaní G. B. a T. X.

- prisvojili si cudziu vec tým, že sa jej zmocnili a spôsobili uvedeným činom škodu nie malú

v bode 14/

Obžalovaný T. X.

- prisvojil si cudziu vec tým, že sa jej zmocnil, uvedený čin spáchal vlámaním a spôsobil činom uvedeným väčšiu škodu,

v bode 16/

Obžalovaný T. O.

- prisvojil si cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a spôsobil uvedeným činom väčšiu škodu,

t ý m s p á c h a l i

v bode 1/

Obžalovaní G. C., G. B., Y. L., Y. I., O. X., L. W., Y. Y., T. T., G. C. a O. P.

- trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005,

v bode 3/

Obžalovaný G. C.

- trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c/, písm. h/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2001
- trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. júla 2001

Obžalovaní G. B., G. K. a I. K.

- trestný čin nadržovania podľa § 166 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005

v bode 5/

Obžalovaní G. B., Y. Y. a Y. X.

- trestný čin všeobecného ohrozenia podľa § 179 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005,
- trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. d/ Tr. zák. účinného do 31. augusta 2002,

Obžalovaní G. B. a Y. X.

- trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. augusta 2002,

v bode 12/

Obžalovaný G. B.

- trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005

Obžalovaný T. X.

- pokračovací trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005

v bode 14/

Obžalovaný T. X.

- pokračovací trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. a/, ods. 4 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005,

v bode 16/

Obžalovaný T. O.

- trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005

III.

Za to sa

o d s u d z u j ú :

Obžalovaný G. C.

ako aj za skutky pod bodmi 2/, 4/, 7/, 8/, 11/, rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 9. augusta 2016, sp. zn. PK-1T/14/2007-19126

Podľa § 219 ods. 2 s použitím § 35 ods. 2, § 29 ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. augusta 2003 na súhrnný výnimočný trest odňatia slobody na d o ť i v o t i e .

Podľa § 39a ods. 2 písm. c), ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 ho zaraďuje do III. (t r e t e j) nápravnovýchovnej skupiny.

Podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 z rozsudku Okresného súdu Košice 2 vyhláseného dňa 29. januára 2013, č.k. 7T/271/2002-648 zrušuje výrok o treste odňatia slobody vo výmere dva roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu štyri roky. Zároveň sa zrušujú aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 z rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota vyhláseného dňa 14. októbra 2014, č. k. 2T/36/2014-128 zrušuje výrok o treste odňatia slobody vo výmere šesť mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu osemnásť mesiacov, ako aj výrok o treste zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dva roky.

Zároveň sa zrušujú aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 49 ods. 1, § 50 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 obžalovanému G. C. ukladá trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na 2 (d v a) roky.

Obžalovaný G. B.

ako aj za skutky pod bodmi 2/, 6/, 7/, 8/, 9/, 10/, 11/, 13/ 15/, 17/, 19/ a 20/ rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 9. augusta 2016, sp. zn. PK-1T/14/2007-19126

Podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 s použitím § 35 ods. 2, ods. 3, § 29 ods. 3

Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 na súhrnný výnimočný trest odňatia slobody na d o ž i v o t i e .

Podľa § 30 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody nie je prípustné.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c), ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 sa pre výkon trestu zaraďuje do III. (t r e t e j) nápravno výchovnej skupiny.

Podľa § 35 ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 zrušuje sa rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica zo 17. septembra 2015, sp. zn. BB-4T/29/2015 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. júna 2016, sp. zn. 2 To 14/2015 vo výroku o treste odňatia slobody vo výmere dvadsaťtri rokov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s maximálnym stupňom stráženia. Zároveň sa zrušujú aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Obžalovaný Y. L.

ako aj za skutky pod bodmi 2/ a 4/ rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 9. augusta 2016, sp. zn. PK-1T/14/2007-19126

Podľa § 219 ods. 2, s použitím § 42 ods. 1, § 35 ods. 1, § 29 ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. augusta 2003 na úhrnný výnimočný trest odňatia slobody na d o ž i v o t i e .

Podľa § 39a ods. 2 písm. c), ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 sa zaraďuje do III. (tretej) nápravno výchovnej skupiny.

Obžalovaný Y. I.

ako aj za skutky pod bodmi 13/, 17/ a 20/ rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 9. augusta 2016, sp. zn. PK-1T/14/2007-19126

Podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 2, § 29 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 na úhrnný výnimočný trest odňatia slobody vo výmere 24 a pol roka (dvadsaťštyri a pol).

Podľa § 39a ods. 2 písm. c), ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 sa pre výkon trestu zaraďuje do III. (tretej) nápravno výchovnej skupiny.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. sa obžalovanému ukladá ochranný dohľad v trvaní troch rokov.

Obžalovaný O. X.

ako aj za skutky pod bodmi 6/, 7/, 8/, 9/, 11/, 15/, 17/ a 19/ rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 9. augusta 2016, sp. zn. PK-1T/14/2007-19126

Podľa § 184a ods. 5 s použitím § 35 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. marca 2005 na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 a pol roka (d v a n á s ť a p o l).

Podľa § 39a ods. 2 písm. c) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 ho zaraďuje do III. (tretej) nápravno výchovnej skupiny.

Obžalovaný L. W.

ako aj za skutky pod bodmi 7/, 8/, 9/, 11/ a 19/ rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 9. augusta 2016, sp. zn. PK-1T/14/2007-19126

Podľa § 184a ods. 5 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. marca 2005 na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov (d v a n á s ť).

Podľa § 39a ods. 2 písm. c) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 ho zaraďuje do III. (tretej) nápravnovýchovnej skupiny.

Obžalovaný Y. Y.

ako aj za skutky pod bodmi 6/, 7/ a 8/ rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 9. augusta 2016, sp. zn. PK-1T/14/2007-19126

Podľa § 179 ods. 2 s použitím § 35 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 (j e d e n á s ť) rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 ho zaraďuje do III. (tretej) nápravnovýchovnej skupiny.

Obžalovaný Y. X.

Podľa § 179 ods. 2 s použitím § 35 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 na úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (o s e m) rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 sa pre výkon trestu zaraďuje do III. (t r e t e j) nápravnovýchovnej skupiny.

Podľa § 35 ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 zrušuje sa rozsudok Okresného súdu Košice 2 zo dňa 29. januára 2013, sp. zn. 7T/271/2002 v časti výroku o treste odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu. Zároveň sa zrušujú aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Obžalovaný T. T.

ako aj za skutky v bodoch 7/, 8/, 15/ rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 9. augusta 2016, sp. zn. PK-1T/14/2007-19126

Podľa § 185a ods. 1, s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 8 (o s e m) rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 pre výkon trestu sa zaraďuje do III. (t r e t e j) nápravnovýchovnej skupiny.

Obžalovaný O. P.

ako aj za skutky v bodoch 7/, 8/ rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 9. augusta 2016, sp. zn. PK-1T/14/2007-19126

Podľa § 185a ods. 1 s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 (p ä ť) rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 súd obžalovaného pre výkon trestu zaraďuje do II. (d r u h e j) nápravnovýchovnej skupiny.

Obžalovaný T. X.

Podľa § 247 ods. 4 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 26 mesiacov a 3 dni (dvadsaťšesť mesiacov a tri dni).

Podľa § 39a ods. 2 písm. b) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2015 sa pre výkon trestu zaraďuje do II. (d r u h e j) nápravnovýchovnej skupiny.

Obžalovaný G. C.

ako aj za skutok pod bodom 11/ rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 9. augusta 2016, sp. zn. PK-1T/14/2007-19126

Podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (t r i) roky.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. sa pre výkon trestu zaraďuje do II. (d r u h e j) nápravnovýchovnej skupiny.

Obžalovaný I. K.

Podľa § 166 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 na trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a), § 59 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 sa mu výkon trestu podmienene odkladá na skúšobnú dobu v trvaní 2 (d v a) roky.

Obžalovaný G. K.

Podľa § 166 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (d v a) roky.

Podľa § 39a ods. 2 písm. a) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 sa pre výkon trestu zaraďuje do I. (p r v e j) nápravnovýchovnej skupiny.

Podľa § 35 ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 zrušuje sa výrok o treste odňatia slobody vo výmere 2 roky s podmienecným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 5 rokov, rozsudku Krajského súdu Košice z 22. júla 2014, sp. zn. 8T/1/2008. Zároveň sa zrušujú aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 35 ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 zrušuje sa výrok o treste odňatia slobody vo výmere 2 roky s podmienecným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 4 roky rozsudku Okresného súdu Košice z 29. októbra 2014, sp. zn. 4T/47/2014. Zároveň sa zrušujú aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Obžalovaný T. O.

Podľa § 247 ods. 4 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 na trest odňatia slobody vo výmere 1 (j e d e n) rok.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a), § 59 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 sa mu výkon trestu

odňatia slobody odkladá na skúšobnú dobu v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

IV.

A/ Podľa § 285 písm. c) Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 obžalovaní I. K., G. K., Y. X., G. J., T. X. a T. O.

s a o s l o b o d z u j ú

spod obžaloby Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 27. apríla 2007 č. k. VII/2 Gv 49/05-1053 pre skutok pod bodom 1/ napadnutého rozsudku právne kvalifikovaný ako trestný čin založenia a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, ktorého sa mali dopustiť na tom skutkovom základe, že G. C. spoločne s G. B. v letných mesiacoch roku 2000 minimálne do 23. apríla 2005 postupne vytvárali a budovali štruktúru zločineckej skupiny pôsobiacej v W. a jeho širšom okolí, s hierarchicky usporiadanou štruktúrou a plánovitým rozdelením úloh s cieľom páchania rôznej trestnej činnosti, ktorej členmi boli

Y. L., Y. I., O. X., L. W., Y. Y., Y. X., T. T., G. C., O. P., G. K., I. K., G. J. a R. G., činnými pre túto skupinu boli T. X. a T. O., súc uzrozumení, že konali v prospech zločineckej skupiny tým, že pre zločineckú skupinu krádežami zabezpečovali osobné motorové vozidlá, pričom zločinecká skupina bola financovaná zo zdrojov trestnej činnosti pozostávajúcej predovšetkým z páchania trestných činov vraždy, vydierania, lúpeže, všeobecného ohrozenia, nedovoleného ozbrojovania, poškodzovania cudzej veci a iných trestných činov násilnej povahy, ktoré sú podrobne uvedené v 2.) až 20.) bode rozsudku, s cieľom získania finančného zisku a iných materiálnych výhod v prospech zločineckej skupiny.

B/ Podľa § 285 písm. c) Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 obžalovaní G. B., Y. I., G. C. a G. J.

s a o s l o b o d z u j ú

spod obžaloby Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 27. apríla 2007, č. k. VII/2 Gv 49/05-1053 pre skutok pod bodom 18/ napadnutého rozsudku právne kvalifikovaný ako trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 30. júna 2005, ktorého sa mali dopustiť na tom skutkovom základe, že

G. B. v presne nezistenom čase a na presne nezistenom mieste v W. naplánoval a zorganizoval poškodenie kamióna patriaceho firme U. O., a.s. W. z dôvodu, aby majiteľov donútil k finančnej spolupráci s nezistenou súkromnou bezpečnostnou službou a touto úlohou poveril Y. I., G. C. a G. J., ktorí mali vedomosť o tom, že konajú v záujme zločineckej skupiny, dňa 27. marca 2005 asi o 21.30 h na parkovisku na ulici O. č. X v W., kde bol odstavený náves zn. Samro ev. č. W. XXXK., ktorý bol zaparkovaný spoločne s ťahačom zn. Scania R 420 ev. č. W. s nápisom U. O., poliali náves na pravej strane benzínom a tento následne podpálili, čím poškodením návesu spôsobili spoločnosti U. škodu v sume 174.296,- Sk (5.785,57 Eur).

V.

Podľa § 319 Tr. por. odvolania obžalovaných G. C., Y. L., O. X., L. W., Y. Y., T. T., O. P., prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a poškodenej H. L. s a z a m i e t a j ú .

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd v Pezinku v poradí druhým rozsudkom (po zrušení a vrátení veci uznesením najvyššieho súdu z 26. februára 2010, sp. zn. 2 Toš 4/2009) z 9. augusta 2016, sp. zn. PK - 1 T

14/2007, uznal obžalovaných G. C., G. B., Y. L., Y. I., O. X., L. W., Y. Y., Y. X., T. T., G. C., O. P., T. X., G. K., I. K., G. J. a T. O. za vinných zo spáchania trestných činov: v 1. bode rozsudku obžalovaní G. C., G. B., Y. L., Y. I., O. X., L. W., Y. Y., Y. X., T. T., G. C., O. P., G. K., I. K., G. J., T. X. a T. O. pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005; v 2. bode rozsudku obžalovaní G. C. a G. B. pre pokus trestného činu vraždy podľa § 8 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. zák. účinného do 31. júla 2001, obžalovaný Y. L. ako obzvlášť nebezpečný recidivista v zmysle § 41 ods. 1, pre pokus trestného činu vraždy podľa § 8 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. zák. účinného do 31. júla 2001 a pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. a) Tr. zák. účinného do 31. júla 2001; v 3. bode rozsudku obžalovaný G. C. pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. h) Tr. zák. účinného do 31. júla 2001, pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. júla 2001, obžalovaní G. B., I. K. a G. K. pre trestný čin nadržovania podľa § 166 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005; v 4. bode rozsudku obžalovaný G. C. pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. i), písm. j) Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003, obžalovaný Y. L. ako obzvlášť nebezpečný recidivista v zmysle § 41 ods. 1, pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. i), písm. j) Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003 a pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. a) Tr. zák. účinného do 31. augusta 2002; v 5. bode rozsudku obžalovaní G. B., Y. Y. a Y. X. pre trestný čin všeobecného ohrozenia podľa § 179 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, pre trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b), písm. d) Tr. zák. účinného do 31. augusta 2002, obžalovaní G. B. a Y. X. pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. augusta 2002; v 6. bode rozsudku obžalovaní G. B., O. X. a Y. Y. pre trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 30. júna 2005, pre trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, pre trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, obžalovaný G. B. pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. a) Tr. zák. účinného do 31. júla 2004; v 7. a 8. bode rozsudku obžalovaní G. C., G. B., O. X., L. W., Y. Y., T. T. a O. P. pre pokračovací trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 30. júna 2005, obžalovaní G. B., O. X., L. W., Y. Y., T. T. a O. P. pre pokračovací trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, pre pokračovací trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, obžalovaný G. B. pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. a) Tr. zák. účinného do 31. júla 2004; v 9. bode rozsudku obžalovaní G. B., O. X. a L. W. pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. júla 2004, obžalovaný O. X. pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. júla 2004; v 10. bode rozsudku obžalovaný G. B. pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. i), písm. j) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. a) Tr. zák. účinného do 31. júla 2004; v 11. bode rozsudku obžalovaní G. C., G. B., O. X., L. W. a G. C. pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, obžalovaní G. B., O. X. a L. W. pre trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, obžalovaný G. B. pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 185 ods. 1 písm. a), ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. marca 2005, obžalovaný L. W. pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 184a ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. marca 2005; v 12. bode rozsudku obžalovaný G. B. pre trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, obžalovaný T. X. pre pokračovací trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005; v 13. bode rozsudku obžalovaný G. B. pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. i), písm. j) Tr. zák. účinného 31. decembra 2005, pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b), písm. c), ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 185 ods. 1 písm. a), ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. marca 2005, obžalovaný Y. I. pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b), písm. c), ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005; v 14. bode rozsudku obžalovaný T. X. pre pokračovací trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. a), ods. 4 Tr. zák. účinného do 31. decembra

2005; v 15. bode rozsudku obžalovaní G. B., O. X. a T. T. pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, pre trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, obžalovaný G. B. pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 184a ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. marca 2005; v 16. bode rozsudku obžalovaný T. O. pre trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005; v 17. bode rozsudku obžalovaní G. B., Y. I. a O. X. pre trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 30. júna 2005, pre trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, pre trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, obžalovaný G. B. pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 185 ods. 1 písm. a), ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. marca 2005, obžalovaný O. X. pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 184a ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. marca 2005; v 18. bode rozsudku obžalovaní G. B., Y. I., G. C. a G. J. pre trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 30. júna 2005; v 19. bode rozsudku obžalovaní G. B., O. X. a L. W. pre trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 30. júna 2005; v 20. bode rozsudku obžalovaný G. B. pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. i), písm. j) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 185 ods. 1 písm. a), ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, pre trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. účinného do 30. júna 2005, obžalovaný Y. I. pre pokus trestného činu vraždy podľa § 8 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. i), písm. j) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 185 ods. 1 písm. a), ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, pre trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. účinného do 30. júna 2005, a to na skutkových základoch uvedených v bodoch 1. až 20. rozsudku.

Za to boli odsúdení: obžalovaný G. C. podľa § 219 ods. 2, § 35 ods. 2, § 29 ods. 3, § 39a ods. 2 písm. c), ods. 3, § 49 ods. 1, § 50 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003 na súhrnný výnimočný trest odňatia slobody na doživotie so zaradením do tretej nápravnovúchovnej skupiny, za súčasného zrušenia výroku o treste uloženom rozsudkom Okresného súdu Košice 2 z 29. januára 2013, č. k. 7 T 271/2002-648, a rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota zo 14. októbra 2014, č. k. 2 T 36/2014-128, ako aj všetkých ďalších rozhodnutí na tento výrok obsahovo nadväzujúcich, a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dva roky. Obžalovaný G. B. bol podľa § 219 ods. 2, § 35 ods. 2, ods. 3, § 29 ods. 3, § 39a ods. 2 písm. c), ods. 3, § 30 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 odsúdený na súhrnný výnimočný trest odňatia slobody na doživotie so zaradením do tretej nápravnovúchovnej skupiny s tým, že podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody nie je prípustné, za súčasného zrušenia výroku o treste rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, zo 17. septembra 2015, č. k. BB - 4 T 29/2015-1422, v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu z 28. júna 2016, sp. zn. 2 To 14/2015, i všetkých ďalších rozhodnutí na tento výrok obsahovo nadväzujúcich. Obžalovaný Y. L. bol podľa § 219 ods. 2, § 42 ods. 1, § 35 ods. 1, § 29 ods. 3, § 39a ods. 2 písm. c), ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003 odsúdený na súhrnný výnimočný trest odňatia slobody na doživotie so zaradením do tretej nápravnovúchovnej skupiny; obžalovaný Y. I. podľa § 219 ods. 2, § 35 ods. 2, § 29 ods. 2, § 39a ods. 2 písm. c), ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 na súhrnný výnimočný trest odňatia slobody vo výmere dvadsaťpäť rokov so zaradením do tretej nápravnovúchovnej skupiny, za súčasného uloženia ochranného dohľadu podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z.; obžalovaný O. X. podľa § 184a ods. 5, § 35 ods. 2, § 39a ods. 2 písm. c) Tr. zák. účinného do 31. marca 2005 na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvanásť a pol roka so zaradením do tretej nápravnovúchovnej skupiny; obžalovaný L. W. podľa § 184a ods. 5, § 35 ods. 2, § 39a ods. 2 písm. c) Tr. zák. účinného do 31. marca 2005 na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvanásť rokov so zaradením do tretej nápravnovúchovnej skupiny; obžalovaný Y. Y. podľa § 179 ods. 2, § 35 ods. 2, § 39a ods. 2 písm. c) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere jedenásť rokov so zaradením do tretej nápravnovúchovnej skupiny; obžalovaný Y. X. podľa § 179 ods. 2, § 35 ods. 2, ods. 3, § 39a ods. 2 písm. c) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 na súhrnný trest odňatia slobody vo

výmere deväť rokov so zaradením do tretej nápravno výchovnej skupiny, za súčasného zrušenia výroku o treste rozsudku Okresného súdu Košice 2 z 29. januára 2013, č. k. 7 T 271/2002-648, ako aj všetkých ďalších rozhodnutí na tento výrok obsahovo nadväzujúcich. Obžalovaný T. T. bol odsúdený podľa § 185a ods. 1, § 35 ods. 2, § 39a ods. 2 písm. c) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere osem rokov so zaradením do tretej nápravno výchovnej skupiny; obžalovaný G. C. podľa § 185a ods. 1, § 35 ods. 2, § 39a ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere päť rokov so zaradením do druhej nápravno výchovnej skupiny; obžalovaný O. P. podľa § 185a ods. 1, § 35 ods. 2, § 39a ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere päť rokov so zaradením do druhej nápravno výchovnej skupiny; obžalovaný T. X. podľa § 185a ods. 1, § 35 ods. 1, § 39a ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere štyri roky so zaradením do druhej nápravno výchovnej skupiny; obžalovaný G. K. podľa § 185a ods. 1, § 35 ods. 2, ods. 3, § 39a ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere štyri roky so zaradením do druhej nápravno výchovnej skupiny, za súčasného zrušenia výroku o treste rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 22. júla 2014, č. k. 8 T 1/2008-275, a rozsudku Okresného súdu Košice 2 z 29. októbra 2014, č. k. 4 T 47/2014-137, i všetkých ďalších rozhodnutí na tento výrok obsahovo nadväzujúcich. Obžalovaný I. K. bol odsúdený podľa § 185a ods. 1, § 35 ods. 2, § 39a ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere tri a pol roka so zaradením do druhej nápravno výchovnej skupiny; obžalovaný G. J. podľa § 185a ods. 1, § 35 ods. 2, § 39a ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere tri a pol roka so zaradením do druhej nápravno výchovnej skupiny; obžalovaný T. O. podľa § 185a ods. 1, § 35 ods. 1, § 39a ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere tri a pol roka so zaradením do druhej nápravno výchovnej skupiny.

Podľa § 83 ods. 1 písm. e), § 83 ods. 2 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. súd rozhodol o zhabaní vecí (bližšie špecifikovaných v napadnutom rozhodnutí) a vyslovil, že ich vlastníkom sa stáva štát. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. zaviazal na náhradu škody: obžalovaného G. C. v sume 4 949,51 Eur poškodenej Y. K.; obžalovaných G. C. a Y. L. spoločne a nerozdielne v sume 2 832,51 Eur poškodenému Q. H.; obžalovaných G. B., Y. Y. a Y. X. spoločne a nerozdielne v sume 481,99 Eur poškodenému U. X. J. N. W.; obžalovaných G. B., O. X. a Y. Y. spoločne a nerozdielne v sume 560,61 Eur poškodenej U.-T., s. r. o.; obžalovaných G. C., G. B., O. X., L. W., Y. Y., T. T. a O. P. spoločne a nerozdielne v sume 6 753 Eur poškodenej B.-B.-H., s. r. o.; obžalovaných G. C., G. B., O. X., L. W. a G. C. spoločne a nerozdielne v sume 3 382,89 Eur poškodenému W. V., obžalovaných G. B. a Y. I. spoločne a nerozdielne v sume 1 420,39 Eur poškodenej H. I. a v sume 48 536,98 Eur poškodenému I. L., obžalovaných G. B., O. X. a T. T. spoločne a nerozdielne v sume 9140,11 Eur poškodenej H. L.; obžalovaných G. B., Y. I. a O. X. spoločne i nerozdielne v sume 1 524,13 Eur poškodenej U. H., s. r. o.; obžalovaných G. B. a Y. I. spoločne a nerozdielne v sume 14 862,39 Eur poškodenej O. U., v sume 6 404,87 Eur poškodenej H. G., v sume 717,65 Eur poškodennej zdravotnej poisťovni J., a. s. Podľa § 288 ods. 1, ods. 2 Tr. por. poškodených P. R. a T. U. s celým nárokom a poškodených Y. K., Q. H., U. X. J. N. W., B.-B.-H., s. r. o., H. L., so zvyškom ich nárokov na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Uznesením predsedu senátu súdu prvého stupňa z 11. apríla 2017, sp. zn. PK - 1 T 14/2007, vydaným podľa § 174 ods. 1 Tr. por. per analogiam, boli vo výroku i v odôvodnení rozsudku opravené zrejme nesprávnosti týkajúce sa údajov poškodených spoločností, konkrétne B.-B.-H., s. r. o. na správne H. s.r.o.; U. H., s. r. o. na správne U. O., a.s.; a údaje občianskeho združenia L., P.O.BOX XX, XXX XX X., IČO : XX XXX XXX na správne I. J. G. X, XXX XX X., IČO : XX XXX XXX.

Proti rozsudku podali odvolania všetci obžalovaní, prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“), manželka obžalovaného Y. X. T. X., družka obžalovaného T. X. J. T. a poškodená H. L..

Obžalovaný G. C. zahlásil odvolanie do zápisnice na hlavnom pojednávaní 9. augusta 2016 prostredníctvom ustanovenej obhajkyne JUDr. Lýdie Ráckovej. Odvolanie bolo podané do všetkých

výrokov týkajúcich sa viny, trestu i konania, ktoré napadnutým výrokom predchádzalo. Odvolanie podal obžalovaný aj sám v rovnakom rozsahu.

V jeho písomnom odôvodnení poukázal na formálne nedostatky napadnutého rozsudku, predovšetkým na nesúlad jeho písomného vyhotovenia so zápisnicou v časti skutku 7/ a 8/, a vady konania. Medzi vady konania zaradil kladenie kapcióznych otázok svedkovi G. R. prokurátorom, ktoré mali za následok nezákonnosť jeho výpovede ako dôkazu, z ktorého súd pri svojom rozhodovaní vychádzal, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces i prezumpciu neviny, a nedostatočne zistený skutkový stav, keďže nebolo nad všetky pochybnosti preukázané, že skutky sa stali a že by ich páchatelom bol G. C.. Rovnako súdu vytkol, že ho uznal vinným len na základe jediného priameho dôkazu, a to výpovede svedka R.. Zdôraznil, že po zrušení veci odvolacím súdom sa dôkazná situácia napriek rozsiahlemu dokazovaniu nezmenila, svedok dokonca odmietol vypovedať s odôvodnením, že by si privodil trestné stíhanie. Skutkový stav, ktorý podľa odvolacieho súdu nebol dostatočne zistený, sa nepodarilo objasniť. Namietol aj zmenu skutkových viet, ktoré boli upravené, v niektorých prípadoch tak, že konanie obžalovaných bolo posúdené prísnejšou právnou kvalifikáciou, ktorá však nemala oporu vo vykonanom dokazovaní. Neboli produkované žiadne relevantné nepriame dôkazy v záujme verifikovania výpovede korunného svedka a nebola s ním vykonaná ani konfrontácia, preto nebolo učinené zadost' zrušujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu. Konkrétne k jednotlivým skutkom namietal : ku skutku 1/ úpravy, ktoré vykonal súd prvého stupňa v skutkovej vete oproti obžalobe (obdobie fungovania skupiny, identifikácia členov, forma činnosti pre skupinu, jej financovanie, ciele) a výpoveď svedka R. k tomuto skutku, ktorá je podľa neho nevierohodná, nepresvedčivá, zmätočná až rozporuplná, nekonkrétna a hypotetická a nemožno ju bez ďalšieho považovať za dostatočný dôkaz. Navyše súd na ňu vzhľadom na kapciózne otázky (najmä používanie označenia „zločinecká skupina“ v otázkach, ktorými mali byť znaky takejto skupiny preukázané) prokurátora ani nemal prihliadnuť. Porušil tým právo na spravodlivý proces. Rozpornosť výpovede videl napríklad v označení obžalovaného G. J. za člena C. skupiny, keď tento bol len priateľom G. C., čo z neho člena žiadnej skupiny nerobí. Rovnako G. C. zaradil do skupiny napriek tomu, že o ňom vypovedal, že trestných činov sa nezúčastňoval, teda len z dôvodu, že bol bratom G. C.. Taktiež do skupiny zaradil aj tých, ktorí žiadnu trestnú činnosť nepáchali a mali na starosti ochranu G. C., napríklad Y. a Y. U. a X.. Nič z toho, čo svedok R. tvrdil, nebolo preukázané, vrátane toho, že G. C. bol šéfom skupiny a kde boli skupinou vyberané peniaze. V ďalšom podrobne poukázal na ďalšie nezrovnalosti, ktoré podľa neho viedli k tomu, že záver súdu bol len hypotetický, nepodložený žiadnymi dôkazmi a súd si z výpovedí vyberal len tie časti, ktoré sa mu hodili. Namietal aj nesplnenie zákonných znakov trestného činu, ktoré neboli preukázané. Ku skutku 2/ namietal úpravy oproti obžalobe, prekvalifikáciu z účastníctva vo forme návodu na pokus trestného činu vraždy, na ktorú neboli splnené zákonné podmienky, a došlo k nesprávnej aplikácii zákona. Skutok podľa neho nebol preukázaný a dôkazná situácia preto neobstoí. Ku skutku 3/ namietal umelú úpravu skutkovej vety, výpoveď svedka R., preukázanie skutku, poukázal na rozpory vo výpovediach svedkyne Q. R. (týkajúci sa času návštevy u jej matky, opoznania G. C.). Súdu vytkol aj to, že v rozsudku absentuje zmienka o výpovediach tých svedkov, ktorí spochybňujú výpoveď R. (napríklad Y. K., Y. K., H. P., T. L. a T. K.). Ku skutku 4/ namietal okrem úpravy skutkovej vety, zmeny právnej kvalifikácie, nepodloženej výpovede svedka R. a neobjasnenosti skutku i absenciu dôkazov, keď pre odopretie výpovede samotného R. sa nepodarilo konfrontovať ho s ostatnými obžalovanými, čo má za následok nezákonnosť rozhodnutia o vine a rozpor s rozhodnutím odvolacieho súdu. Rovnako namietal nedostatočné a nepresvedčivé odôvodnenie rozhodnutia v časti, kde sa uvádza, že tento skutok predstavoval konanie v rámci zločineckej skupiny. Z rozhodnutia nie je zrejmé, čo súd viedlo k zmene právnej kvalifikácie, preto je rozsudok v tejto časti nepreskúmateľný. Ku skutku 7/, 8/ a 11/ odvolateľ uvádzal obdobné námietky. V rámci záverečného návrhu zhrnul, že obžaloba neunesla dôkazné bremeno, v rozsudku boli vykonané také úpravy skutkových viet oproti obžalobe, aby z nich vyznievalo, že obžalovaní konali v prospech zločineckej skupiny a boli s tým minimálne uzrozmenní, hoci k tomu nebolo dost' dôkazov, taktiež bolo nadkvalifikované konanie obžalovaného G. C.. Obhajoba namietla aj postup, ktorý rozhodnutiu predchádzal, s poukazom na neprípustné otázky, čo viedlo až k nezákonnosti dôkazu výpovede svedka R.. Obhajoba vzhľadom na uvedené navrhla, aby najvyšší súd zrušil napadnutý rozsudok vo všetkých výrokoch týkajúcich sa obžalovaného G. C. a aby ho spod obžaloby oslobodil. V doplnení odvolania doloženého rozsiahlym prílohovým materiálom sám obžalovaný opätovne poukázal na arbitrárnosť a

nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku a porušenie zásad trestného konania, najmä § 2 ods. 10 a 12 Tr. por., pričom poprel vinu vo všetkých skutkoch. Súd prvého stupňa podľa neho porušil ustanovenie § 168 ods. 1 Tr. por., ako i čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“), čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach. Interpretácia skutkových zistení a aplikácia právnych záverov súdom podľa neho hrubo porušuje právo na spravodlivý proces. Z požiadavky, aby súd uviedol, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera, vyplýva, že nestačí iba na začiatku odôvodnenia rozsudku uviesť všetky dôkazy, ktoré boli vykonané, ich mechanickým vymenovaním, prípadne len opätovne citovať skutkový stav z výroku rozsudku, ako tomu bolo v prejednávanej veci. Všetky dôkazy totiž nepreukazujú skutok ako celok, ale viažu sa na jeho jednotlivé časti. V ďalšom odvolateľ poukázal na zrušujúce rozhodnutie najvyššieho súdu v prejednávanej veci, ktorého právny názor podľa neho súd prvého stupňa nerešpektoval, keďže nevykonal nariadené úkony a dôkazy a namietol aj zaujatosť predsedu senátu JUDr. Igora Králik z dôvodu jeho rozhodovania v inej trestnej veci (trestná vec G. K., sp. zn. PK - 1 T 15/2008). Napadnutý rozsudok je kópiou rozhodnutia vydaného v tejto inej veci. V tejto súvislosti poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (Ferrantelli a Santangelo proti Taliansku a Rojas Morales proti Taliansku) a žiadal, aby bol JUDr. Králik vylúčený z prejednávania veci, keďže o jeho vine a treste už raz rozhodoval a zaujal k nim stanovisko, čo vylučuje jeho nestrannosť. Súd prvého stupňa nerozhodol o vznesenej námietke zaujatosti z dôvodu, že nebola podaná bezodkladne, čím porušil jeho práva, preto sa v tejto veci obrátil i na Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) so sťažnosťou, ktorá však bola následne odmietnutá s poukazom na povinnosti jeho kvalifikovaného právneho zástupcu. Vyslovil nedôveru ustanovenej právnej zástupkyňi a mal na to, že súd prvého stupňa porušil jeho právo na obhajobu, keď nevyhovel jeho žiadosti o zmenu „nekvalifikovaného“ zástupcu na kvalifikovaného. V ďalšom odvolateľ okrem iného namietal aj splnenie podmienok pre odmietnutie výpovede svedkom R., ktorý vzhľadom na prerušené trestné stíhanie nemal pre odmietnutie zákonný dôvod. Nevykonaním jeho výsluchu došlo k nerešpektovaniu právneho názoru najvyššieho súdu v zrušujúcom rozhodnutí. Podľa obžalovaného je nutné prihliadať aj na existenciu vlastného hmotného záujmu svedka, ktorý formuje jeho výpoveď, a to snaha o zmiernenie dôsledkov stíhania v jeho trestnej veci vedenej v samostatnom konaní. Súdu vytýkal porušenie zásady prezumpcie neviny, jeho práv spojených s účasťou na hlavnom pojednávaní, rozhodovanie založené len na domnienkach a subjektívnych pocitoch a porušenie ustanovení o výsluchu svedka. Opätovne odvolací súd žiadal o zrušenie napadnutého rozsudku a jeho oslobodenie spod obžaloby.

Obžalovaný G. B., proti ktorému bolo vedené konanie ako proti ušlému, zahlásil odvolanie do zápisnice na hlavnom pojednávaní 9. augusta 2016 prostredníctvom ustanoveného obhajcu Mgr. Martina Krakovského. Odvolanie bolo podané do všetkých výrokov týkajúcich sa viny, trestu, konania, ktoré napadnutým výrokom predchádzalo, i do výroku o náhrade škody. Odvolanie v rovnakom rozsahu (spolu s jeho doplnením) bolo podané v prospech obvineného aj obhajcom JUDr. Karolom Hynekom.

Odvolanie obžalovaný odôvodnil tým, že súd nesprávne a nedostatočne vyhodnotil vykonané dokazovanie a nevzal do úvahy všetky okolnosti významné pre rozhodnutie, pričom podľa jeho názoru existujú dôvodné pochybnosti o správnosti skutkových záverov súdu. Súd vec nesprávne právne posúdil a nevysporiadal sa dostatočne s obhajobnými námietkami. Ku skutku 1/ uviedol, že nikdy nebol členom žiadnej skupiny, trestnú činnosť nepáchal. Rozhodnutie súdu je založené len na výpovedi jedného svedka, vo vzťahu ku ktorému sa súd nedostatočne zaoberal hodnotením jeho osoby a neprihliadol na jeho kriminálnu minulosť, ako ani na skutočnosť, že bol pre porušovanie podmienok vyradený z programu na ochranu svedkov. Poukázal na judikatúru slovenského i českého ústavného súdu, i na judikatúru najvyššieho súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcu sa utajených a chránených svedkov a ich obmedzeného použitia ako jediných dôkazov pre ustálenie viny (IV. ÚS 268/2011-37, ÚS ČR 36/2006, 1 TdoV 16/2011, Van Melchen proti Holandsku). Z výpovedí jednotlivých spoluobžalovaných podľa neho vyplýva, že viacerí z nich sa navzájom nepoznali, vedeli o sebe len z počutia, žiadna skupina teda existovať nemohla a celá obžaloba v tejto časti je založená len na názore svedka R.. Tejto údajnej skupine chýba znak, ktorým je štruktúrovanosť a koordinovanosť. Tento v priebehu celého konania nebol preukázaný. Podstatné sú podľa neho aj rozpory vo výpovedi

svedka R., ktorý najprv tvrdil, že v lete v roku 2000 malo dôjsť k založeniu zločineckej skupiny a neskôr tvrdil, že išlo o založenie súkromnej bezpečnostnej služby, pričom nebola reč o páchaní trestných činov, tieto znaky zločineckej skupiny teda absentujú. Skutok 2/ rovnako poprel s tým, že ho zorganizoval práve svedok R., čo potvrdili aj svedkyňa T., svedok C. a G.. Navyše svedkyňa T. uvádzala, že obžalovaný bol v čase útoku doma. V konečnom dôsledku nebola preukázaná ani objektívna stránka, ani subjekt skutkovej podstaty. Skutok 3/ je podľa jeho názoru vykonštruovaný svedkom R., ktorý je zároveň jeho organizátorom. V ďalšom spochybnil jednotlivé vykonané dôkazy a uzavrel, že jediným dôkazom zostáva výpoveď chráneného svedka s kriminálnou minulosťou a žiaden iný dôkaz nepreukazuje, že by sa skutku mal obžalovaný dopustiť. Rovnakú argumentáciu zvolil aj k ostatným skutkom, pričom všetky poprel a poukázal na potrebu aplikácie zásady in dubio pro reo. Ku skutku 11/ navyše zdôraznil svoje dobré kamarátske vzťahy s poškodeným W. V., ktorého nemal dôvod napadnúť. Spáchanie skutku 13/ bolo podľa neho nepravdepodobné, pretože 17. novembra 2004 bol hospitalizovaný z dôvodu kliešťovej encefalitídy a po prepustení sa podľa odporúčenia lekárov nemal zdržiavať v chladnom prostredí počas rekonvalescencie, ktorá mala trvať až jeden rok. Tieto pokyny dôsledne dodržiaval. Z týchto dôvodov nemohol spáchať ani skutok v bode 14/, navyše poškodeného L. L. nepoznal a nikdy ho nevidel. Taktiež nemohol spáchať skutok 20/, keďže s Y. Q. bol v kamarátskom vzťahu a nikdy s ním nerozvíjal aktivity, kvôli ktorým by sa dostali do konfliktu. V závere poukázal na konštatácie odvolacieho súdu v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí a uviedol, že jediným usvedčujúcim dôkazom je výpoveď pochybného svedka, ktorá nebola preukázaná inými dôkazmi. V otázke jeho viny sú preto pochybnosti a súd by mal rozhodnúť v zmysle zásady in dubio pro reo, pretože obžaloba neunesla dôkazné bremeno. Na základe uvedeného žiadal, aby bol napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a) až e) Tr. por. zrušený a vec podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátená na opätovné prejednanie a rozhodnutie súdu prvého stupňa. Odvolanie podané prostredníctvom JUDr. Hyneka poukazovalo na nedostatočné objasnenie veci vo všetkých bodoch obžaloby, keďže neexistuje priamy dôkaz o vine obžalovaného. Nepriame dôkazy bolo možné vyhodnotiť nielen v súlade s výpoveďou svedka R., ale aj v súlade s výpoveďami obžalovaných, ktorí tvrdili, že skutkov sa nedopustili. Súd však bez výhrad prevzal jeho výpoveď, zrejme preto, že usvedčovala ostatných. Obhajoba v tejto súvislosti spochybnila argument súdu, že svedok vypovedal zhodne v prípravnom konaní a v konaní pred súdom, pričom uviedla, že táto skutočnosť mohla byť spôsobená aj tým, že svedok mal k dispozícii spisový materiál. K bodu 1/ rozsudku poukázal na to, že nebolo preukázané získavanie prostriedkov skupinou za účelom trestnej činnosti a skutok je preukazovaný len výpoveďou chráneného svedka, ktorý v priebehu konania mal možnosť nazerať do spisu, čo bolo potvrdené vyšetrovateľom mjr. Mgr. L. i chráneným svedkom. Bolo tým zmarené objektívne objasňovanie veci. Svedok R. nevedel odpovedať na otázky, ktoré mu boli kladené na hlavnom pojednávaní, nevedel vysvetliť pojmy a postavenie jednotlivých členov, získavanie finančných prostriedkov, vyplácanie odmien ani názvy konkrétnych podnikov, v ktorých malo dochádzať k vydieraniu. Obhajoba v ďalšom podrobne citovala rozporné výroky svedka R. a poukázala na jeho výpoveď z 8. augusta 2007, ktorá nebola vykonaná zákonným spôsobom, pretože svedok sa nevyjadril, či bude vypovedať alebo existujú zákonné dôvody, pre ktoré vypovedať nebude. Obhajoba vyslovila názor, že svedok R. odmietol vypovedať z dôvodu, že by sa ukázalo jeho svedectvo ako nepravdivé, a to ku všetkým skutkom. K bodu 5/ rozsudku bolo poukázané na rozpory vo výpovediach svedka R., najmä čo do času skutku, opustenie miesta skutku, kukly na hlavách a iné. Súd hodnotil dôkazy len v neprospech obžalovaných, keď nebral do úvahy svedkov vypovedajúcich v ich prospech, a neprihliadol na rozpory vo výpovediach korunného svedka, ktoré boli zásadné. Skutky mohla spáchať aj iná osoba. Neboli vykonané všetky navrhnuté dôkazy, najmä ku skutku 10/, a to záznamy spravodajstva TV Markíza a JOJ, záznam z kamery monitorujúcej miesto činu, nevypočul svedkov, ktorí boli na mieste činu, nebola vykonaná rekonštrukcia a iné. V ďalšom obhajoba rozsiahlym spôsobom spochybnila výpovede svedka R. ku všetkým skutkom. Ku skutku 20/ boli zdôraznené rozpory vo výpovedi svedka R. v súvislosti s nájdeným zásobníkom, keď pachová stopa na ňom usvedčovala práve tohto svedka, nie obžalovaného I., ako aj iné nezrovnalosti v jeho výpovedi (pozícia strelca, ich počet a iné). Vyšetrovateľ zamietol viacero návrhov na vykonanie dôkazov a R. verzia bola prezentovaná ako dôveryhodná skutočnosť, keď aj sám vyšetrovateľ L. uviedol, že preveroval len jednu verziu, čo je v rozpore so zásadami Trestného poriadku. Na základe zaistených stôp na mieste činu, ale aj na základe výpovedí znalcov z odboru balistiky nie je technicky možné, aby ku skutku došlo tak, ako to opísal chránený svedok. Na záver

obhajoba vyslovila názor, že výpoveď hlavného svedka bola modifikovaná a prispôsobovaná aktuálnej situácii a bola v rozpore so zisteným skutkovým stavom. V prípravnom konaní boli porušené zásady trestného konania. Skutok nebol žiadnymi inými dôkazmi preukázaný. Obhajoba navrhla napadnutý rozsudok zrušiť podľa § 321 ods. 1 písm. a) až f) Tr. por. a vec vrátiť podľa § 322 ods. 1 Tr. por. prvostupňovému súdu, alternatívne obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

Obžalovaný Y. L. zahlásil odvolanie do zápisnice na hlavnom pojednávaní 9. augusta 2016 prostredníctvom substitučnej obhajkyne JUDr. Evy Klemovej za ustanoveného obhajcu JUDr. Ing. Jána Felšöciho. Odvolanie bolo podané do všetkých výrokov týkajúcich sa viny, trestu i konania a náhrady škody, ktoré napadnutým výrokom predchádzalo.

V bližšom odôvodnení odvolania podanom prostredníctvom JUDr. Felšöciho odvolateľ vyslovil svoj nesúhlas s napadnutým rozhodnutím z dôvodu nesprávnych skutkových zistení, nesprávneho právneho posúdenia veci, nedostatku dôkazov a nedostatočného odôvodnenia, a tým spôsobeným porušením práva na obhajobu, práva na spravodlivé súdne konanie i práva na stíhanie zo zákonných dôvodov. Podľa jeho názoru nemá možnosť brániť sa proti dôvodom odsúdenia, ktoré nie sú postavené na vyčerpávajúcej reálnej a skutkovo podporenej dôkaznej situácii, ale len na svojvoľných a všeobecných tvrdeniach súdu a prokuratúry. Súd prvého stupňa nerozptýlil stanovisko najvyššieho súdu prezentované v zrušujúcom rozhodnutí, pretože nedošlo k produkovaniu žiadneho dôkazu, ktorým by bola vina obžalovaného preukázaná. Napriek tomu súd svoj záver o vine potvrdil len všeobecnými konštatovaniami, čo je v rozpore so základnými princípmi právneho štátu. V ďalšom odvolateľ poukázal na výpoveď svedka R., ktorá je podľa neho vnútorne rozporná. Súd jej uveril, ale nepreveroval ju napriek tomu, že nie je vierohodná ani pravdivá a je účelová, s cieľom dosiahnuť neprimeranú výhodu. Tendenčnosť konania i vypovedania tohto svedka potvrdzuje fakt, že po vrátení veci najvyšším súdom už nevypovedal, čím vec dôkazne uzavrel a spôsobil tak nemožnosť naplnenia záverov najvyššieho súdu i nemožnosť pokračovania v trestnom stíhaní obžalovaných. Nezákonnosť celého procesu bola založená podľa odvolateľa aj tým, akým spôsobom sa R. stal chráneným svedkom napriek tomu, že nebola splnená podmienka v ustanovení § 205 ods. 1 Tr. por., keď z výpovedí obžalovaných I. a B. vyplynulo, že svedok mal byť sám organizátorom a vykonávateľom niektorých skutkov. R. vystupoval ako svedok, potom ako obvinený, pred podaním obžaloby bol vylúčený zo spoločného konania, aby mohol pred súdom vypovedať v postavení svedka. K jednotlivým skutkom pritom opakoval zjavne naučenú verziu, ktorá nebola potvrdená inými dôkazmi. V ďalšom sa obžalovaný vyjadroval k jednotlivým skutkom so závermi, že tieto neboli preukázané, nespáchal ich a v tvrdeniach svedka R. sú rozpory, (ktoré zároveň rozsiahlym spôsobom konkretizoval). V závere poukázal na to, že naposledy bol odsúdený v roku 1996 a až do dnešného dňa nebolo preukázané spáchanie žiadneho zo skutkov. Rovnako nikdy nebol odsúdený za obdobné trestné činy, aké sa mu kladú za vinu. Neodôvodneným trestným stíhaním sú vykonávané zásahy do jeho súkromného a rodinného života i do jeho osobnej integrity. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok a obžalovaného oslobodil spod obžaloby z dôvodu, že skutok nespáchal, a aby poškodených odkázal s nárokom na náhradu škody na občiansko - právne konanie.

V doplnení odvolania (doručenom najvyššiemu súdu 3. apríla 2018) opätoven spochybnil výpoveď svedka R., ktorý ku skutku vraždy T. H. mal vypovedať rozporne, pričom podrobne popísal časť výpovede. Stotožnil sa s názorom obžalovaného I., že svedok aj v tomto prípade dokázal opísať skutočnosti, ktoré vizuálne nevidel, nezažil, no napriek tomu ich dokázal popísať ako zažité. Podľa jeho názoru svedok klamal. Na záver uviedol, že si „osvojuje“ procesné vady, na ktoré poukázal obžalovaný I.. V prílohe zároveň predložil výpis z registra trestov ako dôkaz o zahľadení jeho odsúdení.

Obžalovaný Y. I. podal odvolanie prostredníctvom obhajcu Mgr. Martina Krakovského i samostatne, a to proti všetkým výrokom, i proti konaniu, ktoré výrokom predchádzalo.

V odôvodnení namietal, že súd nesprávne a nedostatočne vyhodnotil vykonané dokazovanie a nevzal do úvahy všetky okolnosti významné pre rozhodnutie, vec nesprávne právne posúdil v podstatných okolnostiach a nevysporiadal sa s obhajobou obžalovaného. Ku skutku 1/ uviedol, že nemá vedomosť o

existencii zločineckej skupiny a nikdy nebol jej členom ani neparticipoval na jej činnosti. Súdu vytkol, že sa nedostatočne zaoberal osobou svedka G. R., ktorý má kriminálnu minulosť, bol vyradený z programu na ochranu svedkov a jeho cieľom je zbaviť sa viny. Poukázal na výpoveď T. X., ktorý potvrdil, že R. sa živil krádežami áut pre Q.. V súvislosti s postavením chráneného a utajeného svedka citoval aj judikatúru ústavného súdu, najvyššieho súdu a EŠLP, podľa ktorej ich využitie je obmedzené. Súd obžalovaných odsúdil len na základe výpovede svedka, ktorý si existenciu zločineckej skupiny vykonštruoval. Z výpovedí ostatných spoluobžalovaných jednoznačne vyplýva, že viacerí z nich sa navzájom ani nepoznali, neboli v kontakte. Jedným z najpodstatnejších znakov takejto skupiny je prítomnosť štruktúrovanosti, teda členitosti, usporiadanosť a vertikálna hierarchia, čo v tomto prípade v priebehu celého konania nebolo preukázané. Obžalovaný tiež poukázal na rozpory vo výpovedi svedka R., ktorý uvádzal ako miesto založenia zločineckej skupiny umyvárku MHD v W. a neskôr tvrdil, že tam malo dôjsť k založeniu súkromnej bezpečnostnej služby, a na iné rozpory. Skutok podľa neho nebol preukázaný. Spáchanie skutku 13/ obžalovaný rovnako poprel a uviedol, že sa ho dopustil sám R., ktorý ho naň nahováral, v spolupráci s Q.. Dôkazom o tom má byť podľa neho zakúpenie vozidla v hodnote 600 000 Sk svedkom R. krátko po spáchaní skutku. Rovnako ostatné dôkazy nemajú vo vzťahu k obžalovanému žiadnu výpovednú hodnotu. Skutok 17/ taktiež spáchal sám R., ktorý používal vozidlo Škoda Octavia čiernej farby. Odsúdenie bolo založené len na výpovedi jedného svedka, u ktorého súd neskúmal dôveryhodnosť ani jeho motiváciu. Obdobnú argumentáciu obžalovaný použil aj ku skutku 18/ a 20/, pričom ku skutku 18/ navyše uviedol, že nejasnosť do priebehu skutku okrem iného vniesol listinný dôkaz - doklad o kontrole osoby G. J. a k nemu vykonané odborné vyjadrenie, ktoré podľa neho spochybňuje, že sa na skutku zúčastnili osoby, ktoré označil R.. V závere poukázal na nedôveryhodnosť osoby G. R. a na jeho kriminálnu minulosť, rovnako ako i na skutočnosť, že v priebehu konania odmietol vypovedať a konfrontovať svoje výpovede s ostatným obžalovanými. Podľa názoru odvolateľa tým potvrdil, že je páchatelom trestnej činnosti, pričom si bol vedomý, že by mohli vyjsť najavo ďalšie nezrovnalosti v jeho výpovediach. V ďalšom sa odvolateľ zameriaval na citáciu jednotlivých pasáží rozhodnutia najvyššieho súdu v prejednávanej veci, ktoré sa týkali vytknutých nedostatkov, a uzavrel, že skutky neboli preukázané a obžaloba neunesla dôkazné bremeno. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby napadnutý rozsudok bol zrušený podľa § 321 ods. 1 písm. a) až f) Tr. por. a vec podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil na opätovné prejednanie a rozhodnutie. V doplnení odvolania podanom na najvyšší súd namietol, že súd prvého stupňa bezhlavo uveril svedkovi R. len preto, že o priebehu skutku vypovedal vždy rovnako. To však nestačí na usvedčenie obžalovaných zo spáchania skutku, ako na to už poukázal odvolací súd, keď pôvodný rozsudok zrušil. Skutočnosť, že kajúčny svedok opíše skutok rovnako, znamená len to, že sa skutku mohol aj sám reálne zúčastniť, nie usvedčenie ostatných páchatelov. Vo výpovedi svedka je podľa obžalovaného mnoho rozporov, ktoré poukazujú na to, že pri niektorých skutkoch ani nebol. Pokiaľ ide o konkrétne rozpory, na tieto (veľmi podrobne) k jednotlivým skutkom poukázal v ďalšej časti odvolania, pričom súdu vytkol nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov (napr. výsluch svedkyne U. X., vyšetrovací pokus vo vzťahu k pachovej stope) a rozporné vyhodnocovanie dôkazov (znalecké posudky vypracované ku skutku 20/, pachová stopa). Uzavrel, že z rozporov je zrejmé, že R. dokázal opísať viackrát po sebe niečo, čo nie je pravda, a že si dokáže pamätať aj klamstvo, resp. naučenú verziu, čo má vplyv na hodnotenie hodnovernosti tohto svedka. Ďalej obžalovaný vyslovil názor, že senát 1 T mal byť z ďalšieho konania vylúčený ihneď po tom, ako vykonal dokazovanie ku skutku K., nakoľko svoju zaujatosť preukázal postojom počas výsluchu novinára H. P., keď ešte pred vynesením rozsudku vyslovil, že bolo objektívne preukázané, že K. bol zavraždený 7. apríla 2001. Odvolateľ tiež poukázal na procesné vady v konaní, konkrétne na skutočnosť, že na pojednávaní sa súd po poučení svedkov vôbec nepýtal, či budú alebo nebudú vypovedať a riadne ich nepoučil. Poukázal aj na nesúlad zápisnice so zvukovým záznamom a nedodržanie procesného postupu pri oboznamovaní obžalovaných s obsahom výpovedí spoluobžalovaných vypočutých osobitne. Súdu vytkol spájanie a vylučovanie vecí na samostatné konanie, odňatie možnosti vypočuť spoluobžalovaných vo vzťahu k jeho osobe, nezrušenie náhradného obhajcu JUDr. Hyneka a nedostatočné zisťovanie pomeru svedkov k veci a stranám. Na záver navrhol vykonať ďalšie dôkazy (dopočuť znalca Z. a Z., vypočuť všetkých svedkov, ktorí boli vypočutí v rozpore so zákonom, ďalej svedkov a znalcov, ku ktorým sa obžalovaní nemali možnosť vyjadriť, alebo takých, ktorí boli vypočutí vo vylúčených konaniach, vyžiadať správu o vylúčení svedka R. z programu na ochranu svedkov, vypočuť svedkyňu U. X., vykonať vyšetrovací pokus a ďalšie) a spochybnil dôvod, pre ktorý svedok R. začal vypovedať.

Obžalovaný O. X. podal odvolanie sám i prostredníctvom obhajcu JUDr. Viktora Križiaka do všetkých výrokov, ktoré sa ho týkali, z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. a) až f) Tr. por. i proti konaniu, ktoré im predchádzalo.

Namietal, že súd pri rozhodovaní nevzal do úvahy všetky okolnosti významné pre rozhodnutie, napadnuté výroky považoval za chybné, najmä pre nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení. Súd oprel rozhodnutie o výpoveď jedného pochybného svedka, ktorý obsah svojho svedectva získal od orgánov činných v trestnom konaní a za svoje svedectvo získal nenáležité výhody, ktoré naň vrhajú svetlo pochybností týkajúcich sa jeho účelovosti a chladnokrvnej kalkulácie. Priebeh celého konania bol podľa neho poznačený porušovaním právnych predpisov a súd nijakým spôsobom neprispel k tomu, aby boli objasňované okolnosti svedčiace v jeho prospech, počas konania nebol produkovaný jediný dôkaz proti nemu, preto je napadnuté rozhodnutie založené len na domnienkach. Skutky neboli dokazovaním preukázané, trestné činy obžalovaný nespáchal. V konaní bolo treba vykonať ďalšie dôkazy. Napadnutým rozhodnutím boli porušené ustanovenia Trestného zákona a aj uložený trest je neprimeraný. Prvostupňový súd ignoroval závery najvyššieho súdu, ktorým bolo predchádzajúce rozhodnutie zrušené, a opätovne účelovo a opakovane rozdeľoval a spájal prejednávajúcu vec. Obžalovaný mal za to, že pokiaľ jeho vec bola vyňatá na samostatné konanie, bolo potrebné dokazovanie opakovať, pričom citoval uznesenie najvyššieho súdu z 28. januára 1999, sp. zn. 4 To 4/99V, podľa ktorého v prípade vylúčenia niektorého spoluobžalovaného zo spoločného konania podľa § 23 ods. 1 Tr. por. (teraz § 21 Tr. por.) v štádiu hlavného pojednávania, je treba ohľadom tohto obžalovaného v samostatnom konaní vykonať znovu hlavné pojednávanie od začiatku, lebo v takom prípade ide o iné, nové konanie, a preto nie je prípustný postup podľa § 219 ods. 2 veta prvá Tr. por. (teraz § 277 ods. 5 prvá veta Tr. por.), platný pri pokračovaní v hlavnom pojednávaní. V celom konaní nebola hodnoverne preukázaná existencia zločineckej skupiny, jej hierarchia ani štruktúrovanosť, ako ani obžalovaného údajné členstvo v nej. Podľa záverov súdu sa javí členom zločineckej skupiny každá osoba, ktorá bola v nejakom spojení s C. a ktorú nezabudol uviesť kľúčový svedok. Rovnako je absurdné posúdenie skutku v bode 17/. V priebehu konania nedošlo k stotožneniu akejkoľvek zbrane, preto sa právne posúdenie javí ako účelové, nedôvodné a zákon porušujúce. Súd neaplikoval zásadu in dubio pro reo napriek tomu, že pochybnosti pre ustálenie jeho viny trvali a trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov.

V odvolaní podanom prostredníctvom obhajcu JUDr. Križiaka rozšíril odvolacie dôvody aj na § 321 ods. 1 písm. f) Tr. por. V odvolaní ďalej uviedol, že v celom konaní boli zásadným spôsobom porušené ustanovenia Trestného zákona a Trestného poriadku, napadnutý rozsudok je podľa neho nezákonný, nespravodlivý, nezrozumiteľný, obsahovo prázdny, arbitrárny a trest neprimeraný. Súd prvého stupňa nemal dostatočné podklady na vyslovenie jeho viny a nekriticky si osvojil text obžaloby. V ďalšom súdu prvého stupňa vytykal ignoráciu záverov vyslovených odvolacím súdom pri zrušení prvého rozsudku a postup predsedu senátu, ktorý počas konania podľa jeho názoru nahrádzal prokurátora. Záver o jeho vine nemá oporu v dokazovaní, hodnovernosť výpovede hlavného svedka nebola kriticky preverená, jeho postavenie chráneného svedka mu bolo pridelené v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku a súd neprihliadol na skutočnosť, že neskôr odmietol vypovedať. Výsledkom bolo neobjektívne rozhodnutie zaujatého senátu, ktorý dôkazy vyhodnocoval v jeho neprospech. Skutky, ktorých sa mal dopustiť, nevykazujú znaky subjektívnej stránky trestného činu. V bode 17/ išlo o účelovú kvalifikáciu a uložený trest nemal oporu vo vykonanom dokazovaní. V doplnení odvolania súdu vytkol aj neprehľadnosť celkovej logickosti výstavby rozsudku, absenciu nestrannosti a nezaujatosti rozhodujúceho senátu a účelové hodnotenie dôkazov, nepodloženú úpravu skutkových viet a právnej kvalifikácie. Konštatoval, že jeho postavenie sa od zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu nijako nezhoršilo, nebol produkovaný žiaden dôkaz, ktorý by situáciu zmenil. Súd ignoroval, že telo zavraždeného K. bolo nájdené práve za prispenia B., nie R.. Zároveň poukázal na to, že vo veciach iných zločineckých skupín vystupovalo viacero svedkov, nikdy nie len jeden kajúcnik. Zaujatosť senátu bola podľa neho zjavná počas celého konania a súvisela so žalobou na ochranu osobnosti podanou na predsedu senátu JUDr. Králika. V ďalšom podrobne rozpisal spôsob vylučovania a spájania vecí súdom prvého stupňa, vrátane obdobia po zrušení rozsudku a poukázal na neprípustnosť a účelovosť takéhoto postupu bez toho, aby sa zopakovalo dokazovanie. V konaní bola porušená zásada kontradiktórnosti a

rovnosti zbraní. Ako príklad uviedol výsluch svedkyne B. T. 15. júna 2009, ktorý de facto viedol predseda senátu namiesto prokurátora. Rovnako podľa odvolateľa bolo porušené ustanovenie § 284 ods. 2 Tr. por., ktoré stanovuje povinnosť upozorniť na zmenu právnej kvalifikácie, keďže v takomto upozornení súdu absentovalo ozrejenie, o akú prísnejšiu právnu kvalifikáciu sa má jednať, či vyjadrením paragrafového znenia alebo zákonného pomenovania. Rovnako s prísnejšou právnou kvalifikáciou súvisela aj dôvodnosť povinnej obhajoby, ktorá v určitom období u obžalovaného ani nebola zohľadnená. Ďalšou chybou podľa odvolateľa bolo, že po spojení vecí nebol oboznamovaný doterajší priebeh dokazovania, obžalovaní nemali možnosť vyjadriť sa k predchádzajúcemu priebehu konania, niektorí svedkovia neboli súdom vôbec alebo riadne poučení, pričom absentovalo ich vyjadrenie, či využívajú svoje právo odprieť vypovedať, čo napokon vytýkal už aj odvolací súd. Niektorí svedkovia nezložili prísahu a u niektorých v zápisnici absentuje záznam o tom, či boli vôbec zákonne poučení. Ďalej súd podľa neho nedôvodne, svojvoľne a fatálne upravoval znenia všetkých skutkových viet. Výroky rozsudku v skutkovej časti presahujú medze obžaloby, pri ich úprave nebola zachovaná totožnosť skutku, keďže do nich boli vnesené nové prvky, tvrdenia a konštrukcie, ktoré neboli preukázané. Súd svojvoľne vytváral skutkový dej, ktorý nemal nič spoločné s realitou a nemal oporu v dokazovaní. Bola porušená zásada prezumpcie nevinu, pretože v skoršom rozsudku súd (pri vylúčení jeho vecí) uviedol celé jeho meno a priezvisko. Odvolateľ pritom citoval rozhodnutie najvyššieho súdu zo 6. februára 2017, sp. zn. 4 To 6/2016, a poukázal aj na judikaturu ESLP k zaujatosti sudcov. Poukázal na množstvo námietok zaujatosti, ktoré boli vo veci vznesené bez toho, aby sa nimi senát relevantne zaoberal, keď tieto nesmerovali proti postupu súdu v konaní, ale proti zaujatému postoju JUDr. Kráľika k obžalovaným i k obhajobe. Vina nebola preukázaná žiadnymi dôkazmi a súd mal v jeho prípade aplikovať zásadu in dubio pro reo. V ďalšom odvolateľ spochybnil výpoveď svedka R., poukázal na jeho povest' a na skutočnosť, že si s ním vybavuje účty. Zdôraznil rozpory v jeho výpovedi, ktoré boli podľa neho zrejmé najmä v súvislosti so zbavením sa vecí v skutku 3/, nenájdением zbrane, ktorá mala byť zahodená do V. po skutku 8/, neidentifikovaním DNA stopy, neexistenciou svedectiev majiteľov v údajne vypaľovaných podnikoch a podobne. Svedok R. podľa neho dostal status chráneného svedka neoprávnene a protizákonne. Minimálne z jeho výpovedí muselo byť totiž zrejmé, že tento mohol spáchať skutky aj ako organizátor alebo návodca, kde dočasné odloženie vznesenia obvinenia neprichádza do úvahy, takýto postup bol preto v rozpore so zákonom. Paradoxom prípadu je skutočnosť, že od doby vyradenia tohto svedka z programu na ich ochranu nebol zaznamenaný útok na jeho osobu ako na významného svedka, preto jeho tvrdenia o zločineckom a násilnom charaktere tejto skupiny majú trhliny. Jeho výpovede boli naučené, mal k nim prístup, preto sa v nich podľa súdu neodchýlil. Podľa odvolateľa však boli preukázané zásadné rozpory v jeho výpovediach, ktoré neboli odstránené. Ku skutku 1/ uviedol, že prokuratúre sa nepodarilo preukázať existenciu žiadneho z obligatórnych znakov zločineckej skupiny, no najmä vysoký stupeň delby práce medzi jej jednotlivými členmi, znak vnútorného organizačného usporiadania, jeho vertikálnu ani horizontálnu štruktúru. Ku skutkom 6/ až 8/ podľa odvolateľa senát svojvoľne upravoval skutkové vety, mimo rámca obžaloby i mimo rámca dokazovania, pričom bez opodstatnenia pripisoval jednotlivým obžalovaným presvedčenie, že skutkov sa mali dopustiť s vedomím a v záujme zločineckej skupiny. Skutky vydierania neboli preukázané, vydieranie nekonkrétnej skupiny osôb bez ich bližšej špecifikácie Trestný zákon nepozná. Pri skutku 6/ a 7/ obžaloby mal byť svedok R. podľa svojej výpovede členom posádky iného vozidla, resp. výjazdu, teda mal byť v inej skupine s T. a Y., preto nemohol mať ani najmenšiu vedomosť o tom, ako prebiehali skutky herni I. a v pivárni V., keďže tento svedok sa mal v čase týchto skutkov nachádzať v herni T., resp. v bare K.. Opis skutkov i účasť osôb sú preto založené len na jeho domnienkach. Navyše žiaden z majiteľov podnikov sa nikdy nevyjadril, že by platil výpalné niekomu z okruhu obžalovaných. Navyše poukázal na to, že v tejto skupinovej trestnej veci bol obvinený aj z ďalšieho skutku týkajúceho sa strelby na objekt V. v I., a to len na základe výpovede svedka R., ktorý sa o skutku dozvedel len z počutia. Táto vec bola vylúčená na samostatné konanie a 27. augusta 2009 prokurátorom zastavená, keďže bolo nepochybné, že skutok nespáchal. Ďalej uviedol, že sám poškodený R. poprel, že by mal s niekým konflikt a nemal podozrenie na nikoho. Samotný R. vypovedal ku skutku raz tak, že útočníkom bol obžalovaný X., raz W., a to sekerou, ktorej použitie vylúčil samotný znalec. Súd úplne ignoroval výpovede svedkov U. a O., ktorí potvrdili, že uvedení obžalovaní sa skutku nemohli zúčastniť, pričom svedok U. túto skutočnosť tvrdil už po čine. Očítý svedok K. L. uviedol len dve osoby, pričom podľa R. sa skutku zúčastnili traja, takisto bol rozpor v tvrdeniach

týkajúcich sa zapnutého majáku i toho, kto šoféroval a kto poškodenému sekal po nohách. Tento svedok však ani nebol navrhnutý v obžalobe na vypočutie, keďže vyvracal tvrdenia R.. Takisto právna kvalifikácia trestného činu nedovoleného ozbrojovania bola vykonštruovaná bez toho, aby bola zabezpečená akákoľvek zbraň, ktorá by mala vlastnosti a zákonnú definíciu strelnej zbrane. Ďalej poukázal na rozpornosť výpovede R. a poškodeného V. či svedka P. W.. Skutok 15/ rozsudku dôrazne poprel. Nikdy nemal konflikt s poškodeným L. a osobne ho ani nepoznal, čo potvrdil svedok Y. a iní. Ani samotný skutok nemohol prebehnúť tak, ako tvrdil svedok R., pretože použitie obyčajnej sekery bolo vylúčené znalkyňou. Rovnako nesedia skutočnosti ako počet výstrelův, spôsob strelby, poloha poškodeného. Skutok 17/ rozsudku obsahujúci aj trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa odvolateľa takisto nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, keď zbraň nebola v celom konaní identifikovaná ani zabezpečená. Pokiaľ nie je zbraň odborne posúdená, je takýto predmet podľa neho vylúčený z možnosti naplnenia takejto skutkovej podstaty. V skutku 19/ rozsudku sa neuvádza motivácia trestného činu u obžalovaného X.. Uložený trest bol neprimeraný s ohľadom na to, že odsúdenie je založené len na domnienkach a úvahách a súd mal aplikovať zásadu in dubio pro reo. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby najvyšší súd z niektorého z dôvodův podľa § 321 ods. 1 písm. a) až e) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. ho spod obžaloby oslobodil, alternatívne, aby rozsudok zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil prvostupňovému súdu na opätovné prerokovanie a rozhodnutie s tým, že vec bude podľa § 325 Tr. por. rozhodnutá v inom zložení senátu.

Obžalovaný L. W. podal odvolanie sám i prostredníctvom obhajkyne JUDr. Alice Petrovskej Homzovej, a to do výrokův o vine, treste i náhrade škody. Odvolanie smerovalo aj proti konaniu, ktoré výrokom predchádzalo. Opravný prostriedok podal z dôvodův podľa § 321 ods. 1 písm. a) až e) Tr. por. a namietal i nezákonnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku a porušenie práva na spravodlivý proces.

Napadol odôvodnenie rozsudku, ktoré podľa neho nespĺňa požiadavky ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por., Dohovoru a Ústavy, pretože z neho nie je zrejmé, akými právnymi úvahami sa súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu, pričom obsah vykonaných dôkazův bol nepresne reprodukováný a súd sa dôsledne nezaoberal obhajobou obžalovaného a ním namietaných porušení zakladajúcich nezákonnosť získaného dôkazného materiálu, ani dôkazmi, skutočnosťami a pochybnosťami, ktoré vyznievajú v prospech obžalovaného. Účelom súdneho konania podľa neho je, aby súd vykonal analýzu dôkazův a nie, aby deklaroval vieru. Právne závery súdu v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia nekorešpondujú so skutkovými zisteniami, preto je rozsudok nepreskúmateľný, a vo vzťahu k výroku o treste absentuje jeho odôvodnenie, pričom trest je neprimerane prísny. Porušenie práva na spravodlivý proces videl vo vylučovaní vecí na samostatné konania, ktoré boli pred skončením dokazovania opätovne spojené na spoločné konanie napriek pokynu najvyššieho súdu v zrušujúcom rozhodnutí. Poukázal tiež na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 4/99V, podľa ktorého ak dôjde k vylúčeniu na samostatné konanie, je potrebné vo vzťahu ku konkrétnemu obvinenému opätovne vykonať dokazovanie. Porušenie práva na obhajobu tkvelo podľa odvolateľa aj v tom, že neboli vykonané navrhované dôkazy, najmä výsluchy niektorých svedkov, ktorí neboli vypočutí len z dôvodu ich nezastihnuteľnosti, pričom súd nevyvinul adekvátne úsilie na zabezpečenie ich prítomnosti. Súd prvého stupňa primárne sledoval záujem naplnenia zásady rýchlosti a hospodárnosti, a to na úkor spravodlivého procesu. Navyše súd vyvodil dôkaznú silu týchto dôkazův bez toho, aby ich vykonal a vedel, čo každý z navrhnutých dôkazův objasňuje. Odvolateľ poukázal aj na skutočnosť, že súdu sa nepodarilo odstrániť nedostatky vytýkané najvyšším súdom, a v ďalšom poukazoval na nesprávne závery súdu v otázke jednoznačného usvedčenia obžalovaných výpoveďou svedka R., ktorý odmietol konfrontovať svoje výpovede s obžalovanými napriek tomu, že v nich boli podstatné rozpory, čím okrem iného došlo k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu. Súd sa nevysporiadal ani so skutočnosťou, že chránený svedok vypovedal o priebehu jedného zo skutkův, pri ktorom ani nebol prítomný, pričom iné dôkazy neboli produkované. Poukázal tiež na to, že jeden zo skutkův (V.) bol rovnako založený na výpovedi chráneného svedka, pričom trestné stíhanie bolo zastavené. O účasti obžalovaného na tomto skutku svedok klamal, keďže jeho výpoveď bola spochybnená vo veci vykonanými dôkazmi. Napriek tejto skutočnosti súd bez relevantného dôvodu jeho výpovediam v ostatných veciach uveril. V predmetnej veci absentujú ďalšie dôkazy, ktoré by priamo

potvrďovali účasť obžalovaného na skutkoch. Rovnako z odôvodnenia rozsudku týkajúceho sa vierohodnosti výpovede chráneného svedka je podľa neho zrejmé, že súd nebol dostatočne neustranný, pretože toto odôvodnenie budí dojem zaujatosti voči obžalovanému, o čom svedčí aj skutočnosť, že súd skutky kvalifikoval prísnejšie než prokurátor. Zároveň poukázal na to, že jednou z povinností súdu prvého stupňa na základe pokynu najvyššieho súdu bolo zistiť, či stopy zaistené na miestach, kde sa mali stať skutky, vo svojich markantoch vykazovali znaky, ktoré by svedčili o tom, že mali byť vystrelené niektorou z novoobjavených zaistených zbraní v inej trestnej veci, pričom tento dôkaz bol následne vykonaný s negatívnym výsledkom, s čím sa súd nevysporiadal. Ku skutku 1/ ďalej uviedol, že existencia skupiny nikdy nebola preukázaná, neboli produkované dôkazy preukazujúce jej jednotlivé znaky. Súdu sa napriek jasným pokynom nepodarilo zadokumentovať ani to, ktoré podniky mali platiť za ochranu zločineckej skupiny. Nebola naplnená vedomostná zložka minimálne v zmysle uzrokovania. Ku skutkom 7/ a 8/ odvolateľ namietal uznanie viny a právnu kvalifikáciu, keď uznanie viny je založené len na výpovedi jediného svedka, u ktorého sa súd nevysporiadal s rozpornosťou jeho výpovedí, a nezaujal stanovisko ani k obhajobe obžalovaného. Konanie bolo kvalifikované prísnejšie bez relevantného odôvodnenia. Trestný čin vydierania musí smerovať voči konkrétnej osobe, pričom súd len všeobecne konštatoval, že smeroval voči majiteľom podnikov bez ich presného označenia. Taktiež skutok 9/ nebol preukázaný relevantnými dôkazmi, pričom súd nevyhodnotil obsah výpovede svedka Y. P. a nevysporiadal sa s výpoveďou svedka K. L., ktorá je v zásadnom rozpore s výpoveďou chráneného svedka (počet osôb, zapnuté majáky, druh zbrane, časový sled). Súd pri hodnotení niektorých výpovedí neuviedol, prečo ich hodnotil v neprospech obžalovaného (svedkovia I. O. a iní). Vo vzťahu ku skutku 11/ sa u chráneného svedka tiež vyskytli rozpory (počet osôb, výška páchatel'a so samopalom). Držba zbrane vyplýva len z jeho výpovede a nie je ničím podložená, zbraň nebola podrobená znaleckému skúmaniu a nemožno vyvodiť záver, že išlo o zbraň predpokladanú pri trestnom čine nedovoleného ozbrojovania. Ku skutku 19/ nebolo z rozhodnutia súdu zrejmé, v čom mala spočívať účasť obžalovaného na tomto skutku. Odvolateľ prezentoval aj svoje námietky vo vzťahu k výške uloženého trestu, keď mal za to, že súd nepostupoval v zmysle zákonných ustanovení a objektívne. Trest považoval za neprimerane prísny a nespravodlivý s absenciou relevantného odôvodnenia zo strany súdu a prvkami zaujatosti. V závere odvolateľ poukázal na skutočnosť, že trestné stíhanie trvá takmer 13 rokov a nenapĺňa požiadavky zákonnosti z hľadiska práva na spravodlivý proces a účelu trestu. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Obžalovaný Y. Y. podal odvolanie prostredníctvom obhajcu JUDr. Gerharda Zvolánka, a to do viny, trestu i náhrady škody.

V odôvodnení odvolania poukázal na to, že odvolací súd už raz vyslovil existenciu určitých pochybení v tejto veci, okrem iného aj porušenie práva na obhajobu a práva na spravodlivý súdny proces. Rovnako zdôraznil skutočnosť, že výroky o vine sú založené na jedinom usvedčujúcom dôkaze, pričom nepriame dôkazy sú veľmi vzdialené. K bodu 1/ napadnutého rozsudku odvolateľ uviedol, že nikdy nebol pri vytváraní zločineckej skupiny a nikdy do žiadnej nepatril. Tvrdenia chráneného svedka G. R. neboli potvrdené žiadnymi inými výpoveďami ani nepriamymi dôkazmi a celý bod obžaloby o zločineckej skupine spochybnil aj sám prvostupňový súd, ktorému sa nepodarilo zistiť, ktoré konkrétne podniky mali platiť za ochranu C. skupine. Podľa názoru odvolateľa neboli naplnené základné znaky skutkovej podstaty tohto trestného činu a tvrdenia spomínaného svedka sú len všeobecné a uvedený skutok nekonkretizujúce. V prípravnom konaní neboli zadovážené žiadne konkrétne dôkazy o tom, či skupina mala získavať finančné prostriedky, zisk či iné materiálne výhody a výpoveď uvedeného svedka, ktorá nebola potvrdená inými dôkazmi, nemôže slúžiť na preukázanie zavinenia obžalovaného. Obdobnú argumentáciu predostrel aj k bodu 5/ rozsudku a dodal, že tvrdenia svedka R. sú v rozpore s výpoveďami svedkov Z. Y. a Ing. L. O.. K bodu 6/ uviedol, že skutku sa nedopustil, výpoveď svedka R. nebola podložená iným dôkazom a neboli produkované žiadne pachové, daktyloskopické ani trasologické stopy, ktoré by ho usvedčovali, že sa nachádzal na mieste činu, a nikým nebolo potvrdené, že by mal k nemu motív. Neusvedčoval ho ani jeden z obžalovaných či svedkov. Obdobne argumentoval k skutkom 7/ a 8/, pričom vyjadril nesúhlas aj s právnou kvalifikáciou a mal za to, že súd prvého stupňa hodnotil konanie obžalovaných neobjektívne, zaujato a v rozpore s vykonanými dôkazmi, pričom zaujatosť súdu prvého stupňa voči jeho osobe sa zrodila tam, kde v rozsudku str. 256 sa uvádza, že súd musel čeliť

obštrukciám zo strany obžalovaných, pre ktoré sa hlavné pojednávanie muselo často odročovať. V závere poukázal na základné zásady trestného konania, ktorými sa súd podľa neho dôsledne neriadil. Zdôraznil, že za zistenie skutočného stavu veci nemožno považovať len zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej okolnosti, keď výsledky dokazovania síce pripúšťajú možnosť záveru, že existuje, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného alebo celkom opačného záveru. Vina obžalovaného musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Poukázal tiež na zásadu in dubio pro reo, ktorou sa mal súd riadiť obzvlášť za situácie, keď vierohodnosť jediného svedka je pochybná. Súdu vytkol, že uveril tomuto svedkovi napriek tomu, že bol viackrát trestaný, a sám obžalovaný trestaný nebol a vedie riadny život. Zo strany svedka R. ide len o zaujatosť voči nemu. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby najvyšší súd podľa § 321 ods. 1 písm. a) až c) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Obžalovaný Y. X. podal odvolanie sám a dodatočne ho doplnil ďalším podaním. Napadol pritom všetky výroky vrátane konania, ktoré rozsudku predchádzalo. Odvolanie podal z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), e) Tr. por.

Odôvodnil ho stručne, s poukazom na to, že celá vec bola založená na falošnom obvinení jeho osoby, pretože odmietol svedčiť proti G. C.. Jeho vina bola založená na klamstvách jediného svedka, ktorého výpoveď je rozporná s ohľadom na skutočnosti uvádzané v rozsudku, konkrétne na str. 49 „Výpalným sa zaoberali Y. I., I. K. a Y. X.“, pričom podľa neho žiadny taký dôkaz neexistuje. Ďalej na str. 53 rozsudku sa potvrdzuje jeho tvrdenie a vyvracia výpoveď kľúčového svedka : „v zmysle intencií pokynu najvyššieho súdu sa nepodarilo svedecky zadokumentovať, ktoré konkrétne podniky mali platiť za ochranu C. zločineckej skupiny“. Vzhľadom na uvedené žiadal najvyšší súd o zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci prvostupňovému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie, prípadne jeho oslobodenie spod obžaloby. K odvolaniu pripojil aj svoje pracovné hodnotenie od aktuálneho zamestnávateľa.

V doplnení odvolania súdu vytkol, že celé konanie je vedené jednostranne v jeho neprospech, súd nevzal do úvahy jeho obhajobu, výpoveď jeho manželky ani dôkaznú situáciu v prejednávanej veci. Opätovne poukázal na to, že súd sa opiera o výpoveď pochybného svedka, ktorý podľa neho klame a zavádza, aby sa vyhol trestnej zodpovednosti. V ďalšom citoval zrušujúce rozhodnutie najvyššieho súdu v danej veci so záverom, že súd prvého stupňa tento názor nerešpektuje. Na záver žiadal, aby najvyšší súd rozhodol nestranne, nezaujato a na základe zásad trestného práva, konkrétne zásady „in dubio pro reo“.

Obžalovaný T. T. podal odvolanie prostredníctvom advokáta JUDr. Gerharda Zvolánka, pričom napadol rozhodnutie vo výroku o vine, treste i náhrade škody, v rozsahu podľa § 321 ods. 1 písm. a) až c) Tr. por.

V odôvodnení odvolania poukázal na to, že odvolací súd už raz vyslovil existenciu určitých pochybení v tejto veci, okrem iného aj porušenie práva na obhajobu a práva na spravodlivý súdny proces. Rovnako zdôraznil skutočnosť, že výroky o vine sú založené na jedinom usvedčujúcom dôkaze, pričom nepriame dôkazy sú veľmi vzdialené. K bodu 1/ napadnutého rozsudku odvolateľ uviedol, že nikdy nebol pri vytváraní zločineckej skupiny a nikdy do žiadnej nepatril. Tvrdenia chráneného svedka G. R. neboli potvrdené žiadnymi inými výpoveďami ani nepriamymi dôkazmi a celý bod obžaloby o zločineckej skupine spochybnil aj sám prvostupňový súd, ktorému sa nepodarilo zistiť, ktoré konkrétne podniky mali platiť za ochranu C. skupine. Podľa názoru odvolateľa neboli naplnené základné znaky skutkovej podstaty tohto trestného činu a tvrdenia spomínaného svedka sú len všeobecné a uvedený skutok nekonkretizujúce. V prípravnom konaní neboli zadovážené žiadne konkrétne dôkazy o tom, či skupina mala ziskávať finančné prostriedky, zisk či iné materiálne výhody a výpoveď uvedeného svedka, ktorá nebola potvrdená inými dôkazmi, nemôže slúžiť na preukázanie zavinenia obžalovaného. Obdobnú argumentáciu predostrel aj k bodu 7/ a 8/ rozsudku a dodal, že na mieste činu sa nenašli žiadne pachové, trasologické či daktyloskopické stopy a DNA materiál nebol stotožnený s jeho osobu. Nesúhlasil ani s právnou kvalifikáciou uvedených skutkov, pretože v uvedený deň na týchto miestach nebol. Súd prvého

stupňa hodnotil konanie obžalovaných neobjektívne, zaujato a v rozpore s vykonanými dôkazmi, pričom zaujatosť súdu prvého stupňa voči jeho osobe sa zrodila tam, kde v rozsudku str. 256 sa uvádza, že súd musel čeliť obštrukciám zo strany obžalovaných, pre ktoré sa hlavné pojednávanie muselo často odročovať. K bodu 15/ uviedol, že na mieste činu nebol, na skutku sa nepodieľal, výpoveď svedka R. bola nelogická a v úplnom rozpore s ostatnými vykonanými dôkazmi, najmä čo sa týka oslovenia poškodeného, streľby voči nemu do nôh a útok so sekerou po celom tele, hlavne po nohách, ďalšia streľba, počet útočiacich osôb. Jeho výpoveď je v rozpore s výpoveďami svedkov W., G. a H., i so závermi znaleckých posudkov týkajúcich sa zranení poškodeného L.. MUDr. P. po obhliadke sekery uviedla, že zranenia ňou spôsobené by boli bývali väčšie. Poškodený utrpel trinásť sečných rán, pričom z charakteru rán a defektov na nohaviciach je zrejmé, že pri útoku na poškodeného neboli použité bežné sečné alebo rezné nástroje. Pri takýchto výsledkoch dokazovania sa preto javí ako nehodnoverné vyhodnotenie dôkaznej situácie súdom. V závere poukázal na základné zásady trestného konania, ktorými sa súd podľa neho dôsledne neriadil. Zdôraznil, že za zistenie skutočného stavu veci nemožno považovať len zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej okolnosti, keď výsledky dokazovania síce pripúšťajú možnosť záveru, že existuje, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného alebo celkom opačného záveru. Vina obžalovaného musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Poukázal tiež na zásadu in dubio pro reo, ktorou sa mal súd riadiť obzvlášť za situácie, keď vierohodnosť jediného svedka je pochybná. Súdu vytkol, že uveril tomuto svedkovi napriek tomu, že bol viackrát trestaný, a sám obžalovaný trestaný nebol a vedie riadny život. Zo strany svedka R. ide len o pomstu. Vzhľadom na množstvo chýb v napadnutom rozsudku, ktoré nemôže napraviť odvolací súd, navrhol zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Obžalovaný G. C. podal odvolanie sám. Napadol ním výrok o vine a treste, i konanie, ktoré rozhodnutiu predchádzalo.

V bližšom zdôvodnení odvolania uviedol, že je nevinný a žalované skutky nespáchal. Namietol, že výpoveď svedka R. nebola verifikovaná všetkými dostupnými prostriedkami, bola nezákonná, svedok bol na ňu nahováraný, získal za ňu výhody, ktoré vedú k pochybnostiam o jeho svedectve. Trestné stíhanie podľa neho nemalo byť začaté, pretože nemalo oporu v zákone pri neexistencii dôkazov, čím bola porušená zásada stíhania len zo zákonných dôvodov. Zároveň ku skutku 10/ poukázal na rozpory vo výpovedi svedka R., na jej nevierohodnosť i motiváciu, keď svedok pri dvoch výstreloch netrafil, hoci absolvoval základnú vojenskú službu, pracoval v SBS-ke a je držiteľom zbrane. K bodu 1/ uviedol, že tento skutok bol účelovo vyprodukovaný, keďže bez neho by svedok R. nemohol mať dočasne odložené vznesenie obvinenia. Členstvo obžalovaných nebolo dokázané na základe dôkazov, ale na základe označenia svedkom, pričom za hlavný dôkaz slúžilo preukázanie priateľského vzťahu medzi obžalovanými. Skutok tak, ako bol „vyrobený“, nesplňa zákonné znaky tohto trestného činu, na čo upozornil podľa neho už aj najvyšší súd. K bodu 11/ namietol, že W. V. mu nikdy neublížil, preto on sám nemal dôvod ublížiť jemu. Rovnako spochybnil priebeh skutku, predovšetkým pokiaľ išlo o údajný telefonát. K bodu 18/ poukázal na nezmyselnosť a absurditu obvinenia proti nemu a namietal spôsob hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa. K všetkým bodom obžaloby spochybnil aj záver súdu, že svedok vypovedal rovnako v konaní pred súdom i v prípravnom konaní, keďže tento odmietol vypovedať. Súdu vytkol aj všeobecné konštatovania v odôvodnení rozhodnutia a absenciu relevantných dôkazov k veci. Napadol aj priebeh prípravného konania, v ktorom výsluch svedka R. podľa neho neprebíhal v zmysle Trestného poriadku s tým, že tento bol na výpovede nahováraný a usmerňovaný. Navyše vypovedal až po uplynutí doby piatich mesiacov od jeho zatknutia, teda mal dostatok času na zosúladenie vykonštruovaných výpovedí. Pokiaľ ide o konkrétne chyby v konaní, odvolateľ namietal, že mu počas vyšetrovania nebolo dovolené nahliadnuť do spisu, a na preštudovanie spisu po skončení vyšetrovania nemal dostatočný čas, čím bolo porušené ustanovenie § 208 ods. 1 Tr. por. i článku Dohovoru. K podstatnej chybe podľa neho došlo aj tým, že hlavné pojednávanie sa konalo v L., čo je 400 km od jeho bydliska a vzhľadom k jeho finančnej situácii sa ho nemohol zúčastniť, čím došlo k jeho diskriminácii a porušeniu práva na prístup k súdu. Za chybu konania považoval aj skutočnosť, že hlavné pojednávanie sa konalo v jeho neprítomnosti, pričom súhlas na takéto konanie dal len z donútenia a na základe nátlaku zákonného senátu, ktorý z tohto dôvodu považoval za zaujatý. Rovnako podľa neho

došlo k prejednaníu viny vyjadreniami súdu ešte pred vynesením rozsudku. Na záver vyjadril vieru v spravodlivosť, v zrušenie napadnutého rozsudku a jeho oslobodenie spod obžaloby.

Obžalovaný O. P. podal odvolanie sám v celom rozsahu z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. a) až e) Tr. por.

V bližšom odôvodnení odvolania namietal nezákonnosť a nepreskúmateľnosť rozsudku a porušenie práva na spravodlivý proces. Odôvodnenie rozhodnutia bolo podľa neho nedostatočné a nespĺňalo požiadavky § 168 ods. 1 Tr. por., Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy, keď neobsahovalo právne úvahy súdu k otázkam viny a trestu a obsah dôkazov bol reprodukován nepresne. Súd sa dôsledne nezaoberal obhajobou obžalovaného. Poukázal na to, že účelom súdneho konania je analýza dôkazov, nie deklarácia viery. Právne závery súdu nekorešponujú so skutkovým stavom, preto je rozsudok nepreskúmateľný. Rovnako súd vytkol uloženie neprimerane prísneho trestu. Porušenie práva na spravodlivý proces videl vo vylučovaní vecí na samostatné konania, ktoré boli pred skončením dokazovania opätovne spojené na spoločné konanie napriek pokynu najvyššieho súdu v zrušujúcom rozhodnutí. Poukázal tiež na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 4/99V, podľa ktorého ak dôjde k vylúčeniu na samostatné konanie, je potrebné vo vzťahu ku konkrétnemu obvinenému opätovne vykonať dokazovanie. Porušenie práva na obhajobu tkvelo podľa odvolateľa v tom, že neboli vykonané navrhované dôkazy, najmä výsluchy niektorých svedkov, ktorí neboli vypočutí len z dôvodu ich nezastihnuteľnosti, pričom súd nevyvinul adekvátne úsilie na zabezpečenie ich prítomnosti. Súd prvého stupňa primárne sledoval záujem naplnenia zásady rýchlosti a hospodárnosti, a to na úkor spravodlivého procesu. Súdu sa nepodarilo odstrániť nedostatky vytýkané najvyšším súdom. V ďalšom odvolateľ poukazoval na nesprávne závery v otázke jednoznačného usvedčenia obžalovaných výpoveďou svedka R., ktorý odmietol konfrontovať svoje výpovede s obžalovanými napriek tomu, že v nich boli podstatné rozpory, čím okrem iného došlo k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu. Súd sa nevysporiadal ani so skutočnosťou, že chránený svedok prekvapivo vypovedal o priebehu jedného zo skutkov, pri ktorom ani nebol prítomný, pričom iné dôkazy preukazujúce jeho účasť na skutku neboli produkované. Z odôvodnenia rozsudku týkajúceho sa vierohodnosti výpovede chráneného svedka je podľa neho zrejmé, že súd nebol dostatočne nestranný, pretože toto odôvodnenie budí dojem zaujatosti voči obžalovanému. Zároveň poukázal na to, že jednou z povinností súdu prvého stupňa na základe pokynu najvyššieho súdu bolo zistiť, či stopy zaistené na miestach, kde sa mali stať skutky, vo svojich markantoch vykazovali znaky, ktoré by svedčili o tom, že mali byť vystrelené niektorou z novoobjavených zaistených zbraní v inej trestnej veci, pričom tento dôkaz bol následne vykonaný s negatívnym výsledkom, s čím sa súd nevysporiadal. Ku skutku 1/ ďalej odvolateľ uviedol, že existencia skupiny nikdy nebola preukázaná, neboli produkované dôkazy preukazujúce jej jednotlivé znaky. Súdu sa napriek jasným pokynom okrem iného nepodarilo zadokumentovať ani to, ktoré podniky mali platiť za ochranu zločineckej skupiny. Nebola naplnená ani vedomostná zložka minimálne v zmysle uzrokovania. Ku skutkom 7/ a 8/ odvolateľ namietal uznanie viny a právnu kvalifikáciu, keď uznanie viny je založené len na výpovedi jediného svedka, u ktorého sa súd nevysporiadal s rozpornosťou jeho výpovedí, a nezaujal stanovisko ani k obhajobe obžalovaného. Konanie bolo kvalifikované prísnejšie bez relevantného odôvodnenia. Trestný čin vydierania musí smerovať voči konkrétnej osobe, pričom súd len všeobecne konštatoval, že smeroval voči majiteľom podnikov bez ich presného označenia. Odvolateľ prezentoval aj svoje námietky vo vzťahu k výške uloženého trestu, keď mal za to, že súd nepostupoval v zmysle zákonných ustanovení a objektívne. Trest považoval za neprimerane prísny a nespravodlivý s absenciou relevantného odôvodnenia zo strany súdu a prvkami zaujatosti. V závere odvolateľ poukázal na skutočnosť, že trestné stíhanie trvá takmer 13 rokov a nenaplnia požiadavky zákonnosti z hľadiska práva na spravodlivý proces a účelu trestu. Súd nezohľadnil osobu obžalovaného ako bezúhonného človeka, ktorý sa stará o rodinu a 3 maloleté deti a v období prebiehajúceho trestného stíhania sa nedopustil žiadnej trestnej činnosti ani priestupkov. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Obžalovaný T. X. podal odvolanie sám a napadol výroky o vine a treste, ktoré sa ho týkali. V doplnení odvolania podaním doručeným najvyššiemu súdu 5. apríla 2018 uviedol, že bol odsúdený za krádeže dvoch áut, pričom pri jednom zo skutkov nesedí deň krádeže, nakoľko v čase, keď k nej malo dôjsť tak,

ako to tvrdí „policajný svedok- kajúcnik“, poškodený auto ešte nemal. Rovnako nesedí farba auta. Čo sa týka druhej krádeže, u tej existujú svedkovia, že auto ukradol svedok R.. Obžalovaný poukázal aj na skutočnosť, že od skutku uplynulo už niekoľko rokov: on sám ani raz nezmaril pojednávanie, žije a pracuje v W. aj so svojou rodinou, pričom jeho syn má 14 rokov a pokiaľ by sa dostal do basy, museli by sa vrátiť na Slovensko a vytrhnúť ho z prostredia, v ktorom doteraz vyrastal. Navyše družka by zo zdravotných dôvodov finančnú situáciu rodiny nezvládla. Sám obžalovaný v W. niekoľko rokov pracuje a je kladne hodnotený (o čom predložil doklad od spoločnosti T. C. Ltd. Aj s neoficiálnym prekladom). Ďalej zdôraznil, že neexistuje žiaden dôkaz o tom, že by bol súčasťou nejakej skupiny, v minulosti bol zlodej, avšak tresty si všetky odsedel a krádeže robil samostatne. Skutočnosť, že pôsobil v skupine, tvrdí len svedok R., ktorý nebol podrobený konfrontácii. Na záver uviedol, že väzobne si vykonal dva a pol roka a tento trest považuje vzhľadom na okolnosti prijateľný, pokiaľ by mal byť odsúdený.

Obžalovaný G. K. podal odvolanie sám v rozsahu podľa § 321 ods. 1 písm. a) až e) Tr. por. a napadol všetky výroky rozsudku. Odvolanie smeroval aj proti konaniu, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo.

Trestnú činnosť poprel. Namietal, že súd nevzal do úvahy všetky okolnosti významné pre rozhodnutie a s týmito sa nevysporiadal, svoje rozhodnutie oprel o výpoveď jedného pochybného svedka, ktorý za svoje svedectvo získal nenáležité výhody. Skutky podľa neho neboli vykonaným dokazovaním jednoznačne a bez pochybností preukázané. Rozsudkom boli porušené ustanovenia Trestného zákona a uložený trest sa podľa neho vyznačuje neprimeranosťou. Napadnutý rozsudok je len kópiou pôvodného rozsudku, ktorým bol odsúdený obžalovaný C., a na jeho osobu je tu len pár odkazov. Rovnako, citujúc uznesenie najvyššieho súdu z 28. januára 1999, sp. zn. 4 To 4/99V, namietal, že po vylúčení veci na samostatné konanie sa malo zopakovať dokazovanie. Výslovil názor, že pokiaľ súd v odsudzujúcom rozsudku vo výrokovej vete o skutkoch obžalovaného C. uviedol jeho meno, bezprecedentne prejudikoval jeho vinu, čím bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces. Preukázanie viny je u neho vyvrátené absenciou subjektívnej stránky trestného činu. Vykonané dôkazy a následné závery netvoría ucelenú reťaz, ktorá by nasvedčovala spáchaniu trestného činu formou úmyslu. Nebolo nad všetku pochybnosť dokázané, že by bol členom zločineckej skupiny. V priebehu dokazovania neboli produkované žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali tvrdenia svedka R. či závery o jeho vine. Nebol opoznaný ani Q. K. ani Q. R., preto je tvrdenie svedka R. o jeho účasti na mieste skutku nepodložené, nepravdivé a zavádzajúce, rovnako ako tvrdenie, že bol v postavení „vojaka, ktorý mohol vraždiť“. Na rozdiel od ostatných spoluobžalovaných on nie je stíhaný za žiaden násilný skutok, súd teda nekriticky prevzal tvrdenia obžaloby. Zároveň poukázal na celkovú dĺžku súdneho konania v kontexte s Dohovorom. Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a) na opätovné prerokovanie a rozhodnutie.

Obžalovaný I. K. podal odvolanie sám, v celom rozsahu, z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. a), c) Tr. por. V odvolaní uviedol, že žalovaných skutkov sa nedopustil. Žiadal najvyšší súd o zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. a) alebo c) Tr. por. a vrátenie veci prvostupňovému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie, prípadne postup podľa § 322 ods. 3 Tr. por. s tým, že bude oslobodený.

Obžalovaný G. J. zahlásil odvolanie do zápisnice na hlavnom pojednávaní 9. augusta 2016 prostredníctvom náhradnej obhajkyne JUDr. Lýdie Ráčkovej. Odvolanie bolo podané do všetkých výrokov týkajúcich sa viny, trestu i konania, ktoré napadnutým výrokom predchádzalo. Odvolanie podal obžalovaný aj sám, bližšie ho zdôvodnil v osobitnom podaní.

Za vadu konania považoval kapciózne otázky, ktoré boli pri výsluchu kladené prokurátorom svedkovi R., z ktorého dôvodu je jeho výpoveď nezákonným dôkazom a v tejto súvislosti bolo porušené právo obžalovaného na spravodlivý proces a prezumpciu neviny. Za vadu rozsudku považoval aj nedostatočne zistený skutkový stav, ktorý bol vytknutý už odvolacím súdom, a ktorý sa nepodarilo objasniť ani rozsiahlym dokazovaním. Rovnako upresnenie, zmena a doplnenie skutkov tak, ako to vykonal súd prvého stupňa, aby skutky aspoň formálne vykazovali znaky skutkovej podstaty pri sprísnení právnej

kvalifikácie, nemali oporu ani v dodatočne vykonaných dôkazoch. Neboli produkované žiadne relevantné nepriame dôkazy a výpoveď svedka R. nebola verifikovaná. S uvedeným svedkom nebolo možné vykonať konfrontáciu vzhľadom na odopretie výpovede. Spáchanie skutkov u obžalovaného preto zostalo v rovine vážnych pochybností. V ďalšej časti sa odvolateľ podrobne vyjadroval ku skutkom 1/ a 18/, pričom spochybnil obsah skutkových viet čo do zmien ich znenia. Výpoveď svedka R. o zločineckej skupine označil za nevierohodnú, nepresvedčivú, vopred naučenú, zmätočnú až rozporuplnú, neúplnú, nekonkrétnu a hypotetickú, nepodporenú inými dôkazmi a v konečnom dôsledku s poukazom na kapciózne otázky prokurátora aj za nezákonnú. Vyslovil názor, že samotné priateľstvo obžalovaného s G. C. z neho nerobí člena zločineckej skupiny. Sám svedok R. podľa neho nevedel posúdiť trestnoprávny dosah vyhlásenia o tom, kto patril do zločineckej skupiny a kto nie. Poukázal aj na ďalšie nedostatky vo výpovedi (najmä pochybnosti o tom, kto bol členom skupiny, kto mal čo na starosti, označenie niektorých členov skupiny za „vojakov“). Podľa názoru odvolateľa je zrejmé, že nebola preukázaná účasť obžalovaného v zločineckej skupine ani jej samotná existencia. V rámci odôvodnenia ku skutku 18/ napadol jeho právnu kvalifikáciu i nedostatok dôkazov a opätovne spochybnil výpoveď svedka R.. Súdu vytkol, že neprihliadol na výpovede svedkov P. a V. len z dôvodu, že uvádzali detaily aj po niekoľkých rokoch, lebo v tom prípade by nemohol prihliadnuť ani na výpoveď samotného R.. Poukázal aj na výpoveď svedka T. O., ktorý sa na obžalovaného vôbec nepamätal, a spochybnil zákonnosť dôkazu - dokladu o kontrole obžalovaného v inkriminovaný večer, keďže tento mal byť skartovaný a napriek tomu bol dodatočne zabezpečený, pričom nebolo objasnené kedy, ako, kým ani akým spôsobom. K svedkovi T. O. uviedol, že mu nie je zrejmé, akým spôsobom bol stotožnený ako príslušník polície vykonávajúci hliadku, keď zo strany súdu bol obžalovaný inštruovaný, aby stotožnenie tejto osoby zabezpečil sám. Na dôvažok uviedol, že nebol preukázaný ani motív skutku uvedený v skutkovej vete. V závere odôvodnenia opravného prostriedku prezentoval názor, že obžaloba nemala byť vôbec podaná, nedostatky v dokazovaní sa ukázali ako neodstrániteľné. Došlo k nadkvalifikácii skutkov, hoci na to nebol dostatok dôkazov. Obhajoba navrhla, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b) a ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v dotknutých výrokoch a na základe § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaného spod obžaloby oslobodil. Obžalovaný sa vo svojom podaní pripojil k návrhu svojej obhajkyne a dodal, že nebol členom žiadnej zločineckej skupiny, vina mu nebola dokázaná, rozsudok považuje za nezákonný a nesprávny. Poukázal na výpoveď svedka R., ktorý poprel, že by obžalovaný bol členom zločineckej skupiny, a na ďalších dvesto svedkov, ktorí ho ani nepoznali a do žiadnej skupiny ho nezaradili. Vyslovil názor, že súd prvého stupňa ho odsúdil len na základe priateľských vzťahov s G. C.. Ku skutku 18/ dodal, že od svedka P. k svedkovi V. sa prepravil električkou, nie peši, preto odborné vyjadrenie k časovej dĺžke presunu má ako dôkaz nulitnú hodnotu. K dôkazu o kontrole namietal, že hliadkou bol kontrolovaný na inom mieste, ulicu tam dopísala iná osoba, nie svedok O.. Spochybnil zákonnosť tohto dôkazu a poukázal na to, že svedok O. v prípravnom konaní vypočutý nebol. Vyslovil záver, že uvedený doklad bol nezákonne vyrobený, keďže podľa odpovedí v tejto súvislosti obdržaných, mal byť skartovaný. Odpovede pripojil k odvolaniu ako prílohu. Vzhľadom na uvedené žiadal zrušenie napadnutého rozsudku a oslobodenie spod obžaloby.

Podaním doručeným najvyššiemu súdu 20. marca 2018 obžalovaný požiadal o vykonanie ďalších dôkazov, konkrétne o vypočutie svedka R. a odstránenie rozporov v jeho výpovediach a vykonanie kontrolného znaleckého posudku z odboru psychiatrie a psychológie u tohto svedka, keď svedok bol vylúčený z programu na ochranu svedkov a mohol pokračovať v trestnej činnosti. Rovnako žiadal opravu vypracovaného posudku z odboru dopravy, keďže znalec nesprávne uviedol, že ulice O. a G. patria do mestskej časti W. - Z., čo nie je správne. Posudok je nesprávny a zbytočný.

Najvyššiemu súdu bolo dňa 15. marca 2018 doručené podanie Ing. O. T., konateľa spoločnosti H. W. spol. s r.o., zamestnávateľa obžalovaného G. J., ktorý súdu predložil pracovné hodnotenie obžalovaného s kladnými závermi.

Obžalovaný T. O. podal odvolanie sám, pričom rozsah, v akom rozhodnutie napadol, nevymedzil. K bodu 1/ rozsudku uviedol, že nikdy nebol členom žiadnej zločineckej skupiny, ani nikdy pre nikú nebol činný, pričom ani zo svedkov ho nikto za člena skupiny či za osobu nápomocnú takejto skupine neoznačil. Súd sa opieral len o výpoveď chráneného svedka. K bodu 16/ uviedol, že predmetné vozidlo

ukradol pre G. R., pod jeho psychickým nátlakom, pričom nemal ani najmenšiu vedomosť, že vozidlo bude slúžiť nejakej trestnej činnosti alebo zločineckej skupine. Rozsudok preto považoval za neprimerane prísny, predovšetkým v časti uloženého trestu, a to s ohľadom na skutočnosť, že vedie riadny život, i na dĺžku celého konania, ktorá v zmysle judikatúry EŠLP musí byť pri ukladaní trestu zohľadnená. Navrhol oslobodenie pre skutok 1/ v celom rozsahu, nakoľko sa považuje za nevinného, keďže jeho vinu nič nepotvrďuje. V doplnení odvolania sa ďalej vyjadril k priebehu prípravného konania najmä vo vzťahu k výsluchom svedka G. R., ktoré považoval za nezákonné, keďže svedok sa pôvodne vyjadril, že vypovedať nechce, no aj napriek tomu mu boli počas zadržania podsúvané názory, že ak nebol návodca, organizátor, tak mu môže byť dočasne odložené vznesenie obvinenia. Jeho rozhodnutie nevypovedať malo byť pre orgány činné v trestnom konaní záväzné a nemali s ním byť uskutočňované ďalšie úkony, u ktorých je navyše podozrenie, že boli vykonávané nad rámec ostatných úkonov s cieľom ovplyvniť svedka. Uvedené skutočnosti majú podľa neho vplyv na hodnovernosť výpovedí svedka, ktorý bol od svojho zadržania „v podruží polície“ a mal motiváciu krivo vypovedať (nájdanie jeho pachovej stopy, narodenie dieťaťa). Napokon odvolateľ vyjadril počudovanie, prečo je voči svedkovi stále prerušené trestné stíhanie ako spolupracujúcej osobe, keď na súde už nespôľupracoval.

Prokurátor podal odvolanie v neprospech obžalovaných O. X., G. B. a Y. I., a to vo vzťahu ku všetkým výrokom o vine a treste, u Y. I. aj vo výroku o ochrannom opatrení. Odvolanie nesmerovalo voči konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo.

Vo vzťahu k obžalovanému O. X. v bode 9/ vytkol súdu právnu kvalifikáciu skutku ako ublíženie na zdraví podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31. júla 2004 namiesto pokusu trestného činu vraždy formou nepriameho úmyslu podľa § 8 ods. 1, § 219 ods. 1 tohto zákona. Dôvodom pre navrhovanú právnu kvalifikáciu mala byť podľa neho skutočnosť, že u obžalovaného sa jednalo o excus, teda vybočenie z rámca spoločnej dohody, pretože z dokazovania vyplynulo, že práve obžalovaný O. X. udieral poškodeného P. R. okrem iných častí tela aj do hlavy, a to tupou stranou sekery, pričom poškodený utrpel sečnú ranu v ľavej čelovej a temennej oblasti hlavy s otvorenou vpáčenou zlomeninou čelovej kosti vľavo a ľavej temennej kosti, pomliaždenie ľavého čelového laloka mozgu a zo súdnolekárskeho hľadiska je najzávažnejšie poranenie v oblasti hlavy. Útok na hlavu bol pritom vedený veľkou intenzitou a prudkosťou. Obžalovaný napriek predchádzajúcej vzájomnej dohode bol uzročený s tým, že v prípade útoku vedeného na životne dôležitý orgán sečným nástrojom s veľkou silou a prudkosťou môže spôsobiť aj smrť poškodeného, došlo preto k nesprávnemu právnemu posúdeniu tohto skutku. Rovnaké pochybenie prokurátor vytkol aj vo vzťahu k obžalovanému G. B. v skutku 15/, nakoľko aj u neho došlo k excusu. Z dokazovania malo byť zrejmé, že vystrelil na poškodeného L. L. štyrikrát z brokovej zbrane, pričom pri strelbe sa pohyboval v okolí hlavy poškodeného v polkruhu vo vzdialenosti cca dvoch metrov, a poškodený utrpel zástrel hlavy a mozgu. Práve strelba na poškodeného v smere na hlavu dokazuje, že obžalovaný strieľal na oblasť, kde sa nachádza životne dôležitý orgán - mozog, a vybočil z rámca dohody skupiny, pričom bol uzročený s tým, že v prípade útoku vedeného na životne dôležitý orgán strelnou zbraňou môže poškodenému spôsobiť smrť. Vo vzťahu k obžalovanému Y. I. prokurátor považoval za nesprávny výrok o treste. Podľa jeho názoru nie je u obžalovaného nádej, že by ho bolo možné napraviť trestom v trvaní dvadsaťpäť rokov, pretože zo záverov znaleckého posudku z odboru psychológia vyplynulo, že jeho náprava a prevýchova je prevažne nepriaznivá. Prokurátor zdôraznil, že obžalovaný páchal trestnú činnosť ako člen zločineckej skupiny, v jednom prípade hromadne účinnou zbraňou, brutalita obžalovaného pri páchaní trestnej činnosti mala progresívny charakter a páchanie trestnej činnosti u neho vyvrcholila verejnou popravou s mimoriadnou brutálnosťou (poškodený Y. Q.). Obžalovaný teda spĺňa všetky podmienky podľa § 29 ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. na uloženie trestu odňatia slobody na doživotie. Vzhľadom na uvedené prokurátor navrhol, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Tr. por. a aby podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozhodol tak, že u O. X. zruší napadnutý rozsudok vo všetkých výrokoch o vine a treste, ktoré sa ho týkajú, a uzná ho vinným na skutkovom a právnom základe rozsudku s výnimkou bodu 9/, v ktorom ho uzná vinným z právnej kvalifikácie podľa § 8 ods. 1, § 219 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb., a po príslušnej preformulácii skutku mu uloží podľa § 35 ods. 2, § 219 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody na hornej hranici trestnej sadzby so zaradením do tretej nápravno-výchovnej skupiny a zároveň mu podľa §

76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. 300/2005 Z. z. uloží ochranný dohľad na tri roky. U obžalovaného G. B. navrhol zrušiť napadnutý rozsudok vo výrokoch o vine a treste vo všetkých bodoch, ktoré sa ho týkajú, a uznať ho vinným na skutkovom a právnom základe rozsudku s výnimkou bodu 15/, v ktorom ho uzná vinným z právnej kvalifikácie podľa § 8 ods. 1, § 219 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. a po príslušnej preformulácii skutku mu uloží podľa § 35 ods. 2, ods. 3, § 219 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. súhrnný výnimočný trest odňatia slobody na doživotie bez možnosti podmieneného prepustenia so zaradením do tretej nápravno výchovnej skupiny pri súčasnom zrušení rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, zo 17. septembra 2015, č. k. BB - 4 T 29/2015 - 1422, vo výroku o treste. U obžalovaného Y. I. navrhol zrušiť rozsudok vo výroku o treste a ochrannom opatrení a uložiť mu podľa § 29 ods. 3, § 35 ods. 2, § 219 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. úhrnný výnimočný trest odňatia slobody na doživotie so zaradením do tretej nápravno výchovnej skupiny.

Manželka obžalovaného Y. X. - T. X. podala odvolanie v jeho prospech s odôvodnením, že obžaloba bola postavená bez akýchkoľvek ďalších dôkazov na výpovedi jediného svedka, ktorý podľa nej klame a zavádza, pretože sa chce vyhnúť trestnej zodpovednosti. Výpoveď tohto kľúčového svedka nebola nijako právne podložená, či už priamymi alebo nepriamymi dôkazmi. Jej manžel nebol členom žiadnej skupiny a nepáchal žiadne trestné činy, vedie usporiadaný život, celé dni pracuje a stará sa o rodinu. Z uvedených dôvodov žiadala spravodlivý proces pre svojho manžela, ktorý nebude vedený jednostranne, ale nezaújato, nestranne a na základe dôkaznej situácie.

Družka obžalovaného T. X. - J. T. podala odvolanie v celom rozsahu v jeho prospech. Bližšie zdôvodnenie neuviedla.

Poškodená H. L. podala odvolanie prostredníctvom splnomocnenkyne Mgr. Grancovej do výroku, ktorým bola odkázaná s nárokom na náhradu škody na civilné konanie.

Na odôvodnenie uviedla, že v prípade uplatňovania nemajetkovej ujmy v civilnom konaní, toto konanie môže trvať ďalšie roky a ona bude nútená opakovane vypovedať o svojej traume, zúčastňovať sa pojednávaní a stretávať obžalovaných, ktorí jej synovi spôsobili vážnu poruchu zdravia, ktorá podstatným a citeľným spôsobom ovplyvnila obvyklý spôsob jeho života. Po dobu sedem a pol mesiaca bol každodenne odkázaný na pomoc druhej osoby, keďže podľa doplnenia k znaleckému posudku bol v takom stave, že po zahojení operatívne ošetrovaných otvorených zlomenín kostí obidvoch predkolení, poškodených šliach i svalov dolných končatín a otvoreného poranenia pravého členkového kĺbu, bola hybnosť obidvoch jeho členkových a menej i v kolenných kĺboch značne obmedzená. V dôsledku poškodenia zrakového centra v záhlavnom laloku mozgu došlo u neho k úplnej strate zraku - centrálnej slepote a v dôsledku poškodenia mozgu u neho pretrvávala slabosť ľavých končatín. Zo zranení sa liečil sedem a pol mesiaca, pričom po poslednej operácii sa jeho stav napriek návšteve psychiatra zhoršil natoľko, že sa vlastnou zbraňou zastrelil, čím poškodená ako matka utrpela neodstrániteľnú a trvalú ujmu. Od smrti syna nedokáže viesť život, ako predtým. Vyslovila názor, že účelom adhézneho konania je zmierniť utrpenie poškodeného a netraumatizovať ho ďalším konaním, v ktorom by si mal opakovane uplatňovať svoj nárok. Napadnutému rozsudku vytkla, že z jeho odôvodnenia nie je zrejmý dôvod, pre ktorý bola odkázaná na civilné konanie, keď trestné konanie trvalo deväť rokov a štyri mesiace. Poukázala pritom na rozhodovaciu prax ESLP, ktorý sa pri stanovovaní nemajetkovej ujmy obmedzuje na „odhad na spravodlivom základe“, pričom nevykonáva žiadne dodatočné dokazovanie, a rovnako mal postupovať aj súd prvého stupňa. Poškodená tiež vyslovila obavu, že uplatnením nárokov samostatnou žalobou sa zníži jej šanca uspokojiť sa z majetku obžalovaných. V závere uviedla, že konaním obžalovaných došlo k neoprávnenému zásahu do jej práva na ochranu osobnosti, konkrétne práva na súkromie a rodinný život, pričom na posúdenie toho, či jej bola spôsobená ujma, úzkosť, bolesť, nie sú podľa nej potrebné odborné vedomosti ani ďalšie dokazovanie v civilnom konaní. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby najvyšší súd napadnutý výrok rozsudku zrušil a obžalovaných G. B., O. X., a T. T. spoločne a nerozdielne zaviazal na zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 75 527,95 Eur.

Podané odvolania boli v zmysle § 314 Tr. por. zaslané ostatným stranám, ktoré by nimi mohli byť dotknuté, s upozornením na možnosť vyjadriť sa k nim.

Poškodení rodičia G. U. sa k odvolaniam obžalovaných vyjadrili podaním z 3. februára 2017, v ktorom uviedli, že už dvanásť rokov čakajú na spravodlivosť. K odvolaniam Y. I. a G. B. sa vyjadrovať nechceli. K odvolaniu prokurátora uviedli, že stupeň spoločenskej nebezpečnosti u obžalovaných bol mimoriadne vysoký a s ohľadom na spáchanú verejnú popravu, ktorej dôsledkom bola smrť dvoch ľudí, nesúhlasili s právnou kvalifikáciou skutku. Škoda, ktorú si uplatňovali v tomto konaní, bola podľa nich len nepatrným zlomkom toho, akou stratou trpia odo dňa straty ich syna a ako sa nenahraditeľne zmenila kvalita ich života.

Vyjadrenie poškodených bolo zaslané ostatným stranám konania, ktoré sa k nemu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o odvolaniach skúmal procesné podmienky pre ich podanie a zistil, že sú prípustné (§ 306 Tr. por.), boli podané oprávnenými osobami (§ 307 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na zákonom určenom mieste (§ 309 ods. 1 Tr. por.). Následne po zistení, že nie je dôvod na postup podľa § 316 Tr. por., preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, majú na zreteli, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, možno prihliadnuť len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a zistil, že odvolania sú sčasti dôvodné.

K výroku o vine a treste:

Úvodom treba pripomenúť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v predmetnej veci už skôr rozhodoval uznesením z 26. februára 2010, sp. zn. 2 Toš 4/2009, ktorým nariadil vykonať dokazovanie v konkrétnych smeroch, a ktoré súd prvého stupňa v najvyššej možnej miere rešpektoval a po náležitom a správnom zistení skutkového stavu veci správne právne kvalifikoval konanie obžalovaných popísané v jednotlivých skutkových vetách.

Po preskúmaní obsahu predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že orgány činné v trestnom konaní postupovali tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Podľa názoru odvolacieho súdu všetky dôkazy v predmetnej veci boli získané zákonným spôsobom a prvostupňový súd ich hodnotil jednotlivo aj v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, pričom sa dôsledne riadil ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. Odvolací súd preto konštatuje, že dokazovanie bolo vykonané v dostatočnom rozsahu, v intenciách § 2 ods. 10 Tr. por., a preto nepovažuje vykonávanie ďalších dôkazov za potrebné.

Prvostupňový súd v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. dôkladne a podrobne v odôvodnení rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri vyhodnotení vykonaného dokazovania. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé ako sa prvostupňový súd vyrovnal s obhajobou obžalovaných a tiež akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázkach ich viny a uložených trestov. Z uvedených dôvodov sa najvyšší súd s dôvodmi napadnutého rozsudku vo vzťahu ku skutkom v bodoch 2/, 4/, 6/, 7/, 8/, 9/, 10/, 11/, 13/, 15/, 17/, 19/ a 20/ stotožnil, tam uvedené závery si osvojil a v podrobnostiach na tieto odkazuje.

Najvyšší súd považuje za potrebné v tejto časti uviesť, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdených trestných činov, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa dôsledne postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym takým procesným chybám, ktoré by mohli mať zásadný vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, najmä pokiaľ ide o zistenie, že sa skutky, ustálené v odsudzujúcej výrokovej časti napadnutého rozsudku pod horeuvedenými bodmi stali spôsobom tam popísaným a že ich spáchali obžalovaní G. C., G. B., Y. L., Y. I., O. X., L. W., Y. Y., T. T., G. C. a O. P. v rôznych modifikáciách zlozenia, tak ako je to uvedené v každom jednotlivom skutku napadnutého rozsudku. Rovnako odvolací súd považuje za potrebné konštatovať, že po

preskúmaní obsahu vyšetrovacieho a súdneho spisu dospel k záveru, že výrok o vine týchto obžalovaných bol založený na presvedčivých dôkazoch, ktoré bez akejkoľvek pochybnosti vylučujú akúkoľvek inú alternatívu skutkového deja, ktorý bol na základe týchto dôkazov pri jednotlivých skutkoch ustálený. Preto aj odvolací súd dospel k presvedčivému a objektívnemu záveru, že nemožno mať žiadne pochybnosti o vine menovaných obžalovaných, pretože ich vina bola preukázaná tak výpoveďou tzv. korunného svedka a priameho účastníka všetkých skutkov (okrem skutku v bode 18) G. R., ako aj celým súborom nepriamych dôkazov, pričom tieto dôkazy tvoria nepretržitú a súvislú sústavu dôkazov, ktorá bez akýchkoľvek pochybností dovoľuje vysloviť záver o vine.

Vo vzťahu ku skutku v bode 1/ treba poukázať na to, že účasť a činnosť obžalovaných G. C., G. B., Y. L., Y. I., O. X., L. W., Y. Y., T. T., G. C. a O. P. v rámci zločineckej skupiny bola nepochybne preukázaná viacerými hodnovernými dôkazmi, najmä opakovanými výpoveďami svedka G. R., ktorý bol vypočutý v prípravnom konaní deväťkrát a následne na hlavnom pojednávaní špecializovaného trestného súdu. Svedok vypovedal vo všetkých zásadných tvrdeniach zhodne a jeho výpovede boli vyhodnotené ako spontánne a presvedčivé, logicky zapadajúce do sústavy vzájomne sa dopĺňujúcich a korešpondujúcich dôkazov. Z jeho výpovedí vyplynuli jednoznačné dôkazy o konkrétnej činnosti týchto obžalovaných v rámci zločineckej skupiny podľa jeho osobných poznatkov a skúseností z jej činnosti a osobnej účasti pri spáchaní jednotlivých skutkov.

Treba zdôrazniť najmä skutočnosť, že tento svedok bol jednou z osôb osobne účastnou na činnosti zločineckej skupiny, ktorá sa v rámci vlastnej činnosti prezývala „C.“, ktorej štruktúru a fungovanie dôverne poznal. V súvislosti s vyhodnotením jeho výpovede treba zdôrazniť, že svedok vypovedal o rôznych okolnostiach výlučne na základe vlastných osobne prežitých udalostí. Navyiac, tak ako na to poukázal aj prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, svedok vypovedal vo veci opakovane - jednak v prípravnom konaní a jednak aj v štádiu súdneho konania, pričom vždy vypovedal o jednotlivých skutkoch v esenciálnych častiach totožne a to aj pri opise jednotlivostí a detailov. Svedok potvrdil, že osoby konajúce v rámci zločineckej skupiny nedisponovali vždy všetkými informáciami, ale dostali sa k nim často len čiastkové informácie, postačujúce na zabezpečovanie len určitých konkrétnych konaní. Takéto fungovanie je napokon symptomatické práve pre organizované resp. zločinecké skupiny. Tieto skutočnosti potom pochopiteľne sťažujú objektívne vyhodnotenie dôkazov a toto si do značnej miery vyžaduje obozretný selektívny prístup v rámci výpovedí jedného svedka a následne v korelácii s výpoveďami iných svedkov a aj všetkých ďalších dôkazov v celom ich komplexe.

V danom prípade bol vypočutý jeden korunný svedok (tzv. kajúcnik), jedná sa však o svedka, z výpovedí ktorého je nepochybne zrejmé, že vypovedal o okolnostiach bezprostredne osobne vnímaných pri jeho reálnej a aktívnej účasti nie len na príprave jednotlivých trestných skutkov, ale aj pri ich spáchaní, resp. o okolnostiach, ktoré nasledovali po ich spáchaní. Výnimkou je len skutok pod bodom 18/ napadnutého rozsudku, právne kvalifikovaný ako trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák., pri ktorom malo dôjsť k poškodeniu kamióna firmy U. O., a. s. W., ktorého sa G. R. osobne nezúčastnil a skutočnosti, o ktorých vypovedal v súvislosti s týmto skutkom sa, podľa jeho vlastného vyjadrenia, dozvedel len sprostredkované od iného člena skupiny (bližšie k tomuto skutku v oslobodzujúcej časti).

Odvolací súd zdôrazňuje, že výpovede usvedčujúceho svedka G. R. sú konkrétne a vo všetkých podstatných a najzávažnejších častiach vzájomne korešpondujúce, pričom vo vzťahu ku skutkom pod bodmi 1/ až 17/ a 19/ až 20/ sú prevažne podporované i rozsiahlou sústavou nepriamych dôkazov (výpovedí poškodených, svedkov, záverov znaleckých posudkov, odborných vyjadrení a celého radu objektívnych listinných dôkazov), objasňujúcich konkrétne podrobné okolnosti prípravy, vykonania, následkov alebo činností pri odstraňovaní stôp jednotlivých skutkov.

Na margo obhajoby všetkých obžalovaných treba vo všeobecnosti uviesť, že táto je založená viac menej na paušálnom popieraní celej trestnej činnosti a snahe za každú cenu spochybniť vierohodnosť osoby svedka G. R. a tým aj všetky jeho usvedčujúce výpovede. Súčasne treba konštatovať, že takáto ich obhajoba vyznieva značne nekriticky a subjektívne.

K odvolacím námietkam obžalovaných prezentovaných vo vzťahu k hodnoteniu usvedčujúceho svedka G. R. založených v podstate na argumentácii, že jeho výpoveď je účelovo vykonštruovaná a urobená iba v snahe získať dosiahnutie výhod korunného svedka, nie je možné zaujať iné stanovisko ako také, že takéto tvrdenia nie sú spôsobilé spochybniť jeho výpovede, a to najmä vo všetkých podstatných častiach a tvrdeniach relevantných z hľadiska zavinenia obžalovaných. Z tohto pohľadu, vzhľadom na obsah jeho výpovedí a najmä aj s poukazom na jeho vlastné priznanie k celej trestnej činnosti, vrátane tých najzávažnejších skutkov úkladných vrážd, nie je rozhodujúcou ani skutočnosť, v ktorom štádiu konania sa svedok rozhodol priznať k vlastnej trestnej činnosti a v rámci tohto priznania usvedčovať aj ďalších spolupáchateľov.

Z pohľadu vyššie uvedenej argumentácie Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje vyhodnotenie a verifikáciu výpovedí svedka G. R. prvostupňovým súdom za korektné, vykonané s veľkou dávkou citlivosti a obozretnosti, berúc do úvahy všetky riziká, ktoré existujú pri objektivizácii výpovede svedka, ktorý sa za cenu určitého zvýhodnenia rozhodol spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní resp. súdmi. Zmyslom inštitútu korunného svedka nepochybne je v prednostnom spoločenskom záujme na odhaľovaní a rozložení zločineckých skupín pôsobiacich v spoločnosti. Tento záujem prevyšuje nad záujmom potrestať individuálneho páchatel'a rovnakým trestom v rámci rozpätia trestnej sadzby konkrétneho trestného činu. Prax na Slovensku i v zahraničí ukazuje, že tento inštitút v boji proti organizovanému zločinu sa osvedčuje. Vylúčenie takéhoto postupu by bolo neprimerané s prihliadnutím k jasnému konfliktu záujmov, lebo nemožnosť usvedčenia a odsúdenia skutočných páchatel'ov spôsobené vylúčením spolupracujúcich svedkov sa prieči záujmom spoločnosti a zároveň by často viedla k stavu absolútnej dôkaznej núdze.

Špecializovaný trestný súd dôkladne a podrobne odôvodnil svoje rozhodnutie o vine obžalovaných G. C., G. B., Y. L., Y. I., O. X., L. W., Y. Y., T. T., G. C. a O. P. zo spáchania trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. a následne aj rozhodnutie o vine na spáchaní nadväzujúcich skutkov (v bodoch 2/ až 20/), s výnimkou skutku v bode 18/ napadnutého rozsudku a to aj vo vzťahu k účasti obžalovaných Y. X. na spáchaní skutku v bode 5/, G. K., I. K. na spáchaní skutku v bode 3/, T. X. na spáchaní skutkov v bodoch 12/ a 14/ a T. O. na spáchaní skutku v bode 16/ rozsudku súdu prvého stupňa.

Napriek tomu, s poukazom na podstatu obhajobných námietok jednotlivých obžalovaných premietnutých aj do značnej časti ich odvolacích námietok, najvyšší súd v nasledujúcej časti odôvodnenia rozhodnutia považuje za dôležité zvýrazniť podstatnú časť sústavy dôkazov, ktoré potvrdzujú a verifikujú všetky zásadné tvrdenia svedka G. R. vo vzťahu k jednotlivým skutkom, a to aj s prihliadnutím na požiadavky predchádzajúceho rozhodnutia najvyššieho súdu v posudzovanej trestnej veci z 26. februára 2010, sp. zn. 2Toš 4/2009:

Ku skutku pod bodom 1/:

Z hľadiska celého komplexu vykonaných dôkazov odvolací súd konštatuje, že skutkové závery súdu prvého stupňa pod bodmi 2/, 4/, 6/ až 11/, 13/, 15/, 17/, 19/ a 20/ sú správne a zodpovedajúce výsledkom rozsiahleho dokazovania. Vo vzťahu ku skutkom pod bodmi 1/, 3/, 5/, 12/, 14/, 16/ a 18/ najvyšší súd v nadväznosti na oslobodzujúcu časť tohto rozsudku zodpovedajúcim spôsobom dikciu skutkových viet upravil.

V súlade s názorom prvostupňového súdu i najvyšší súd ako súd odvolací dospel k záveru, že G. C. spolu s G. B. v letných mesiacoch roku 2000 minimálne do apríla 2005 postupne vytvárali a budovali štruktúru zločineckej skupiny pôsobiacej v W. a jeho širšom okolí s hierarchicky usporiadanou štruktúrou a plánovitým rozdelením úloh s cieľom páchania rôznej trestnej činnosti, ktorej členmi boli Y. L., Y. I., O. X., L. W., Y. Y., T. T., G. C., O. P. a R.G., pričom zločinecká skupina bola financovaná zo zdrojov trestnej činnosti pozostávajúcej predovšetkým z páchania trestných činov vrážd, vydierania, lúpeže, všeobecného ohrozenia, nedovoleného ozbrojovania, poškodzovania cudzej veci a iných

trestných činov násilnej povahy s cieľom získania finančného zisku a iných materiálnych výhod v prospech zločineckej skupiny.

Najvyšší súd sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými závermi súdu prvého stupňa vo vzťahu k týmto obžalovaným a nemá žiadne pochybnosti o tom, že sa skutok stal tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku špecializovaného trestného súdu a v tomto smere v plnom rozsahu poukazuje na jeho skutkové a právne závery uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku, bez potreby ich znovu opakovať.

Všetkých obžalovaných zo spáchania tohto skutku usvedčuje svedok G. R., pričom jeho výpoveď nie je dôkazne osamotená, ale bola preverená celým radom ďalších nepriamych dôkazov. Pri preverovaní výpovede svedka v korelácii s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi nevznikli žiadne pochybnosti o jej autenticite a o tom, že svedok interpretoval osobne prežité udalosti. Tieto dôkazy verifikujú pravdivosť jeho svedeckej výpovede. Jeho výpoveď pri každom jednotlivom skutku potvrdzuje súbor nepochybne preukázaných špecifických okolností a tieto okolnosti spätne podporne preukázali pravdivosť a vierohodnosť jeho výpovede.

Založenie a činnosť zločineckej skupiny charakterizujú potom jednotlivé trestné útoky popísané v skutkových vetách pod bodmi 2/ až 20/ s výnimkou skutku pod bodom 18/, spod ktorého boli obžalovaní G. B., Y. I., G. C. a G. J. oslobodení. Výpoveď svedka R. R. nepochybne podporne potvrdzuje aj ďalšie dôkazy, a to zápisnica o ohliadke miesta činu pivnice na Y. X v W., kde boli nájdené uskladnené zbrane G. B., ktorý býval na Y. ulici u svojej priateľky, ako aj zápisnica o ohliadke miesta činu na Y. ul. v W., kde boli uskladnené novoobjavené a zaistené zbrane. Za túto trestnú činnosť prebieha trestné stíhanie obžalovaného G. B. na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 3T 90/2013.

Na základe výsledkov dokazovania bolo preukázané, že z príkazu obžalovaného G. C. a G. B. dňa 23. februára okolo 20.15 hod. v W. Y. L. spolu s osobou R.G. počkajúc v motorovom vozidle Škoda Favorit na poškodeného G. U. v úmysle ho usmrtiť, Y. L. vystrelil dávku zo samopalu vzor 58 smerom na vozidlo poškodeného zn. VW Golf, avšak ho nezasiahol.

Prípravu a priebeh tohto skutku podrobne popísal G. R. v procesnom postavení tzv. korunného svedka, pričom jeho výpoveď je v súlade so zápisnicou o ohliadke miesta činu, závermi znaleckého posudku z odboru balistiky, odborným vyjadrením KEÚ PZ z 18. apríla 2001 (zv. 5, č. I. 1961-63). Na mieste činu bol zaistený náboj, ktorý bol vystrelený zo samopalu vzor. 58, kal. 7,65, teda presne z takej zbrane akú popísal vo svojej výpovedi svedok G. R.. Jeho výpoveď je v súlade nie len so závermi rekonštrukcie strelby (zápisnica o rekonštrukcii strelby z 24. februára 2001, zv. 5, č. I. 1952-58), ale najmä aj s výpoveďou poškodeného G. U., ktorý si všimol tesne pred strelbou biele vozidlo zn. Favorit s nalepenými fóliami stojace v blízkosti vodojemu, následne počul krátku (jednu) dávku výstrelův z rýchlopalnej zbrane. Poškodený tiež potvrdil, že G. B. sa mu v minulosti vyhrážal zabitím, motívom mohli byť aj jeho styky s „X.“, pričom páchatelia mohli predpokladať, že táto skupina má záujem prebrať teritórium. Uviedol, že neveru T. T. - bývalej priateľky svedka R. R., ktorej vzťah s poškodeným podľa výpovedí obžalovaných mal byť motívom na konanie svedka si vysvetlili a ich vzájomný vzťah táto okolnosť nenarušila. S R. R. kvôli tomu nemali negatívny vzťah.

Prítomnosť bieleho vozidla Škoda Favorit s fóliami na mieste činu podporne potvrdili svedkovia T. T. (barman v bare W a manželka poškodeného W. U., svedok T. počul asi 4-5 výstrelův, čo je v súlade s výpoveďou svedka, ako aj poškodeného o počte vystrelených rán, resp. jednej dávky vystrelenej z automatickej zbrane. Svedkyňa W. U. zasa potvrdila údaj svedka o počte útočníkov nachádzajúcich sa v motorovom vozidle, keď uviedla, že v aute sedeli dve osoby. V súlade s výpoveďou svojho manžela potvrdila, že pred strelbou sa nachádzali v bare W

V súlade s výpoveďou svedka G. R. sú aj ďalšie objektívne dôkazy - zápisnica o ohliadke miesta činu a odborné vyjadrenie KEÚ PZ z odboru balistika. Náboj a nábojnica nájdené na mieste činu bol vystrelený

zo samopalu čs. výroby vzor 58, kalibru 7,62 mm. V danej súvislosti treba zdôrazniť, že svedok R. R. vypovedal 4 roky po spáchaní skutku a v čase výpovede nemohol vedieť o nálezoč týchto stôp. V súvislosti s predmetným skutkom bola vykonaná aj rekonštrukcia strelby (zápisnica o rekonštrukcii z 24. februára 2011, zv. 5, č. 1. 1952-1958), výsledky ktorej taktiež plne korešpondujú s jeho výpoveďou.

Svedkyňa T. bývalá priateľka G. B. a matka jeho dieťaťa vypovedala, že G. B. bol v inkriminovanom čase s ňou doma - údajne „opravoval a čistil zbrane pre R.". Uviedla tiež, že R. mal nahovárať na vraždu najprv I., ktorý to odmietol a potom mal na to nahovoriť U. (ten už nežije). To isté uvádzala aj svedkyňa T. T., ktorá o tom vypovedala až na súde. Pred vyšetrovateľom uviedla, že nechce vypovedať s odôvodnením, že sa bojí. Zmenu postoja v štádiu súdneho konania vysvetľovala tým, keď doslova uviedla: „lebo známi jej povedali, že už by sa jej nemalo nič stat".

Zmena výpovede svedkyne a jej vysvetlenie pred súdom sú aj pre odvolací súd, s poukazom na celý rad usvedčujúcich dôkazov krajne nevierohodné, a to aj z pohľadu jej osobného vzťahu s obžalovaným G. B., s ktorým má dieťa. Navyiac svedkyňa T. T. - bývalá družka G. R., ktorého sama opustila, keď bol vzatý do väzby v roku 2002, je zasa dobrou kamarátkou svedkyne T..

Svedkovia G. K., G. K., T. L. a T. X. navrhnutí obžalovaným Y. L. mali potvrdiť jeho neúčast' na spáchaní trestného činu tvrdením, že v čase skutku bol vycestovaný vo P.. Výpovede týchto svedkov súd prvostupňového súdu vyhodnotil správne ako dôkazy, ktorými nebolo preukázané tvrdenie obžalovaného, že sa nachádzal v zahraničí. Svedok G. K. síce potvrdil, že Y. L. ho raz vo P. navštívil, zdržal sa dva týždne avšak čas upresniť nevedel, iba pripustil, že to mohlo byť na jeho narodeniny 1. februára. V tom čase tam mal byť aj svedkov brat G., ktorý výpoveď brata G. nepotvrdil, keď uviedol, že s obžalovaným L. sa u brata vo P. nestretol. Svedkyne T. L. - matka obžalovaného a T. X. , jeho sestra na hlavnom pojednávaní z dôvodu blízkeho príbuzenského vzťahu využili svoje právo na odopretie výpovede.

Svedok L. C. na hlavnom pojednávaní vypovedal o údajných vyhrážkach G. R. poškodeným Y. K. a G. U. s tým, že R. sa mal dopustiť troch útokov na poškodeného R. U.. Pred vyšetrovateľom o treťom útoku vôbec nehovoril. Spoluúčastníkom útokov mal byť dnes už mŕtvy N. U..

Svedok G. G., ktorý na hlavnom pojednávaní uviedol, že z počutia od N. U. sa dozvedel, že útočníkom na G. U. mal byť R. a U. mal robiť pri tom vodiča.

Vyšetrovateľ v prípravnom konaní a aj súd mali snahu vypočúť aj svedka N. U., avšak bezvýsledne. Bolo zistené, že od 11. februára 2003 bol nezvestný, bolo po ňom vyhlásené pátranie a z dokazovania v inej trestnej veci vyšlo najavo, že je mŕtvy.

Svedok L. C. je nevlastným bratom G. B. a G. G. je priateľom Y. L., ktorému poskytoval svoj byt ako úkryt v čase, keď bol v pátraní. Tieto výpovede, navyiac sú v príkrom rozpore s výpoveďou svedka R. R., s ktorou plne korešpondujú ostatné vo veci vykonané vyššie uvedené dôkazy. To sú dôvody, pre ktoré špecializovaný trestný súd správne hodnotil tieto dôkazy ako účelové, učené v snahe pomôcť vyvinúť sa obžalovaným.

Výkonaným dokazovaním bolo nespochybniteľne preukázané, že G. C. dňa 7. apríla 2001 v nočných hodinách v kuchyni rodinného domu č. XXX vo P. X., ktorý patrí Q. K., za prítomnosti obžalovaných G. B., I. K., G. K. a osoby R.G., krátkou strelnou zbraňou ráže 9 mm usmrtil strelou do zátylku hlavy Y. K., lebo predpokladal, že je príslušníkom Slovenskej informačnej služby, ktorý by mohol prezradiť činnosť ich zločineckej skupiny. Následne po tomto skutku G. B., I. K., G. K. a R.G. odstránili stopy z miesta činu a telo Y. K. zakopali pri obci T. O. (skutok pod bodom 3).

Tento skutok bol nepochybne preukázaný nie len výpoveďou svedka G. R., ale aj celým súborom ďalších objektívnych dôkazov: závermi znaleckého posudku z odboru zdravotníctva - súdneho lekárstva a zápisnicou o ohliadke miesta činu, z ktorých dôkazov je zrejмый spôsob a poloha pochovania

poškodeného Y. K. - skutočnosť, že po usmrtení bol zviazaný „do kozlíka“, že na hlave mal navlečenú igelitovú tašku a že bol posypaný vápnom.

Svedkyne Q. R. - matka svedka G. R. a jeho stará matka Q. K. sú v popise okolností, o ktorých mali poznatky zhodné s výpoveďami svedka G. R.. Svedkyne potvrdili, že páchatelia boli v inkriminovanom čase v dome Q. K. a z nich opoznali G. B. a G. C..

Rodičia poškodeného Y. K. a Y. K. v súlade s výpoveďou svedka G. R. potvrdili zase okolnosti predchádzajúce usmrteniu ich syna.

Telo poškodeného J. K. prekopával G. R. spolu s G. B., pretože s G. C. sa na tom dohodli tak, aby ostatní zúčastnení nevedeli kde je pochovaný. Svedok R. uviedol, že nosidlá priniesol B. a v súlade s jeho výpoveďou pripustil, že na nosidlách boli duralové tyče (z akých vyrábal B. tlmiče na zbrane - doslova uviedol, že „B. sa o také veci zaujímal“) a nie drevené, ako to uviedol on sám vo svojej výpovedi (zv. II, č. I. 1039). Časť takejto duralovej tyče bola nájdená aj pri domovej prehliadke u svedka R. R., ktorý k tomu uviedol, že „všetko okolo zbraní zabezpečoval B.“, ktorý tlmiče niekedy skúšal u svedka doma, lebo v tom čase v dome nikto nebýval, mal tam svoje zbrane, ktoré neskôr premiestnil na Y. X (do pivnice G. T.).

Výsledky prehliadky priestorov tohto rodinného domu korešpondovali so skutočnosťami uvádzanými svedkom R. - na drevenej debni s drevom umiestnenej na týchto miestach boli nájdené strely a stopy po priestreloch (zv. III, čl. I. 99 a nasl.).

Ku skutku usmrtenia Y. K. je potrebné zdôrazniť, že sa jedná o skutok, pri ktorom bola pravdivosť výpovede svedka G. R. verifikovaná po náleze tela poškodeného a po vykonaní objektívnych expertíz, pri ktorých bolo zistené miesto vstrelu na hlave poškodeného, bol zistený priebeh strelného kanálu, spôsob jeho pochovania a ďalšie stopy na jeho telesných pozostatkoch. Všetky tieto nálezy plne zodpovedali podrobnostiam, o ktorých pred tým svedok G. R. vypovedal.

Skutok pod bodom 4/ rozsudku špecializovaného trestného súdu bol taktiež preukázaný najmä výpoveďou svedka G. R. ním znovu potvrdenou pri previerke výpovede na mieste činu. Ďalšími usvedčujúcimi a podpornými dôkazmi k jeho výpovedi v tejto časti sú: znalecký posudok z odboru súdneho lekárstva, preukazujúci okrem iného druh použitej zbrane a zápisnica z vyšetrovacieho pokusu s fotodokumentáciou (zv. 7, č. I. 2449-68), ktoré dokumentovali miesto a smer streľby.

Výpoveď svedka bola verifikovaná výpoveďami ďalších svedkov - šatniara baru O. v T. B. X. Y. S. a T. X., ktorí v súlade s jeho výpoveďou zhodne potvrdili miesto, z ktorého sa strieľalo.

Svedok T. X. pred vyšetrovateľom uviedol tiež, že niekedy v júli 2001 sa stretol s Y. X. a G. B. a niektorými ďalšími osobami na diskotéke v košickom podniku T., kedy mu dôverne povedali, že „nebude dobré keď M. H. ostane nažive“. S ľuďmi od C. sa stretol, pretože potreboval peniaze na živobytie. Ohľadom peňazí sa stretol s G. C. na druhý deň v U. bare na I. II. C. mu dal 1000 alebo 3000 Sk a povedal mu niečo v tom zmysle, že T. H. musí ísť dole do týždňa a že to má urobiť on a ukázal na nejakého chlapca so slovami, že „tam je pištoľ“. Ten chlapec mu skutočne odovzdal v novinách zabalenú pištoľ. Neskôr o tom povedal T. H., ktorému pištoľ odovzdal. Následne pri konfrontácii s R. C. a na hlavnom pojednávaní svedok zmenil výpoveď a uvedené okolnosti poprel, avšak zmenu výpovede logicky nevysvetlil.

Rovnako aj svedok Q. X. potvrdil výpoveď svedka T. X. z prípravného konania. Pri navádzaní na usmrtenie T. H. v podniku T. G. B. bol prítomný aj Y. I.. T. X. neskôr povedal T. H., že „C. ho chce dať dole“. Tento svedok neskôr zomrel, takže na hlavnom pojednávaní už nemohol byť vypočutý.

Zhodne vypovedal aj svedok O. X., ktorý taktiež potvrdil, že z počutia má vedomosť o tom, že G. B. v podniku T. povedal T. X. za prítomnosti Y. I. „aby dal dole T. H., že vtedy sa bude mať dobre“. T. X.

sa vtedy rozčúlil a povedal, že keď má dať dole T. H., tak „radšej dá dole ich“.

Ďalším nepriamymi dôkazmi, ktoré verifikujú výpoveď svedka G. R. v časti ohľadom použitej zbrane a spôsobu a miesta strelby je zápisnica o ohliadke miesta činu, z ktorej vyplýva zhodný popis miesta činu a nález 5 ks nábojníc, ktoré pred vystrelením tvorili súčasť samopalových nábojov kal. 7,62 x 39 mm, pravdepodobne vzor 58, kal. 7,62 mm a znalecký posudok z odboru súdneho lekárstva, z ktorého vyplýva, že strelný kanál v priestrele brucha poškodeného prebiehal zhora dole, teda strelec bol na vyvýšenom mieste, čo je v súlade s výpoveďou svedka.

Skutkové okolnosti ku skutku pod bodom 5/ boli preukázané okrem výpovede svedka G. R., aj ďalšími dôkazmi - výpoveďami svedkov T. V. a Y. X., ktorí zhodne popisali spôsob a špecifické okolnosti útoku. Tieto dôkazy sú doplnené a podporované ďalšími nepriamymi dôkazmi - zápisnicou o ohliadke miesta činu a odborným vyjadrením kriminalistického expertízneho úradu policajného zboru z odboru balistika požiarne ochrana. Obsah týchto dôkazov pokiaľ ide o miesto, spôsob útoku a jeho následok plne korešpondujú s výpoveďami svedka R. R., ktorý objasnil aj motív činu, ktorým bolo dosiahnutie zmeny výpovede Y. X. v trestnom konaní vedenom proti nevlastnému bratovi G. B. L. C.. Pred skutkom Y. X. totiž oznámil policii napadnutie L. C. a ublíženie na zdraví útokom s nožom.

Súčasťou trestného spisu (č. l. 5506) je právoplatný rozsudok Okresného súdu Košice z 27. novembra 2003, ktorým bol L. C. uznaný za vinného zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví Y. X. za to, že ho pichol loveckým nožom do oblasti hrudníka, za ktorý trestný čin mu bol uložený trest odňatia slobody na tri roky so zaradením pre jeho výkon do II. nápravnovýchovnej skupiny.

Najvyšší súd v tejto časti upravil znenie skutkovej vety v súlade s oslobodzujúcou časťou tohto rozsudku vo vzťahu k obžalovanému Y. X..

Ku skutku pod bodom 6/

Skutok bol jednoznačne preukázaný výpoveďou svedka G. R., ktorý ako účastník útoku v herni v obchodnom centre C. v W. podrobne uviedol, ktoré osoby v rámci zločineckej skupiny sa útoku zúčastnili, popísal spôsob útoku a ďalšie detailné okolnosti a jeho následky.

Výpoveď svedka nie je ani v tomto prípade osamoteným dôkazom, pretože s obsahom jeho výpovede pri popise okolností pri rozbíjaní herných automatov vypovedali viacerí svedkovia: svedok N. P. - krupier v bare H. vypovedal o okolnostiach útoku, svedok P. W. vypovedal o oblečení páchateľov a o tom, že u jedného z nich videl samopal. Svedkovia J. W., J. N., P. Y., Y. C. sú osobami, ktoré sa v čase spáchania útoku nachádzali v priestoroch herne a ktorí zhodne potvrdili, že videli mužov oblečených v čiernom oblečení s kuklami na hlavách, pričom jeden z nich zakričal „k zemi“. Svedok Y. C. taktiež potvrdil, že jeden z útočníkov držal samopal a svedok H. T. počul ako jeden z páchateľov prikázal „k zemi“.

Z výpovedí svedkov je zrejmé, že každý vypovedal o okolnostiach útoku na herňu zo svojho uhla pohľadu a parciálne každý z nich vypovedal o udalostiach, ktoré vnímali vlastnými zmyslami. Pri hodnotení obsahu týchto výpovedí je ale zrejmé, že spoločne vytvárajú mozaiku, ktorá je totožná so všetkými podstatnými tvrdeniami o skutkových okolnostiach tak, ako o nich vypovedal svedok G. R.. Aj v tejto časti jeho výpovede nie je možné túto hodnotiť inak, ako výpoveď osoby, ktorá sa skutku osobne zúčastnila a ktorá popísala udalosti tak, ako ich sama prežila. Neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by významne spochybňovali výpoveď svedka, a to aj pokiaľ ide o objasnenie motivácie, ktorou bolo zabezpečenie vyplácania peňazí (výpalného) majiteľmi hracích automatov v prospech zločineckej skupiny.

Obdobnú dôkaznú situáciu treba konštatovať aj vo vzťahu ku skutkom pod bodmi 7/ a 8/, ktorými došlo k útoku na herne I. a T. v W..

Svedok Y. U. ako majiteľ herní I. a T. na U. ulici v W. a svedok I. T. - krupier, vypovedali podrobnosti o okolnostiach prepadu. Popísali značky motorových vozidiel, na ktorých prišli páchatelia (dve vozidlá zn. Octavia), pričom z každého auta vystúpili tri osoby v čiernom oblečení, maskovaní s kuklami na hlavách. Zhodne vypovedali o počte páchatel'ov, ktorí sa zúčastnili na útoku, tak že v dvoch miestnostiach boli po troch maskovaní muži v kuklách s basebalovými palicami alebo sekerami.

Svedok I. T., sa nachádzal v časti herne I., okrem neho bol prítomný jeho kamarát P. W., jeden hráč a v časti herne T. sa nachádzali dve osoby - jeden muž a jedna žena. Páchatel', ktorý vtrhol do herne prvý, držal v ruke pištoľ a vykrikol „všetci k zemi“. Za ním vošli ostatní, bolo ich päť alebo šesť.

Priebeh útoku čiastkovo zhodne uviedli aj svedkovia L. P. a P. W..

Popis priebehu útoku a jeho následok v súlade s podstatnými tvrdeniami svedkov zodpovedá aj obsahu listinných dôkazov - zápisnice o ohliadke miesta činu a úradného záznamu z výjazdu polície (zv. 8, č. I. 2815).

Výpovede svedkov a obsah listinných dôkazov v popise jednotlivých parciálnych okolností útoku zodpovedajú popisu udalostí tak, ako o nich vypovedal svedok G. R.. Ani v tomto prípade, rovnako ako pri skutku 6/ rozsudku neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by jeho výpoveď a ostatné vykonané dôkazy zásadným spôsobom spochybňovali.

Na druhej strane najvyšší súd sa stotožnil s hodnotením výpovedí svedkov N. W. a G. W., ktorí sú blízkymi príbuznými obžalovaného L. W. (sestra a švagor), keď im súd prvého stupňa neuveril. Na hlavnom pojednávaní v januári 2008 svedkovia tvrdili, že obžalovaný L. W. sa nemohol skutku zúčastniť, pretože v tom čase spoločne oslavovali Silvestra podľa Juliánskeho kalendára (13. januára 2004) a narodeniny. Títo svedkovia boli vypočutí až v štádiu súdneho konania na návrh obžalovaného. V prípravnom konaní nežiadal o ich vypočutie pretože, podľa vysvetlenia svedkyne N. W., v čase jeho väzobného stíhania nevedela za čo je stíhaný a rozprávali sa o tom až po jeho prepustení.

Svedok Y. C. sa snažil potvrdiť alibi obžalovanému O. P., s ktorým mal spoločne s ďalšími dvomi osobami 13. januára 2005 oslavovať meniny kamaráta G. P.. Svedok sa pomýlil v dátume a opravil sa až pri kladení otázok, pretože skutok sa stal 13. januára 2004 a nie v roku 2005. Tento dátum sa dozvedel neskôr od obžalovaného O. P.. V prípravnom konaní ho mal odhovoriť od svedeckej výpovede sám obžalovaný. Súd prvého stupňa správne vyhodnotil výpoveď tohto svedka ako nevierohodnú, ktorá je v príkrom rozpore s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi tvoriacimi konzistentný súbor dôkazov v súlade s výpoveďou tzv. korunného svedka G. R..

Treba pripomenúť, že v prípade skutkov v bodoch 6/, 7/ a 8/, ale aj v bode 17/ a 19/ sa jedná o typické konanie zločineckej skupiny pri vymáhaní tzv. výpalného. V tomto ohľade už samotný charakter tejto trestnej činnosti a modus operandi verifikujú výpoveď svedka aj v časti objasňujúcej pohnútky a motiváciu konania páchatel'ov a ani najvyšší súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že cieľom ich konania bolo v konečnom dôsledku vyplácanie výpalného, a to aj napriek tomu, že v priebehu dokazovania sa orgánom činným v trestnom konaní resp. súdu nepodarilo špecifikovať konkrétne podniky resp. podnikateľov, ktorí finančné prostriedky za „ochranu“ vyplácali.

Ku skutku pod bodom 9/:

Usvedčujúca výpoveď svedka G. R. je aj v tomto prípade podporená celým radom ďalších dôkazov a najmä tiež výpoveďou poškodeného P. R.. Tento uviedol, že sa priatelil s Albáncom R. U., s ktorým po kasínach požíčovali peniaze. To sa nepáčilo G. B., O. X. a L. W., ktorí im v tejto činnosti konkurovali, a ktorí mu to aj vytýkali.

Svedkovia U. R. - manželka poškodeného a jeho syn P. R. ml. videli poškodeného na mieste, kde ležal po útoku a zhodne uviedli v akom bol stave. Svedok K. L. videl z balkóna čierny Mercedes, ako aj, že

od vozidla utekali 2 muži s kuklami na hlavách, nasadali do vozidla, jeden na miesto spolujazdca a jeden dozadu, teda útoku sa zúčastnili traja páchatelia.

Okolnosti priebehu skutku uvedené svedkom G. R., pokiaľ ide o časové súvislosti, príchod poškodeného na vozidle zn. Mercedes, počet páchatel'ov, následok a v konečnom dôsledku aj motivácia - zodpovedá skutočnostiam, ktoré uviedli, každý čiastkovo zo svojho uhľa pohľadu, poškodený a svedkovia U. R., P. R. ml. a K. L.. Rovnako tak aj následok objektivizovaný závermi znaleckého dokazovania z odboru zdravotníctvo, farmácia a súdne lekárstvo zodpovedá spôsobu útoku a intenzite vykonaného násillia voči poškodenému, tak ako to svedok podrobne uviedol. Uvedené dôkazy predstavujú súbor vzájomne korelujúcich a harmonicky doplňajúcich sa dôkazov súladných s podrobnou výpoveďou svedka G. R. ako osobného účastníka útoku na poškodeného P. R..

Z pohľadu presvedčivosti týchto dôkazov súd nemohol uveriť výpovedi družky obžalovaného O. X. - I. O. a ani výpovediam svedkov G. U. a Y. P.. Družka obžalovaného a jeho priateľ vypovedali o tom, že obžalovaný O. X. mal byť kritického dňa 13. mája 2004 na diskotéke v Y. clube v W. (spolu s priateľom G. U.). Svedkovia boli vypočutí až na hlavnom pojednávaní v marci 2008, teda po značnom časovom odstupe (takmer štyri roky) po inkriminovanej udalosti. Svedok Y. P. vypovedal na hlavnom pojednávaní na návrh obhajoby o udalosti pred asi jedenástich alebo dvanástich rokov (v rokoch 2004 alebo 2005), kedy sa mu mal zdôveriť poškodený P. R., že bol prepadnutý jemu neznámym páchatel'om a že za 200 000,-Sk by bol ochotný zmeniť výpoveď. S O. X. a L. W. údajne nemal žiaden problém.

Ku skutku pod bodom 10/:

Na usmrtení R. U. sa zúčastnil obžalovaný G. B. na jeho pokyn aj G. R., ktorý bol k tomuto skutku opakovane vypočutý. Jeho výpovede sú zhodné a netrpia žiadnymi zásadnými rozpormi. Svedok vypovedal vždy zhodne, výpovede v priebehu konania nijako nemenil. Poškodený G. U. bol usmrtený G. B. trinástimi strelami zo zbrane ČZ 75, resp. 85 kalibru 9 mm Luger. Vozidlo Škoda Octavia modrej farby, ktorým sa presunuli na miesto činu riadil G. R. a tento sa aj sám aktívne zúčastnil konania smerujúceho k usmrteniu poškodeného, keď sa R. B. zasekol samopal vzor. 24, resp. 26 kalibru 7,62x25 mm Tokarev (zvaný „pumpa“) opakovane vystrelil z pistole smerom na R. U.. Pokyn na jeho usmrtenie vydal G. B., nakoľko konkuroval ich skupine nelegálnym požíciavaním finančných prostriedkov.

Svedkyňa N. T., priateľka poškodeného U., ktorá sa v čase skutku nachádzala spolu s ním na mieste činu, vypovedala o priebehu skutku zhodne ako svedok R. R. o použitom vozidle zn. Octavia, ako aj o pohybe poškodeného. Videla osobu, ktorá vystúpila z vozidla zn. Škoda Octavia s tmavými sklami v čiernom oblečení zamaskovanú s kuklou.

Druh a značku použitého vozidla páchatel'mi potvrdila svedkyňa J. Q. a svedkyňa T. J., pracovníčka McDonald, ktorá videla tmavú Octaviu a muža v tmavom oblečení ako strieľa.

Ďalšími objektívnymi nepriamymi dôkazmi podporujúcimi pravdivosť výpovede svedka G. R. sú závery znalcov z odboru zdravotníctva a z odboru balistika, ako aj objektívne zistenia na mieste činu bezprostredne po usmrtení R. U.. Na telesných pozostatkoch poškodeného boli zistené strelné poranenia spôsobené trinástimi strelami a tieto boli vystrelené z krátkej zbrane kal. 9 mm Luger. Druh zbraní použitých na mieste činu potvrdili aj znalci z odboru balistiky. Strelné poranenia boli spôsobené len jedným strelcom, hoci na mieste činu bolo zistené, že zo zbrane Luger kal. 9 mm bolo vystrelené dvanásťkrát a zo zbrane kal. 7,62x25 dvakrát. Všetky tieto zistenia potvrdzujú, že G. R. vypovedal o osobne prežitých udalostiach a najvyšší súd nemá ani v tejto časti žiadne pochybnosti.

V rozpore s týmito dôkazmi vypovedali svedkovia G. T. a T. L., ktorí uviedli, že v odchádzajúcom vozidle Škoda Octavia videli svedka G. R. sedieť na jeho zadnom sedadle. Túto skutočnosť uviedli svedkovia až na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa. Túto okolnosť svedkovia neuviedli vo svojich výpovediach v prípravnom konaní a to napriek tomu, že v čase výsluchu pred vyšetrovateľom si mohli

vnímané okolnosti pamätať lepšie. V ich výpovediach bol navyše konštatovaný aj rozpor ohľadom rýchlosti odchádzajúceho vozidla Škoda Octavia z miesta činu. Výpovede týchto svedkov hodnotil preto aj odvolací najvyšší súd ako nevierohodné a účelové.

Ku skutku pod bodom 11/

Obžalovaní G. C., G. B., G. C., O. X. a L. W. sú usvedčovaní výpoveďou svedka G. R., ktorý sa tiež osobne zúčastnil napadnutia poškodeného W. V. V tomto prípade bolo potrebné prejavíť silu a vplyv zločineckej skupiny v snahe imponovať vysokému funkcionárovi verejnej správy nakoľko bolo známe, že poškodený V. v minulosti ublížil jeho synovi.

Jednoznačne podporne vo vzťahu k výpovedi svedka R. R. vyznievajú aj ďalšie dôkazy, najmä výpoveď samotného poškodeného W. V. ktorý potvrdil a popísal okolnosti, prepadnutia v herni tromi osobami odetými v čiernom oblečení a maskovanými kuklami, jeden mal samopal a dvaja tyče, v miestnosti boli 3-4 ľudia. S T. O. mal v minulosti konflikt, dal mu facku, za čo bol aj trestne stíhaný (pre trestný čin ublíženia na zdraví). Incident s W. V. potvrdil aj svedok P. W. krupier herne, ktorý videl mužov v kuklách, z ktorých jeden mal samopal a zakričal „všetci k zemi“.

Dokazovanie bolo vykonané aj v súvislosti s použitými zbraňami - útočnými predmetmi boli kladivá resp. kovové tyče a podobne. Tieto boli ukrývané v pivnici G. T. na Y. č. X (zápisnica o vydaní vecí G. T. z 30. apríla 2005). Svedok G. T. potvrdil, že išlo o jeho pivnicu, ale o zbraniach údajne nevedel nič. Do suterénu chodieval posilňovať G. B., ktorého pozná z detstva. Až na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa doplnil, že do suterénu chodil posilňovať aj G. R.. V prípravnom konaní v tejto súvislosti uviedol len obžalovaného B., hoci v prípravnom konaní sa zmieňoval aj o G. R. v tom zmysle, že sa poznajú. Nie bezvýznamnou okolnosťou v danej súvislosti je, že adresa na Y. X v W. bola adresou predchádzajúceho bydliska G. B..

Ku skutku pod bodom 12/:

Obžalovaní G. B. a G. R. naviedli T. X. na to, aby pre nich odcudzil motorové vozidlo. Následne T. X. z parkoviska na V. v W. odcudzil motorové vozidlo zn. Lancia Thema 2,0 Turbo. Za krádež vozidla mu bola vyplatená sľúbená finančná odmena. Tieto skutočnosti vyplývajú z výpovede svedka G. R..

Majiteľ vozidla Ing. T. Y. potvrdil, že vozidlo malo namontovaný splynovač, a teda jazdilo na LPG. Rovnakú skutočnosť potvrdil aj svedok Ing. T. I. - hasič vyslaný na miesto požiaru tohto vozidla, ktoré bolo nájdené zhorené v decembri 2004 (po spáchaní skutku prepadnutia Z. I. pod bodom 13/, pri ktorom bolo vozidlo použité).

Obžalovaný T. X. na žiadosť G. B. a G. R. odcudzil aj ďalšie motorové vozidlo zn. Škoda Octavia 1U čiernej farby a to tak, že vnikol do priestoru autobazáru, vytrhol ochrannú mrežu a vytlačil okno do priestoru kancelárie, zo skrinky vybral kľúče od vozidla a toto následne odcudzil (skutok pod bodom 14). Spôsob odcudzenia vozidla mu sami poradili, keďže z predchádzajúcej návštevy autobazáru sami mali vedomosť o mieste odkladania kľúčov. Za túto krádež mu R. R. vyplatil sumu 40.000,-Sk, ktoré mu za tým účelom odovzdal G. B..

Majiteľ autobazáru L. R. potvrdil spôsob akým páchatel prenikol do priestorov kancelárie v súlade s výpoveďou svedka R. R. a v zhode s obsahom zápisnice o obhliadke miesta činu, z ktorých dôkazov zhodne vyplýva spôsob poškodenia zámku a ochrannej mreže, ako aj popis miesta uloženia kľúčov od odcudzeného motorového vozidla.

Ku skutku pod bodom 13/

Obžalovaný Y. I. v súvislosti s prepadom poškodeného Z. I., zamestnanca firmy L. L. W. v podstate namietal, že prepád vymyslel Y. Q., mal tam ísť on (I.) s G. R. a L. L., čo bol Q. človek. Následne

spolu s R. R. sledovali pohyb a zvyky pracovníka L. L.. Potom, keď sa dopočul, že budú použité zbrane a pripravuje sa spáchanie lúpeže, tak „od toho odskočil“.

Obžalovaný G. B. spáchanie skutku taktiež poprel. Uviedol, že skutku sa nedopustil, pretože v septembri 2004 ochorel na kliešťovú encefalitídu a z toho dôvodu sa na odporúčenie lekára nesmel pohybovať v chladnom prostredí. Uviedol tiež, že mal vedomosť o tom, že Y. I. chcel z toho vycúvať, ako aj, že prepád mal organizovať G. R. spolu s Y. Q.. Peniaze z lúpeže údajne použil na kúpu motorového vozidla.

Obžalovaní G. B. a Y. I. boli aj v tomto prípade usvedčení najmä výpoveďou svedka G. R., podporovanou celým radom vzájomne sa dopĺňujúcich nepriamych dôkazov. Jeho výpovede z prípravného konania a následne aj z hlavného pojednávania vo všetkých zásadných tvrdeniach sú zhodné a plne konzistentné, ktorým obsahovo konkurujú jedine výpovede obžalovaných G. B. a Y. I..

Ostatné dôkazy vyznievajú voči výpovedi svedka jednoznačne podporne, a preto ani najvyšší súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že tento skutok bol spáchaný obžalovanými G. B., Y. I. a R.G. tak, ako to podrobne a opakovane uvádzal vo svojich výpovediach G. R.. Svedok podrobne popísal spôsob, ktorým spoločne s Y. I. sledovali zvyky pracovníka firmy L. L., uviedol ako mali rozdelené úlohy - G. B. zabezpečil samopal, G. R. masku s ľudskou tvárou, ako aj, že na prepravu použili odcudzené motorové vozidlo zn. Lancia Thema, ktoré sám riadil. Prítomnosť tohto vozidla na mieste činu bola potvrdená aj svedkom T. C.. G. R. v čase prepádu mieril so zbraňou smerom k objektu firmy L. L., následne po tom keď započul streľbu zo samopalu (dávkami) Y. I. nastúpil do vozidla s odcudzeným kufríkom, G. B. ešte pokračoval „cestou dole kopcom“ a asi po 20 metroch pristúpil do vozidla na miesto spolujazdca. Pravdivosť výpovede svedka G. R. bola preverená na mieste činu. Svedok navyše podrobne popísal aj okolnosti, ktoré nasledovali po spáchaní činu - rozdelenie odcudzených peňazí a činnosť pri zahladzovaní stôp - pri likvidácii zbrane a použitého motorového vozidla.

Doplňujúci a podporný charakter vo vzťahu k výpovedi svedka G. R. majú aj výpovede svedkov T. C. a L. W., zápisnica o ohliadke miesta činu, znalecký posudok týkajúci sa zranení a príčiny smrti Z. I., znalecký posudok Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ z odboru balistiky a chémie, ktorý potvrdil v súlade s výpoveďou svedka R. druh použitého samopalu. Na mieste činu bolo zaistených 28 kusov samopalových nábojníc kal. 7,62x39, ktoré boli všetky vystrelené z najväčšom pravdepodobnosťou z útočnej pušky W., prípadne z jej modifikácie. Taktiež údaje zachytené na videosekvencií sú v súlade s výpoveďou korunného svedka.

Treba zdôrazniť, že všetky nepriame dôkazy aj tu tvoria ucelenú reťaz dôkazov, ktoré sa vzájomne obsahovo dopĺňujú a podporujú výpoveď svedka G. R. vo všetkých jeho zásadných tvrdeniach týkajúcich sa dielčích okolností skutku. Konzekventnú analýzu týchto dôkazov vykonal špecializovaný trestný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku a najvyšší súd aj v tejto časti v celom rozsahu na túto poukazuje a nevidí účelnosť, aby túto argumentáciu opakoval.

Ku skutku pod bodom 15/:

Podľa výpovede svedka G. R., tento skutok spáchali obžalovaní G. B., O. X., T. T. a R.G. ako odplatu za to, že sa poškodený L. L. hanlivo vyjadroval o skupine G. C. a v tej súvislosti došlo k jeho fyzickému incidentu s T. T. a O. P.. Napadnutie poškodeného zorganizoval G. B., ktorý zabezpečil na jeho vykonanie zbrane uskladnené v pivnici na Y. ulici č. X - brokovnicu, dve krátke guľové zbrane a sekeru. Pri útoku sa poškodený snažil použiť svoju zbraň ČZ 75 kal. 9 mm a bezprostredne po tom mu G. B. strelil brokovnicou do nôh. Následne ho T. T. udieral so sekerou po celom tele. G. B. vystrelil z brokovnice na poškodeného celkom 4-5 rán.

Poškodený L. L. uviedol druh zbrane, ktorú mal pri sebe v čase skutku, popísal spôsob vedenia útoku a oblečenie páchatel'ov. Potvrdil tiež, že v minulosti mal incident, pri ktorom sa pobil s T. T. v X. bare v W. a neskôr aj s O. P..

Utajený svedok videl na mieste činu ako z motorového vozidla zn. Fiat Croma s dymovými sklami vystúpili štyria muži, oblečení v tmavom a s kuklami na hlavách. Keď padli dva výstrely počul ako strelec kričal „ty sa budeš vyhrážať C.?“.

Svedkyňa H. L. - matka poškodeného uviedla, že jej syn vedel kto ho napadol, spomínal meno B., ktoré si zapamätala, lebo sa jej zdalo zvláštne.

Predchádzajúce konflikty L. L. s T. T., O. P. a Y. X. v súlade s horeuvedenými svedeckými výpoveďami, potvrdil aj svedok L. T..

Priebeh útoku na poškodeného parciálne potvrdili aj náhodní pozorovatelia svedkovia O. W., T. G. a O. W..

V súlade s výpoveďou svedka G. R. a výpoveďami ďalších svedkov sú aj závery znalcov z odboru zdravotníctva, farmácie a súdneho lekárstva o rozsahu a charaktere zistených poranení na tele poškodeného.

V rozpore s uvedenými dôkazmi je výpoveď svedka G. P., ktorý v prípravnom konaní sa vyjadroval ku skutku usmrtenia Y. Q.. Urobil to až v štádiu súdneho konania po viac ako deviatich rokoch od spáchania skutku uvádzal skutočnosti týkajúce sa trestného činu útoku na P. L. a to vo vzťahu k obžalovanému O. X., ktorý sa v čase tohto skutku údajne nemohol zúčastniť, keďže sa spolu mali nachádzať v bare S. U. v W.. Mal tam byť aj R. G., ktorý o takomto stretnutí vôbec nevypovedal a napokon ani samotný obžalovaný O. X.. To sú okolnosti, ktoré výrazne oslabujú vierohodnosť tohto dôkazu. Špecializovaný trestný súd v korelácii s uvedenými okolnosťami výpovede tohto svedka a s poukazom aj na obsah ostatných dôkazov, správne vyhodnotil jeho výpoveď ako nevierohodnú, motivovanú snahou napomôcť obžalovanému O. X. vykonštruovaním alibi.

Ku skutku pod bodom 16/:

Obžalovaný T. O. pri výsluchu pred vyšetrovateľom konanom dňa 30. apríla 2005 sa k spáchaniu krádeže motorového vozidla priznal. Uviedol, že na jeseň roka 2004 ho oslovil obžalovaný Y. I. s požiadavkou, či by pre neho neprenajal garáž na tichom mieste. Následne po získaní nájomcu T. A. uzavrel s ním zmluvu, ktorú podpísal na cudzí občiansky preukaz pod menom T. Y..

Neskôr ho obžalovaný J. I. požiadal o odcudzenie motorového vozidla Alfa Romeo z autobazáru W. za odmenu 2 000,-Sk. S požiadavkou súhlasil a následne vozidlo odcudzil tak, že využil nepozornosť pracovníka autobazáru po tom, keď vozidlo pomocou štartovacích káblov naštartoval. Svoju neskoršiu výpoveď čiastočne zmenil keď uviedol, že o prenájom garáže a odcudzenie vozidla ho nepožiadali obžalovaný I. ale G. R.. Zmenu výpovede odôvodnil nátlakom polície.

Obžalovaného usvedčil svedok G. R., ktorý vo všetkých svojich výpovediach zhodne tvrdil, že T. O. požiadal on spoločne s G. B.. On sám potom T. O. odviezol k autobazáru W.. Vozidlo po odcudzení umiestnili v garáži v F., ktorú vzal do prenájmu T. O. s Y. I.. Vozidlo nebolo odcudzené na konkrétnu trestnú činnosť, ale iba „do zálohy“. S R. B. museli vymeniť vo vozidle chybnú autobatériu.

Spôsob odcudzenia vozidla a jeho priebeh zhodne s priznávajúcou výpoveďou obžalovaného T. O. a svedka G. R. zhodne popísal pracovník autobazáru T. O.. Svedok Ing. T. A. potvrdil, že prenajal garáž T. O., ktorý sa predstavil ako T. Y.. Obsah výpovede svedka G. R. v tejto časti podporuje okrem uvedeného aj obsah zápisnice o obhliadke miesta činu.

Ku skutku pod bodom 17/:

Obžalovaných G. B., Y. I. O. X. usvedčuje aj v tomto prípade svedok G. R., ktorý podrobne a vo všetkých výpovediach o podstatných okolnostiach zhodne uviedol, ktorí páchatelia sa na skutku rozbitia

herne W. a G. zúčastnili a akým spôsobom bol útok vykonaný.

Obžalovaných zo spáchania tohto skutku usvedčujú aj ďalšie dôkazy- videozáznam a výpovede osôb, v inkriminovanom čase prítomných na mieste činu. Priebeh konania páchatel'ov bol zachytený aj na videosekvenciách priemyselnej kamery (zv. 12, č. l. 4150-4157). Svedok G. R., k videozáznamu uviedol svoje vysvetlenie, pričom obsah obrazového záznamu je v zhode s jeho výpoveďou a v tejto časti treba konštatovať, že sa jedná nepochybne o ďalší podporný dôkaz, osvedčujúci pravdivosť jeho výpovede. Okrem iného uviedol, že v miestnosti, kde bola ruleta boli tri osoby, pričom jednu z nich sám odsotil a zhodil na zem.

Svedok G. P. - vedúci herne W. popísal spôsob spáchania činu zhodne s výpoveďou svedka G. R.. Potvrdil, že od rulety bol jeden hosť herne odsotený a zhodne ako svedok vypovedal aj o počte páchatel'ov, ich výzbroji a o počte hostí.

Rovnako aj výpovede svedkov P. S., H. K. a P. V. v údajoch o počte páchatel'ov, spôsobe spáchania činu a použitých zbraniach korešpondovali s podstatnými tvrdeniami svedka G. R..

Ku skutku pod bodom 18/ týkajúceho sa obžalovaných G. B., Y. I., G. C. a G. J. najvyšší súd odkazuje na odôvodnenie v časti rozhodnutia o oslobodení spod obžaloby.

Ku skutku pod bodom 19/

Dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že G. B. zorganizoval podpálenie ťahača zn. VOLVO FH12 spolu s obžalovanými O. X., L. W. a s R.G. Dňa 25. marca 2005 vo večerných hodinách G. B. rozbil okno pravých predných dverí kamióna, obžalovaný L. W. vylial do kabíny benzín a obžalovaný O. X. benzín zapálil.

Svedok G. R. aj v tomto prípade, ako priamy účastník činu podrobne popísal priebeh útoku na odstavený ťahač a jeho výpoveď je v súlade so všetkými objektívnymi zisteniami na mieste činu (zápisnica o ohliadke miesta činu) a závermi odborného vyjadrenia kriminalisticko-expertízneho ústavu policajného zboru, podľa záverov ktorého sa ohnisko požiaru nachádzalo v kabíne vozidla. Na ťahači bolo zistené rozbitie sklenenej výplne okna na strane spolujazdca vodiča, presne tak ako o tom vypovedal uvedený svedok a ako to vo svojej výpovedi potvrdil aj majiteľ vozidla svedok P. V. Výpoveď svedka aj v tejto časti je teda podporená viacerými dôkazmi tvoriacimi vo svojom súhrne logický a nespochybniteľný súbor dôkazov, preukazujúcich vinu obžalovaných G. B., O. X. a L. W. zo spáchania predmetného činu.

Ku skutku pod bodom 20/:

Obžalovaní G. B., Y. I. a R.G. 23. apríla 2005 na odcudzenom motorovom vozidle zn. Alfa Romeo 166 riadenom R.G. zastavili vedľa motorového vozidla zn. Mercedes, ktoré riadil Y. Q. a cez otvorené okno zadných pravých dverí G. B. zamaskovaný kuklou vystrelil smerom na Y. Q. dávku zo samopalú vzor 24 alebo 26 kal. 7,62 mm. Následne vystúpil z vozidla zamaskovaný Y. I. a dávkami strieľal na vozidlo Y. Q. zo samopalú typu AK 47 kal. 7,62 mm. Y. B. strelbou zasiahol Y. Q. a spôsobil mu strelné poranenia nezlučiteľné so životom. Y. I. pri strelbe zasiahol osoby nachádzajúce sa v inom motorovom vozidle zn. VW Golf, a to G. U., ktorý strelným poranením podľahol a H. G., ktorá utrpela ublíženie na zdraví. Motívom konania obžalovaných bolo odstránenie bossa konkurenčnej skupiny.

Svedok G. R. okrem toho, že vo svojej výpovedi uviedol osoby páchatel'ov skutku (vrátane seba samého), podrobne opísal okolnosti, ktoré predchádzali usmrteniu Y. Q. - sledovanie jeho zvykov, použité motorové vozidlo, konkrétne typy zbraní i spôsob a smer strelby, priebeh útoku na poškodeného a rozdelenie úloh, ako aj následné odstraňovanie stôp spočívajúce v pozbieraní nábojníc v motorovom vozidle, poutieraní povýstrelových splodín a likvidácii použitého oblečenia vrátane masky s ľudskou podobou, ako aj dôvod usmrtenia poškodeného. Svedok G. R. vypovedal o to, že motívom ich konania

bola skutočnosť, že Y. Q. konkuroval skupine G. C. úžerníckou činnosťou, pred tým mal konflikt s obžalovaným Y. I. a došlo k incidentu v podniku Z. v W., kde došlo k výbuchu granátu. Tento podnik mal podliehať pod „ochranu“ skupiny G. C.. Svedok vypovedal aj o tom, že spolupáchateľovi Y. I. vypadol na mieste činu plný zásobník do samopalu AK - 47.

Svedok Y. Q. st.- otec poškodeného potvrdzoval výpoveď svedka G. R. vo viacerých podstatných tvrdeniach. Potvrdil, že jeho syn požičiaval peniaze na úrok. Od syna sa dozvedel, že v poslednom čase nemal dobré vzťahy s C. a B. „kvôli Z. Z.“, kde aj podľa výpovede majiteľa tejto reštaurácie Y. R. dňa 20. apríla 2005 t. j. tri dni pred usmrtením Y. Q. došlo k výbuchu granátu, ako aj, že G. B., T. T. a Y. I. požičal asi tri mesiace pred zavraždením väčšie sumy peňazí.

Súdni lekári zistili, že Y. Q. bol zasiahnutý 12. resp. 13. strelami dávkou zo samopalu vzor 24 alebo 26, pričom smrteľným zranením bol priestrel hlavy. Všetky strely prebiehali zľava doprava. Strela, ktorá ho zasiahla do hlavy bola vystrelená zrejme medzi poslednými, keďže po nej by už nebol schopný vedenia motorového vozidla. Z dôkazov je totiž zrejme, že vozidlo poškodeného po vypálení dávky zo samopalu sa zo stojacej polohy ešte pohlo a prešlo na druhú stranu križovatky a potom po prejdení asi 70 metrov narazilo do stĺpa verejného osvetlenia.

Pri útoku na poškodeného bol usmrtený aj G. U. nachádzajúci sa vo vozidle VW Golf na D. ulici v W. spolu s H. G., ktorá utrpela strelné poranenia - priestrely oboch predkolení. Výsledkami dokazovania bolo preukázané, že tieto osoby boli zasiahnuté strelami vystrelenými z inej zbrane, a to zo zbrane kalibru 7,62 mm (samopal AK 47). Na mieste činu bolo nájdených 21 kusov nábojníc vystrelených zo samopalu vzor 24 alebo 26 a 28 kusov nábojníc vystrelených zo samopalu AK-47, ako aj zásobník do samopalu vzor AK-47.

Častice z povýstrelových splodín, ktoré boli zaistené na čalúnení nad pravými zadnými dverami a na zadnej palubnej doske použitého motorového vozidla zodpovedajú chemickému zloženiu častíc získaných výterom nábojníc zaistených na mieste činu.

Spôsobom strelby a stanovišťom strelcov a ich pohybom sa zaoberali dva znalecké posudky z odboru kriminalistickej balistiky, jednak znalecký posudok kriminalistického a expertízneho ústavu PZ Košice (KEÚ PZ) prezentovanom na hlavnom pojednávaní súdu Ing. Y. a jednak znalecký posudok Mgr. R., vypracovaný na objednávku obžalovaného Y. I.. V odôvodnení napadnutého rozsudku špecializovaný trestný súd dôsledne vysvetlil svoje úvahy, na základe ktorých považoval závery znaleckého posudku KEÚ PZ Košice za objektívnejšie a presvedčivejšie ako závery znalca Mgr. R.. Závery prezentované znalcom Ing. Y. o spôsobe strelby a polohe strelcov totiž korešpondujú nie len s výpoveďou svedka - priameho účastníka činu R. R., ale aj s balistickými nálezmi na mieste činu, ako aj s nálezmi súdnych lekárov zisteným pri hodnotení zranení poškodených osôb.

Závery vyplývajúce z kriminalistických expertíz o charaktere a lokalizácie zranení na tele poškodeného Y. Q., z expertíz nálezov balistického materiálu na mieste činu a povýstrelových splodín vo vozidle zn. Alfa Romeo 166, plne korešpondujú so všetkými podstatnými okolnosťami tak, ako to uviedol svedok G. R. a zodpovedajú aj výsledkom previerky jeho výpovede na mieste činu. V tomto smere ani najvyšší súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že skutok bol vykonaný tak, ako o tom on sám, ako priamy účastník útoku na Y. Q. opakovane vypovedal a ako to ustálil súd prvého stupňa v bode 20/ výrokovej časti odsudzujúceho rozsudku. Všetky jeho výpovede týkajúce sa usmrtenia Y. Q. sú aj v podrobnostiach konzistentné a logicky zapadajúce do kontextu všetkých ďalších vo veci vykonaných objektívnych zistení na mieste činu resp. v priestore použitého motorového vozidla.

Súhrnne treba uviesť, že v posudzovanom prípade sa jedná o rozsiahlu trestnú činnosť, v rámci ktorej bolo trestne stíhaných 16 osôb pre 20 skutkov násilnej povahy, ktorá bola páchaná od leta 2000 do apríla 2005. Jednotlivé skutky boli premyslene naplánované s vopred zrejším cieľom a vykonané spravidla konšpiračným spôsobom. Obžalovaní boli vždy maskovaní (kukly rôznych farieb, ktoré striedali, masky s ľudskou podobou) a spravidla po tme. Trestná činnosť zločineckej skupiny bola v značnej miere páchaná veľmi brutálnym spôsobom, pri násilných činoch používali rôzne druhy zbraní, aj

hromadne účinné, kladivá, sekeru, tyče a podobne. Obžalovaní G. C., G. B., Y. L., Y. I., O. X., L. W., Y. Y., T. T., G. C. a O. P. predstavovali zločineckú skupinu, pretože to bola skupina štrukturovaná, t. j. ich činnosť bola koordinovaná a plánovaná, zložená najmenej z desiatich osôb a bola činná resp. existovala od leta roku 2000 najmenej do apríla 2005. Skupina konala s cieľom páchania trestnej činnosti za účelom priameho alebo nepriameho získania finančnej výhody resp. inej materiálnej výhody. Skupina bola organizačne vertikálne členená - (vedenie, stredný článok a nižšia výkonná zložka) a vedome založená za účelom páchania závažnej trestnej činnosti. Konkrétnymi znakmi a atribútmi zločineckej skupiny G. C. sa zaoberal a podrobne odôvodnil súd prvého stupňa a v tomto smere najvyšší súd na tieto časti odôvodnenia napadnutého rozsudku poukazuje.

Treba tiež zdôrazniť, že trestná činnosť by pravdepodobne nebola odhalená a vyšetrená v takom rozsahu ako bola vyšetrená, alebo len s veľkými ťažkosťami bez spolupráce svedka G. R. - jedného z členov zločineckej skupiny, ktorý sa osobne zúčastnil 19-tich z 20 žalovaných skutkov, a ktorý podrobne a autenticky o týchto skutkoch vypovedal. Ako to už bolo v tomto texte uvedené, svedok vypovedal o trestnej činnosti (aj vlastnej) opakovane, veľmi podrobne a autenticky v prípravnom konaní a následne aj v štádiu súdneho konania, pričom vždy vypovedal o všetkých podstatných okolnostiach zhodne. Výpovede svedka boli preverované vo vzťahu k jednotlivým skutkom obsahom celého radu iných dôkazov - výpoveďami svedkov, závermi odborných vyjadrení kriminalisticko-technických odborníkov, závermi znaleckých posudkov, prípadne zistenými materiálnymi stopami zaistenými na miestach činov, ktoré korešpondujú s jeho výpoveďami, v ktorých tento podrobne popísal priebeh jednotlivých útokov, resp. v ktorých popísal okolnosti predchádzajúcich ich spáchaniu resp. okolnosti ktoré nasledovali po ich spáchaní, vo všetkých podstatných jeho tvrdeniach. Svedok popísal vertikálnu a aj horizontálnu štruktúru zločineckej skupiny, ktorej bossom bol G. C.. Bol prítomný pri rozhovoroch G. C. a jeho „pravej ruky“ G. B., (pretože tohto často vozieval v aute do bydliska R. C.). Jeho výpovede súd prvého stupňa hodnotil jednotlivo i v kontexte s obsahom všetkých dôkazov v celom ich súhrne. Výpoveď svedka, aj podľa názoru najvyššieho súdu, bola hodnotená senzitívne aj s ohľadom na výpovede a obhajobu jednotlivých obžalovaných a výpovede svedkov, ktorí boli vypočutí na návrh obžalovaných, resp. ich obhajcov, (ktorých sa podarilo úspešne predvolať pred súd a osobne vypočuť).

K takémuto hodnoteniu výpovede svedka G. R. prispievajú aj závery znaleckého posudku z odboru psychológia znalca PhDr. N. (zv. IV., č. I. 1403-1421) a znalcov z odboru psychiatrie MUDr. U. a MUDr. Y. (zv. II., č. I. 902-921).

Z výsledkov forenzne - psychologického vyšetrenia vyplýva, že :

- svedok má priemerný intelektový a pamäťový výkon,
- neboli zistené známky duševného ochorenia alebo emočnej poruchy,
- schopnosť správne vnímať a reprodukovať realitu (o nej vypovedať) je zachovaná,
- nebola zistená tendencia ku konfabuláciám, teda nesprávnemu a neúmyselnému dopĺňaniu pamäťových medzier,
- tendencia ku konfabuláciám nebola zistená ani v dobe páchania trestnej činnosti (vzhľadom na charakter jeho výpovedí a výsledky psychologického vyšetrenia je to málo pravdepodobné),
- nebola zistená tendencia k zväčšovaniu alebo zmenšovaniu obsahu výpovedí, ani k zásadným zmenám ich obsahu, popisuje základné okolnosti skutkového deja a súvislosti aj v opakovaných výpovediach zhodne, nemá tendenciu meniť základné dejové línie alebo zúčastnené osoby,
- menej významné okolnosti, detaily jednotlivých okolností si vzhľadom na odstup času nemusí pamätať a v nich sa môžu vyskytnúť určité odchýlky (slabnutie pamäťovej stopy), teda reprodukoval aj s odstupom času podstatné okolnosti deja zhodne,
- znalec zistil, že jednotlivé udalosti svedok popisoval s adekvátnym emočným doprovodom, boli na ňom zjavné známky emočného napätia (keď hovoril o možnej reakcii rodičov na svoje správanie plakal, reakcia plaču na znalca pôsobila prirodzene),
- teda obsah a forma opísania udalostí posilňuje záver, že o okolnostiach vypovedá v zásadných rysoch zhodne a v súlade s tým, ako ich vnímal,
- v subteste, ktorý zachytáva schopnosť správneho vnímania a interpretovania sociálnych situácií mal subjektívne najlepší výsledok,

- ani v subteste epizodickej pamäti (pamäť na príbehy) nebola zistená tendencia ku konfabuláciám,
- neboli zistené ani známky, ktoré by poukazovali na zvýšenú sugestibilitu, teda preberanie názorov a postojov iných bez toho, aby si dokázal uvedomiť, že postoje nie sú jeho vlastné, ale prebraté od iných osôb,
- u svedka sa nezistili také osobnostné rysy, ktoré by poukazovali na povahovú charakteristiku úmyselne a cieľavedome skresľovať vnímané okolnosti, znalec u neho nezistil ani psychologicky zrozumiteľnú motiváciu ku klamaniu,
- vo vzťahu k autoritám má skôr tendenciu k pasivite, nemá tendenciu sa presadzovať, zaujíma skôr defenzívnejší postoj, preto má tendenciu urobiť, to čo si daná autorita želá.

Rovnako ani forenzní psychiatri znalci MUDr. U. a MUDr. Y. nezistili žiadne skutočnosti, na základe ktorých by mali dôvod domnievať sa, že by G. R. nebol schopný priebeh udalostí správne vnímať, alebo že by bola táto jeho schopnosť znížená, ktoré závery sú v súlade so závermi klinického a forenzného psychológa. Zhodne konštatovali, že schopnosť svedka správne vypovedať o priebehu udalostí súvisiacich s trestnou činnosťou je aj z psychiatrického hľadiska v plnom rozsahu zachovaná.

Námietky vo vzťahu k výpovediam svedka G. R. sa prelínajú odvolaniami všetkých obžalovaných, z hľadiska ich procesného postavenia v pochopiteľnej snahe za každú cenu spochybníť jeho osobu a obsah jeho výpovedí. Podstata ich odvolacích námietok spočíva v téze o nevierohodnosti výpovede svedka, ktorý sa mal tiež podieľať na prejednávanej trestnej činnosti, avšak vo vzťahu k jeho osobe boli použité osobitné trestnoprávne inštitúty. Podľa názoru obžalovaných jeho výpovede majú byť nepoužiteľné, lebo sú výsledkom „obchodu“ medzi orgánmi činnými v trestnom konaní a páchatelom trestnej činnosti s cieľom usvedčiť iných páchatelov.

Najvyšší súd v danej súvislosti pripomína, že osobitné trestnoprávne inštitúty - tzv. odklony (napr. dočasné odloženie vznesenia obvinenia, prerušenie trestného stíhania, dohoda o vine a treste) umožňujú nepostihnúť alebo na základe súčasnej osobitnej úpravy Trestného zákona, miernejšie postihnúť dotknutého páchatela, a to aj v súvislosti s jeho výpoveďou proti iným páchatelom. Podstatou takéhoto legislatívneho riešenia je prioritá záujmu spoločnosti na umožnení odhalenia a dokázania určitého druhu trestnej činnosti a jej najnebezpečnejších páchatelov.

K uvedenému je potrebné ďalej pripomenúť opakovane judikovaný záver, že v popísanej procesnej situácii je možné svedka vypočuť, ide o postup upravený zákonom. Tento postup umožňuje v súvislosti s výpoveďou o trestnej činnosti iných osôb (resp. súčasne aj vlastnej trestnej činnosti) získať vyššie uvedenú výhodu. Ide o legálny benefit, ktorý výpoveď svedka procesne nediskriminuje. Taká výpoveď je zákonným dôkazom čo a priori neznamená, že výpoveď je pravdivá, neznamená to však ani opak. Výpoveď dotknutého svedka podlieha voľnému hodnoteniu dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., rovnako ako každý iný dôkaz. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že nie je zákonom predpísané, akým spôsobom (akým dôkazom, resp. dôkazmi) musí byť určitá okolnosť dokázaná (pokiaľ ide o druh alebo počet potrebných dôkazov), rozhodujúca je konkrétna dôkazná situácia. Žiadnym dôkazom teda nie je súd pri posudzovaní skutkovej okolnosti viazaný, zároveň však žiaden z dôkazov zákonne súladných nie je v tomto smere ako podklad pre rozhodnutie vylúčený. Na základe ktoréhokoľvek legálneho dôkazu môže byť uznaná vina v trestnom konaní (neplatí však, že na základe určitého dôkazu alebo dôkazov vina uznaná byť musí).

V zásade teda neplatí ani téza, že na základe výpovede svedka „kajúcnika“ nemôže byť uznaná vina, resp. môže byť uznaná len vtedy, ak je ohľadom určitej okolnosti táto výpoveď potvrdená inými výpoveďami alebo inými dôkazmi. Výpoveď takého svedka (pri jej voľnom hodnotení) môže byť (potenciálne) ovplyvnená snahou dosiahnuť vlastnú antirepresívnu výhodu. Na druhej strane svedok v čase svojej výpovede (najmä, keď je vypočutý už v prípravnom konaní) nevie, či a akými dôkazmi bude táto výpoveď konfrontovaná. Jeho rozhodnutie „získať výhodu pre seba“ je teda realizovateľné práve len v prípade, ak hovorí pravdu a naopak a rizikové pre prípad, že sa svedkom uvádzané okolnosti ukážu ako vymyslené, fiktívne, čo by jeho osobnú pozíciu nepochybne skomplikovalo. Oba tieto faktory sa vo sfére hodnotenia dôkazov stretávajú a je potrebné sa s nimi vyrovnávať v konkrétnom prípade, vzhľadom

na všetky jeho okolnosti.

Najvyšší súd poukazuje na právnu úpravu týkajúcu sa spomenutých benefitov poskytovaných obvinenému za zákonom stanovených podmienok, a to výmenou za jeho pomoc pri objasňovaní špecifických druhov trestnej činnosti.

Podľa § 205 ods. 1 Tr. por. ak by vznesenie obvinenia podstatne sťažilo objasnenie korupcie, trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny, alebo zločinu spáchaného organizovanou skupinou alebo zločineckou skupinou, trestného činu úkladnej vraždy alebo trestných činov terorizmu alebo zistenie páchatel'a tohto trestného činu, môže policajt s predchádzajúcim súhlasom prokurátora na nevyhnutnú dobu dočasne odložiť vznesenie obvinenia pre taký trestný čin, alebo pre iný trestný čin osobe, ktorá sa významnou mierou podieľa na objasnení niektorého z týchto trestných činov alebo na zistení páchatel'a. Dočasne odložiť vznesenie obvinenia sa nesmie voči organizátorovi, návodcovi alebo objednávateľovi trestného činu, na ktorého objasnení sa podieľa.

Podľa § 215 ods. 3 Tr. por. prokurátor môže zastaviť trestné stíhanie proti obvinenému, ktorý sa významnou mierou podieľal na objasnení korupcie, trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny, alebo zločinu spáchaného organizovanou skupinou alebo zločineckou skupinou alebo trestných činov terorizmu alebo na zistení alebo usvedčení páchatel'a tohto trestného činu a záujem spoločnosti na objasnení takého trestného činu prevyšuje záujem na trestnom stíhaní tohto obvineného pre taký trestný čin alebo pre iný trestný čin: zastaviť trestné stíhanie nie je možné voči organizátorovi, návodcovi alebo objednávateľovi trestného činu, na ktorého objasnení sa podieľal.

Podľa § 218 ods. 1 Tr. por. prokurátor môže podmienene zastaviť trestné stíhanie obvineného, ktorý sa významnou mierou podieľal na objasnení korupcie, trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny, alebo zločinu spáchaného organizovanou skupinou alebo zločineckou skupinou alebo trestných činov terorizmu, alebo na zistení alebo usvedčení páchatel'a tohto trestného činu a záujem spoločnosti na objasnení takého trestného činu prevyšuje záujem na trestnom stíhaní obvineného pre taký trestný čin alebo pre iný trestný čin: podmienene zastaviť trestné stíhanie sa nesmie voči organizátorovi, návodcovi alebo objednávateľovi trestného činu, na objasnení ktorého sa podieľal.

Podľa § 228 ods. 3 Tr. por. policajt s prechádzajúcim súhlasom prokurátora môže prerušiť trestné stíhanie, ak sa obvinený významnou mierou podieľa na objasnení korupcie, trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny, alebo zločinu spáchaného organizovanou skupinou alebo zločineckou skupinou, trestného činu úkladnej vraždy alebo trestných činov terorizmu alebo na zistení alebo usvedčení páchatel'a tohto trestného činu, a to pre taký trestný čin alebo pre iný trestný čin: prerušiť trestné stíhanie sa nesmie voči organizátorovi, návodcovi alebo objednávateľovi trestného činu, na ktorého objasnení sa podieľa.

Zo znenia samotnej právnej úpravy vyplýva, že zákonodarca v záujme postihnutia závažných foriem trestnej činnosti, u ktorej je jej objasňovanie veľmi sťažené a v niektorých prípadoch takmer nemožné (napr. zistenie štruktúry zločineckej skupiny) stanovil ako legitímny cieľ záujem spoločnosti na vyšetrení takejto trestnej činnosti, pričom tento povýšil nad záujem potrestať jedného z jej aktérov, ktorý orgánom činným v trestnom konaní poskytne pri plnení danej úlohy nezanedbateľnú súčinnosť.

Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESĽP) v otázke tzv. korunných svedkov poskytujúcich pomoc pri odhaľovaní trestnej činnosti výmenou za beztrestnosť alebo iné výhody upozornila na potrebu osobitnej obozretnosti pri použití takýchto výpovedí, súčasne však ESĽP v tomto kontexte konštatoval, že skutočnosť použitia výpovede podozrivého, ktorý bol zbavený obvinenia, nie je ešte sama osebe dôvodom pre vyslovenie porušenia práva na spravodlivé súdne konanie (pozri rozhodnutie ESĽP vo veci Atanasov proti Bulharsku, z 3. marca 2009, č. 20309/02) a to dokonca ani v takých prípadoch, keď je odsúdenie páchatel'a založené v určujúcej miere práve na výpovedi takehoto svedka (pozri napr. rozhodnutie ESĽP vo veciach Cornelis proti Holandsku z 25. mája 2004, č. 994/03,

Lorsé proti Holandsku, z 27. januára 2004, č. 44484/98). V záujme zaistenia spravodlivosti konania je však prirodzenou požiadavkou, adresovanou konajúcemu súdu, dôkladná analýza vierohodnosti týchto výpovedí.

Je teda zrejmé, že postup orgánov činných v trestnom konaní a následne konajúcich súdov, ktoré využili zákonodarcom ukotvený, a teda úplne legálny inštitút spolupracujúceho svedka, nemožno považovať a priori za defektný prvok oslabujúci hodnotu dôkaznej situácie, ku ktorej sa súdy s pomocou takýchto výpovedí dopracovali. Tak ako to vyplýva z judikatúry ESĽP, ale koniec koncov aj z relevantných ustanovení Trestného poriadku (zásada náležitého zistenia skutkového stavu a zásada voľného hodnotenia dôkazov) v záujme vylúčenia potenciálneho nebezpečenstva účelových, nepravdivých výpovedí je povinnosťou súdu vykonať dôslednú previerku hodnovernosti a teda kvality takto podaných svedectiev, ktorej prípadné zanedbanie by mohlo signalizovať porušenie garancií spravodlivého procesu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku špecializovaného trestného súdu vyplýva, že ustálenie skutkového stavu ako základu pre uznanie viny obžalovaných oprel súd nielen o výpoveď spolupracujúceho svedka G. R., ale aj o celý súbor dôkazov objasňujúcich okolností jednotlivých skutkov v bodoch 1/ až 17/ a 19/ až 20/ a výpoveď uvedeného svedka súčasne bola vyhodnocovaná aj vo vzťahu k celému komplexu relevantných skutočností produkovaných v procese dokazovania v súlade so zásadami náležitého zistenia skutkového stavu a voľného hodnotenia dôkazov podľa ustanovení § 12 ods. 10 a ods. 12 Tr. por. Súd prvého stupňa tiež prezentoval východiskovú logickú úvahu, ktorú aplikoval v procese voľného hodnotenia výpovede tohto svedka, kde poukázal na prirodzený mechanizmus konfrontácie obsahu takejto výpovede s inými relevantnými informáciami získanými v procese dokazovania, s ktorým svedkom resp. ktorými dôkazmi musí počítať a ktoré takýmto spôsobom regulujú jeho svedeckú „disciplínu“. V neposlednom rade sa špecializovaný trestný súd vysporiadal aj s dôkaznou iniciatívou obhajoby, keď okolnosti, na ktoré sa odvolávala strana obhajoby obžalovaných, ktoré mali byť preukázané ňou navrhovanými dôkazmi kvalifikoval súd ako skôr okrajové, nepodstatné a sčasti zamerané mimo podstatu skutkov naplňujúcich zákonné znaky trestného činu.

S poukazom na uvedené najvyšší súd musí konštatovať, že špecializovaný trestný súd vo vzťahu k ťažiskovým argumentáciám obžalovaných uviedol v napadnutom rozsudku podrobnú interpretáciu právnej úpravy upravujúcej osobitnú dôkaznú kategóriu - svedectvo spolupracujúceho svedka, ktorá plne konvenuje odporúčaniam plynúcim z judikatúry ESĽP. V nadväznosti na to, tento súd vysvetlil, ako sa v procese hodnotenia dôkazov s týmto dôkazom v kontexte celého komplexu vykonaného dokazovania a aj v kontexte dôkazných návrhov obhajoby, u jednotlivých obžalovaných vo vzťahu ku konkrétnym trestným skutkom, vysporiadal.

Najvyšší súd dospel k záveru, že prvostupňovým súdom prezentovaná interpretácia má náležitú podobu, logický charakter a najmä, nijako nepopiera zmysel a účel aplikovanej právnej úpravy. Odpoveď súdu prvého stupňa na uplatňované námietky obhajcov obžalovaných prezentovaných v priebehu celého konania (ktoré sú vo svojej podstate zhodné s odvolacími námietkami obžalovaných), hodnotí najvyšší súd ako vyčerpávajúcu, plne zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre kvalitné a svojím rozsahom vyčerpávajúce odôvodnenie. Na margo odvolacích námietok obžalovaných treba konštatovať jednak, že ich prevažná časť je u všetkých obžalovaných zhodná a prevažne zameraná na snahu o spochybňovanie vierohodnosti tzv. korunného svedka (kajúcnika) a jednak, že ich odvolacia argumentácia tvorila imanentnú súčasť ich obhajobných tvrdení, prezentovaných v priebehu celého trestného konania. Z tohto pohľadu treba konštatovať, že súd prvého stupňa sa s týmito námietkami obžalovaných dôsledne zaoberal, a v odôvodnení svojho rozsudku sa s nimi vysporiadal. Keďže najvyšší súd sa so závermi špecializovaného trestného súdu v prevažnej miere stotožnil (s výnimkou u obžalovaných Y. X., G. K., I. K., G. J., T. X. a T. O. vo vzťahu ku skutku v bode 1/, kvalifikovaného ako trestný či založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. a skutku v bode 18/ kvalifikovaného ako trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák., týkajúceho sa obžalovaných G. B., Y. I., G. C. a G. J.) nepovažuje za účelné všetky závery a právne úvahy znovu opakovať.

Pokiaľ ide o výhrady viacerých obžalovaných prezentovaných v ich odvolaniach spočívajúce v tvrdení, že svedok G. R. nemal právo odmietnuť konfrontáciu s obžalovanými v zmysle § 130 ods. 2 Tr. por., tieto neobstoja. Na hlavnom pojednávaní 12. októbra 2010 (zv. 59, č. l. 14 215) súdu prvého stupňa bol svedok poučený okrem iného aj o práve odoprieť výpoveď podľa § 130 ods. 2 veta prvá Tr. por., ak by svojou výpoveďou spôsobil nebezpečenstvo trestného stíhania sebe, svojmu príbuznému v priamom rade, svojmu súrodencovi, osvojiteľovi, osvojencovi, manželovi alebo druhovi, alebo iným osobám v rodinnom alebo obdobnom pomere, ktorých ujmu by právom pociťoval ako vlastnú ujmu.

K tomu treba uviesť, že aj keď podľa ustálenej praxe súdov a podľa teórie trestného práva je v konaní pred súdmi dokazovanie výpoveďou svedka založené na všeobecnej povinnosti svedčiť, ktorú možno aj vynucovať podľa ustanovení Trestného poriadku, nemožno opomenúť, že právo svedka odoprieť výpoveď, za podmienok určených zákonom, je dôsledkom ústavnej ochrany proti sebaobviňovaniu uvedenej v článku 37 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. Ide totiž o úplne subjektívne Ústavou zaručené právo svedka, ktorý po poučení podľa § 130 ods. 2 Tr. por. sám zváži a rozhodne, či svoje právo využije alebo nie, opierajúc sa o okolnosti, ktoré sám vníma a cíti. V uvedenom smere nemôže byť potenciálne ohrozený svedok vo svojom rozhodovaní obmedzovaný, či dokonca nútený vypovedať.

Súd má právo rozhodnúť o dôvodnosti odopretia výpovede a musí mať k dispozícii aspoň v nevyhnutnej miere informácie o dôvodnosti odopretia výpovede. U svedka, ktorý chce využiť toto svoje právo, to však na druhej strane môže viesť k nebezpečenstvu porušenia jeho práv na ochranu pred privodením si nebezpečenstva trestného stíhania. Odôvodnenie práva odoprieť výpoveď z dôvodu § 130 ods. 2 Tr. por. je výlučne na svedkovi samotnom a nemožno ho viesť, či dokonca nútiť k svedeckej výpovedi alebo dokonca k ohrozeniu svojho ústavného práva neprivodiť si nebezpečenstvo trestného stíhania vlastnou výpoveďou.

U svedka, ktorý komunikáciu a priori kategoricky odmieta v niektorých prípadoch nie je možné očakávať, aby sám poskytol dostatočné odôvodnenie odopretia výpovede v rámci zisťovania podkladov pred jeho výsluchom podľa § 132 ods. 1, ods. 2 Tr. por. V posudzovanom prípade niet pochybností o tom, že špecializovaný trestný súd z obsahu spisu a z prebiehajúceho konania disponoval dostatočnými podkladmi pre svoje rozhodnutie o odôvodnenosti odopretia výpovede svedka pre hrozbu nebezpečenstva trestného stíhania jeho alebo jemu blízkych osôb.

Pokiaľ svedok G. R. toto svoje právo v danej veci využil, súd musel takéto rozhodnutie akceptovať a nemohol ho „nútiť“ k výpovedi napríklad pod hrozbou poriadkovej pokuty, odhliadnuc od toho, že je iba ťažko predstaviteľné, že tento postoj nechoty vypovedať by svedok po takomto postupe zásadne zmenil. V danej súvislosti treba tiež pripomenúť, že svedok na tom istom hlavnom pojednávaní prehlásil, že na všetkých dovtedy urobených výpovediach v celom rozsahu trvá a nemieni na nich nič meniť.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného G. C. súvisiace so zmenou právnej kvalifikácie resp. zmenou skutkových viet vo vzťahu ku skutkom v bodoch 2/, 3/, 4/, 7/, 8/ a 11/ tieto neobstoja, pretože výsledkami vykonaného dokazovania bolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obžalovaný založil zločineckú skupinu, bol jej členom a konal v jej záujme. Preto súd prvého stupňa správne právne kvalifikoval jeho konanie v bode 2/ rozsudku ako pokus trestného činu vraždy podľa § 8 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2001, skutok v bode 3/ ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c/, písm. h/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2001, v bode 4/ ako trestný čin vraždy aj podľa ods. 2/písm. c/, písm. i/ a písm. j/ ustanovenia § 219 Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003, v bodoch 7/ a 8/ ako pokračovací trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 30. júna 2005 a nielen ako návod na tento trestný čin a v bode 11/ ako trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. a nie ako návod na tento trestný čin. V súlade so zisteným skutkovým stavom a v súlade s právnym názorom vysloveným v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. februára 2010, sp. zn. 2Toš 4/2009, súd prvého stupňa správne potom upravil znenie príslušných skutkových viet.

Najvyšší súd sa nestotožňuje ani s právnou argumentáciou obžalovaného založenou na tvrdení, že súd

upravením príslušných skutkových viet nezachoval totožnosť skutku. Podstata skutku je určovaná účasťou obvineného na určitej udalosti popísanej v obžalobnom návrhu, z ktorej vzišiel škodlivý následok. Totožnosť (podstata) skutku je teda zachovaná, ak je zachovaná totožnosť konania alebo následku aspoň čiastočne. V danej súvislosti treba pripomenúť, že žiadne ustanovenie Trestného poriadku nebráni, aby sa prípadne prihliadalo k tým zmenám skutkového deja, ku ktorým došlo v priebehu procesu dokazovania a ktoré nemenia totožnosť skutku. V posudzovanom prípade rozsudok obsahuje skutky, ktoré boli uvedené v obžalobe prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, a teda totožnosť skutku nepochybne zachovaná bola, a to tak v konaní obžalovaného a aj v jeho následku.

Najvyšší súd nezistil žiadne pochybenie v súvislosti s právnym posúdením konania ani u ostatných obžalovaných. Právna kvalifikácia ich konania popísaného v jednotlivých bodoch výrokovej časti napadnutého rozsudku zodpovedá skutkovému stavu a popisu pojmových znakov jednotlivých trestných činov:

- skutok bode 1/ napadnutého rozsudku u obžalovaných G. C., G. B., Y. L., Y. I., O. X., L. W., Y. Y., T. T., O. P. a G. C. súd prvého stupňa správne právne kvalifikoval ako trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák.,
- skutok v bode 2/ u obžalovaného G. B. ako pokus trestného činu vraždy podľa § 8 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2001 a u obžalovaného Y. L. ako pokus trestného činu vraždy podľa § 8 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2001 / ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Tr. zák./ a trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. a/, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2001,
- skutok v bode 3/ súd správne právne kvalifikoval u obžalovaného G. C. ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c/, písm. h/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2001 a trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. júla 2001 a u obžalovaných G. B., I. K. a G. K. ako trestný čin nadržovania podľa § 166 ods. 1 Tr. zák.,
- skutok v bode 4/ u obžalovaného G. C. ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c/, písm. i/, písm. j/ Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003 a u obžalovaného Y. L. ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c/, písm. i/, písm. j/ Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003 a trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. a/, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003,
- skutok v bode 5/ napadnutého rozsudku u obžalovaných G. B., Y. Y. a Y. X. ako trestný čin všeobecného ohrozenia podľa § 179 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. d/ Tr. zák. účinného do 31. augusta 2002 a u obžalovaných G. B. a Y. X. aj ako trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. augusta 2002,
- skutok v bode 6/ u obžalovaných G. B., O. X. a Y. Y. ako trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 30. júna 2005, trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1/, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 a u obžalovaného G. B. aj ako trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. a/, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2004,
- skutky v bodoch 7/ a 8/ napadnutého rozsudku u obžalovaných G. C., G. B., O. X., L. W., Y. Y., T. T. a O. P. ako pokračovací trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 30. júna 2005, u obžalovaných G. B., O. X., L. W., Y. Y., T. T. a O. P. ako pokračovací trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. a pokračovací trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a u obžalovaného G. B. aj ako trestný čin nedovoleného

ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. a/, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2004,

- skutok v bode 9/ napadnutého rozsudku u obžalovaných G. B., O. X. a L. W. ako trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. júla 2004 a u obžalovaného O. X. aj ako trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. júla 2004,

- skutok v bode 10/ rozsudku u obžalovaného G. B. ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c/, písm. i/ a písm. j/ Tr. zák. a trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2004,

- skutok v bode 11/ u obžalovaných G. C., G. B., O. X., L. W. a G. C. ako trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Tr. zák., u obžalovaných G. B., O. X. a L. W. aj ako trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., u obžalovaného R. B. aj ako trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 písm. a/, ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. marca 2005 a u obžalovaného L. W. aj ako trestný čin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 184a ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. marca 2005,

- skutok v bode 12/ rozsudku u obžalovaných G. B. a T. X. ako trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák., pričom u obžalovaného M. X. ako pokračovací trestný čin,

- skutok v bode 13/ rozsudku u obžalovaného G. B. ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c/, písm. i/ a písm. j/ Tr. zák., ako trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. c/, ods. 3 Tr. zák. a ako trestný čin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 185 ods. 1 písm. a/, ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. marca 2005 a u obžalovaného Y. I. ako trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. c/, ods. 3 Tr. zák.,

- skutok v bode 14/ rozsudku u obžalovaného T. X. ako trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. a/, ods. 4 Tr. zák.,

- skutok v bode 15/ rozsudku u obžalovaných G. B., O. X. a T. T. ako trestný či ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. a trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a u obžalovaného G. B. aj ako trestný čin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 184a ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. marca 2005,

- skutok v bode 16/ rozsudku u obžalovaného T. O. ako trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1, ods. 4 Tr. zák.,

- skutok v bode 17/ rozsudku u obžalovaných G. B., Y. I. a O. X. ako trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 30. júna 2005, ako trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. a trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., u obžalovaného G. B. aj ako trestný čin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 185 ods. 1 písm. a/, ods. 5 Tr. zák. a u obžalovaného O. X. aj ako trestný čin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 184a ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. marca 2005,

- skutok v bode 19/ rozsudku u obžalovaných G. B., O. X. a L. W. ako trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 30. júna 2005 a

- skutok v bode 20/ rozsudku u obžalovaného G. B. ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c/, písm. i/, písm. j/ Tr. zák., trestný čin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 185 ods. 1 písm. a/, ods. 5 Tr. zák. a trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. účinného do 30. júna 2005 a u obžalovaného Y. I. ako pokus trestného činu vraždy podľa § 8 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. i/, písm. j/ Tr. zák., trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1 Tr. zák., trestný čin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa

§ 185 ods. 1 písm. a/, ods. 5 Tr. zák. a trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. účinného do 30. júna 2005.

Obžalovaný G. C. prezentoval názor, že v konaní bol porušený zákon kladením kapciózných otázok prokurátorom svedkovi G. R., ktoré majú za následok nezákonnosť jeho výpovede ako dôkazu a súd na ňu nemal pri rozhodnutí prihliadať.

V posudzovanom prípade svedok G. R. bol v procesnom postavení svedka vypočutý opakovane v prípravnom konaní a následne na hlavnom pojednávaní špecializovaného trestného súdu. Z týchto výsluchov je zrejmé, že po vykonaní jeho spontánnej výpovede mu bolo položených veľké množstvo otázok vyšetrovateľom, prokurátorom, obhajcami a následne v priebehu súdneho konania zo strany procesných strán a konajúceho senátu. Je nepochybné, že pokiaľ boli svedkovi položené niektoré spomedzi kladených otázok aj kapciózne otázky, takýto postup zo strany orgánov činných v trestnom konaní resp. súdu je nesprávny a odpoveď svedka v takomto prípade nemusí byť hodnotená ako relevantná.

Na druhej strane však nie je možné konštatovať, že takýto postup devaluje výpoveď svedka en bloc ako nezákonný a pre ďalšie konanie nulitný dôkaz, pretože výpoveď svedka z rôznych štádií trestného konania súd vyhodnocuje vždy komplexne ako jeden celok.

Z hľadiska dôsledného dodržania zásady kontradiktórnosti konania nie je možné úspešne namietať zákonnosť vykonania výsluchu svedka len na základe skutočnosti, že svedkovi boli v počiatkových fázach trestného konania spomedzi celého radu otázok položené aj niektoré otázky, ktoré by bolo možné považovať za kapciózne. Na hlavnom pojednávaní bol svedok G. R. vypočutý za prítomnosti procesných strán. Obvinený resp. obhajca v priebehu hlavného pojednávania mal možnosť vyjadriť sa k jeho výpovedi, klásť otázky alebo prípadne povahu iných otázok namietať.

Nebolo možné akceptovať námietky obžalovaných G. C. a Y. I., že z vykonávania úkonov trestného konania mal byť vylúčený sudca JUDr. Králik, resp. celý senát špecializovaného trestného súdu 1T, pretože k otázke viny a trestu už zaujal stanovisko pri rozhodovaní v trestnej veci obžalovaného G. K. v konaní vedenom pod sp. zn. 1T 15/2008. Konanie proti tomuto obžalovanému bolo totiž vedené spoločne s ostatnými obžalovanými pod sp. zn. PK -1T 14/2007 a následne na hlavnom pojednávaní 9. júna 2008 bolo rozhodnuté o tom, že konanie vo vzťahu k nemu bude vylúčené na samostatné konanie a následne bolo vedené pod sp. zn. PK-1T 15/2008. Predchádzajúcim rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky boli rozsudky sp. zn. PK -1T 14/2007 zo 17. februára 2009 a sp. zn. PK-1T 15/2008 z 30. marca 2009 zrušené s tým, že je potrebné v oboch veciach vykonať spoločné konanie. Tvrdenie obžalovaných, že súd zaujal vopred stanovisko k otázke jeho viny v konaní proti obžalovanému G. K. nemá reálny základ. Táto námietka neobstoí nie len z hľadiska jej vecného posúdenia (viď Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 5. apríla 2017, sp. zn. Tpj 11/2017), ale jej neopodstatnenie je zrejmé aj z časového sledu, kedy rozsudok vo veci obžalovaného G. K. vedeného pod sp. zn. PK-1T 15/2008 bol vynesенý 30. marca 2009, teda až po vynesení odsudzujúceho rozsudku (dňa 17. februára 2009) v konaní proti obžalovanému G. C. a spol. vedeného pod sp. zn. PK-1T 14/2007.

Obžalovaný Y. L. a obžalovaný O. X. okrem výhrady voči pravdivosti a vierohodnosti obsahu výpovede svedka G. R. (ktoré uvádzali v odvolaniach všetci obžalovaní) namietali, že chráneným svedkom sa stal G. R. bez toho, aby bola splnená zákonná podmienka § 205 ods. 1 Tr. por., keďže z výsledkov dokazovania vyplýva, že on sám mal byť organizátorom a vykonávateľom niektorých skutkov. Treba uviesť, že takéto tvrdenie je v rozpore nielen s obsahom výpovede svedka G. R. a s obsahom celého katalógu vzájomne korešpondujúcich a do seba zapadajúcich nepriamych dôkazov vo vzťahu k jednotlivým skutkom (na ktoré bolo poukázané vyššie), ale najmä aj so závermi znalca z odboru forenznej psychológie, ktorý potvrdil, že ani jeho zistenia o osobnostných charakteristikách G. R. nezodpovedajú takýmto tvrdeniam.

Obžalovaný Y. I. v odôvodnení odvolania namietal, že svedkovia vypočutí na hlavnom pojednávaní neboli riadne poučení a dopytovaní, či budú vypovedať a namietal nedodržanie procesného postupu pri oboznamovaní obžalovaných s obsahom výpovedí spoluobžalovaných a nedostatočné zisťovanie pomeru svedkov k veci a stranám. Obžalovaní O. X., O. P. a G. K. namietali spôsob vylučovania a spájania vecí súdom a účelovosť takéhoto postupu, ako aj porušenie zásady kontradiktórnosti a rovnosti zbraní a porušenie ustanovenia § 284 ods. 2 Tr. por. o povinnosti upozorniť na zmenu právnej kvalifikácie. Niektorí svedkovia neboli riadne poučení o práve odoprieť výpoveď. Súd nesprávne upravoval znenia skutkových viet tak, že nebola zachovaná totožnosť skutku. Súd tak „svojvoľne vytváral skutkový dej, ktorý nemal nič spoločné s realitou a nemal oporu v dokazovaní“.

Najvyšší súd po vykonaní prieskumu zistil, že v konaní boli dodržiavané procesné pravidlá v súlade s Trestným poriadkom, a že v tomto smere neboli porušené obhajobné práva obžalovaných. Naopak, trestné konanie bolo vykonané tak, aby bolo naplnené ich právo na spravodlivý proces v súlade s princípmi kontradiktórneho konania. Z obsahu relevantných častí trestného spisu je zrejmé, že obžalovaní sa opakovane na hlavné pojednávanie nedostavovali (hoci aj ospravedlnene z objektívnych dôvodov, napr. zdravotných a podobne), čím vytvárali prekážku plynulého a rýchleho konania. Preto v záujme urýchlenia konania špecializovaný trestný súd bol nútený využiť zákonnú možnosť vylúčenia konania proti niektorým z obžalovaných zo spoločného konania a potom opätovného spojenia vecí, pričom ale boli dodržané všetky pravidlá spravodlivého procesu. Z priebehu konania zadokumentovaného v zápisniciach o hlavnom pojednávaní je zrejmé, že takýto procesný postup bol nevyhnutný a uplatnený konajúcim súdom v záujme rýchlejšieho smerovania k rozhodnutiu v merite veci. V danej súvislosti najvyšší súd poznamenáva, že snaha obžalovaných o oddiaľovanie rozhodnutia je z hľadiska ich procesného postavenia zrozumiteľná, avšak z hľadiska požiadavky čo možno najrýchlejšieho rozhodnutia veci neakceptovateľná. Takéto námietky obžalovaných, prezentované v odvolaniach, ako zásadné porušenie ich procesných práv nie sú teda opodstatnené.

Obžalovaní G. C., G. B., Y. I., L. W. i O. P. vo svojich odvolaniach v rôznych modifikáciách namietali nevykonanie výsluchov viacerých navrhovaných svedkov. V tomto smere treba zdôrazniť, že súd nie je povinný akceptovať akýkoľvek návrh obžalovaného na vykonanie dôkazu. Dokazovanie sa vykonáva tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Právo obstať dôkazy majú aj strany. V danej súvislosti treba tiež uviesť, že súd sa pokúsil zabezpečiť na hlavnom pojednávaní účasť obžalovanými navrhovaných svedkov. Viacerí neboli zastihnutelní, resp. ich aktuálny pobyt sa nepodarilo zistiť, a to aj napriek značnému úsiliu súdu na ich zabezpečenie. Viaceré návrhy obžalovaných na doplnenie dokazovania boli zamietnuté s poukazom na rozsah dosiaľ vykonaného dokazovania pre ich zjavnú nadbytočnosť. Takýto postup je lege artis a v súlade so zásadou čo možno najrýchlejšieho prejednania veci bez toho, aby to bolo na úkor spravodlivého procesu. V podrobnostiach v tomto smere poukazuje najvyšší súd na príslušné časti odôvodnenia napadnutého rozsudku.

Obžalovaný G. C. okrem výpovede svedka G. R. namietal, že počas vyšetrovania mu nebolo umožnené nahliadnuť do spisu a na jeho preštudovanie po skončení vyšetrovania nemal dostatok času. Porušenie jeho práv videl aj v skutočnosti, že sa nemohol dostaviť z miesta bydliska na hlavné pojednávanie v L. vzhľadom na jeho zlú finančnú situáciu. Súhlas na konanie v jeho neprítomnosti dal len na základe nátlaku zákonného senátu.

Z obsahu relevantných častí trestného spisu je zrejmé, že po skončení vyšetrovania obžalovanému bol poskytnutý primeraný a požadovaný čas na oboznámenie sa s obsahom vyšetrovacieho spisu. Tvrdenia, že sa hlavného pojednania prvostupňového súdu nezúčastňoval, pretože bol na neho vyvíjaný nátlak a že nemal dostatok finančných prostriedkov na cestovné žiadnymi objektívnymi faktami nepodložil a z tohto pohľadu vyznievajú ako vyslovene subjektívne a nedôveryhodné.

Obžalovaný O. P. svojím odvolaním namietal, že súdu prvého stupňa sa nepodarilo odstrániť nedostatky vytýkané najvyšším súdom. Poukázal na závery súdu ohľadom usvedčenia obžalovaných výpoveďou svedka G. R., ktorého výpoveď považuje za nevierohodnú. Prezentoval názor, že svedok prekvapivo

vypovedal o priebehu jedného zo skutkov, pri ktorom ani nebol prítomný. Namietal tiež výšku uloženého trestu a poukázal na celkovú dĺžku trestného konania, ako aj na že žil bezúhonným spôsobom života, keď sa riadne staral o rodinu. Najvyšší súd v súvislosti s týmito námietkami obžalovaného O. P. odkazuje na predchádzajúci text odôvodnenia tohto rozhodnutia, v ktorom sú obsiahnuté odpovede a reakcie na ne.

Obžalovaný G. J. vytýkal nedostatočne zistený skutkový stav, ustálený prevažne len na základe výpovede svedka G. R., ktorá podľa jeho názoru je nevierohodná a neverifikovaná inými dôkazmi. Výslovil názor, že samotné priateľstvo s G. C. z neho nemôže robiť člena zločineckej skupiny. V ďalšej časti obžalovaný namietal svoju účasť na poškodení kamiónu v bode 18/ napadnutého rozsudku a v tejto súvislosti poukázal na skutkové okolnosti tohto prípadu. Najvyšší súd obhajobu obžalovaného G. J. čiastočne uznal za opodstatnenú a v tomto smere odkazuje na odôvodnenie k oslobodzujúcej časti tohto rozhodnutia.

Obdobne aj u obžalovaného T. O., ktorý namietal svoju činnosť pre zločineckú skupinu. Ku krádeži motorového vozidla (skutok v bode 16/) sa priznal, avšak nemal žiadnu vedomosť o tom, na aký účel bude vozidlo použité a už vôbec nie že bude použité na spáchanie trestného činu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na text odôvodnenia, týkajúci sa skutku v bode 1/ napadnutého rozsudku.

Pokiaľ ide o odvoláciu argumentáciu obžalovaných, že rozsudok špecializovaného trestného súdu bol odôvodnený len mechanickým vymenovaním dôkazov, alebo len citovaním skutkového stavu, taktiež neobstojí. Z obsahu rozsiahleho odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd dôsledne vyhodnotil dôkazy ku každému jednotlivému skutku samostatne, vyčerpávajúcim spôsobom a dostatočne podrobne a prehľadne.

Odvolacie námietky prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sa týkajú predovšetkým skutku pod bodom 9/ vo vzťahu k obžalovanému O. X.. Podľa názoru prokurátora súd prvého stupňa použil nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku, keď subsumoval skutok pod trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31. júla 2004, namiesto pokusu trestného činu vraždy formou nepriameho úmyslu podľa § 8 ods. 1, § 219 ods. 1 Tr. zák. Prokurátor tvrdil, že u obžalovaného sa jednalo o excus, teda vybočenie z rámca spoločnej dohody, pretože z dokazovania vyplynulo, že práve obžalovaný O. X. udieral veľkou silou poškodeného P. R. okrem iného aj do hlavy tupou stranou sekery, následkom čoho poškodený utrpel vážne poranenie hlavy. Takýmto konaním musel byť menovaný obžalovaný uzročený s tým, že môže spôsobiť aj jeho smrť, a to napriek dohode so spoluobžalovanými, že tohto len zbijú, bez úmyslu ho usmrtiť.

Prvostupňový súd odôvodnil zmenu právnej kvalifikácie na základe výpovede svedka G. R., ktorý potvrdil, že G. B. v máji 2004 vydal pokyn O. X., L. W. a jemu (R.G.), aby „polámali“ P. R., aby mu dali príučku a odradili ho od aktivít, ktorými konkuroval zločineckej skupine úžerníckou činnosťou. Úmysel teda smeroval len k ublíženiu na zdraví poškodeného a nie k jeho usmrteniu. Poškodený utrpel poranenia na hlave, nohách na hrudníku na chrbte s dobou liečenia 10 až 12 týždňov.

Podľa názoru najvyššieho súdu právna kvalifikácia ustálená súdom prvého stupňa je správna a v súlade s obsahom vo veci produkovaných dôkazov, najmä s výpoveďou svedka G. R., ktorého výpoveď o spôsobe útoku na poškodeného P. R. harmonizuje so závermi znaleckého posudku z odboru zdravotníctva, farmácie a súdneho lekárstva.

Z výsledkov dokazovania vyplýva, že obžalovaný O. X. na začiatku skutkového deja držal v rukách brokovnicu, ktorú následne hodil na zem a začal udierať poškodeného tupou stranou sekery na rôznych častiach tela. Údery útočným predmetom smerovali jednak na prednú časť jeho tela a jednak viaceré poranenia boli zistené aj v oblasti chrbtovej časti jeho trupu. V priebehu tohto útoku sa poškodený plazil, čo potvrdil aj svedok a z lokalizácie jednotlivých poranení je zrejmé, že menil polohu, resp. že sa ležiac aj otáčal. Obžalovaný O. X. udieral poškodeného spontánne, takpovediac živelným spôsobom bez toho, aby rany zasadzoval mierene s úmyslom zasiahnuť tohto v oblasti životne dôležitých orgánov.

Vzhľadom na takéto výsledky dokazovania najvyšší súd sa plne stotožnil s právnym záverom špecializovaného trestného súdu vo vzťahu k subjektívnej stránke konania obžalovaných, teda že ich úmysel smeroval k ťažkej ujme na zdraví P. R., ale nie k jeho usmrteniu a teda k trestnému činu vraždy v štádiu jeho pokusu. Inak povedané, vykonané dôkazy v tomto smere neposkytujú dostatočné podklady pre jednoznačný výsledok o takomto úmysle obžalovaných.

Obdobná odvolacia námietka prokurátora smerovala vo vzťahu k obžalovanému G. B. v súvislosti so skutkom pod bodom 15/ dôvodiac, že aj u neho došlo k excesu pri útoku na poškodeného L. L., keď zo vzdialenosti asi dvoch metrov štyrikrát vystrelil z brokovej zbrane, pričom sa pohyboval v okolí hlavy poškodeného. Poškodený pri útoku utrpel zástrel hlavy a mozgu. Obžalovaný G. B. týmto konaním prekročil rámec dohody skupiny a podľa názoru prokurátora musel byť uzročený s tým, že takýmto útokom môže poškodenému spôsobiť smrť.

V súvislosti s týmto skutkom vo vzťahu k obžalovanému G. B., v kontexte s odvolacími námietkami prokurátora treba aj tu pripomenúť výpoveď svedka G. R., ktorý k priebehu skutkového deja okrem iného uviedol, že keď poškodený vytiahol svoju zbraň ČZ 75 9 mm Luger, vtedy mu B. strelil s brokovnicou do nôh, L. sa zvalil na zem, vtedy prišiel O. X. k nemu a vykopol mu zbraň z ruky. B. výstrel bol zo vzdialenosti niekoľkých metrov. Potom mu B. znovu strelil do nôh asi z dvojmetrovej vzdialenosti. Svedok teda hovoril o dvoch výstreloch, utajený svedok uvádzal vo svojej výpovedi 3 až 4 výstrely.

Zo záverov znaleckého posudku z odboru zdravotníctva, farmácie a súdneho lekárstva vyplýva, že poškodený utrpel jednak poranenia po silných úderoch sečným nástrojom (celkom 13 sečných rán) a poranenia brokovým nábojom, ktoré vznikli jednak v oblasti kolena, brucha a hlavy. Podľa rozptylu striel znalkyňa odhadla vzdialenosť streľby viac ako 40 cm a menej ako 5 metrov. Z výsledkov dokazovania je zrejmé, že znalecké závery potvrdzujú výpoveď svedka G. R..

Je treba uviesť, že pri streľbe brokovými nábojmi dochádza k rozptylu jednotlivých brokov a pri streľbe do oblasti nôh poškodeného so zreteľom na jeho pohyby (aj podľa znalcov počas streľby telo poškodeného nebolo v statickej polohe ale bolo v dynamickom pohybe) jednotlivé broky zasiahli nielen časť tela poškodeného, na ktorú bola hlaveň zbrane namierená. Za týchto okolností, pri streľbe v smere na nohy poškodeného, ako o tom vypovedal svedok G. R., najmenej dva náboje zasiahli aj oblasť jeho hlavy. Brokovými nábojmi boli teda spôsobené zranenia poškodeného jednak na chrbte a hlave jedným a nad pravým kolenom a bruchu, tak ako to bolo ustálené v skutkovej vete rozsudku. Relatívne malý počet zásahov spôsobených brokovou zbraňou nasvedčuje záveru, že obžalovaný G. B. nestrielal na poškodeného mierene práve do oblasti hlavy, alebo iné miesta životne dôležitých orgánov, ale skôr tzv. „na slepo“. Niet totiž pochybností o tom, že v prípade mierenej streľby na uvádzanú vzdialenosť by hlavu poškodeného zasiahli všetkými štyrmi brokovými strelami. Pri takomto hodnotení výsledkov dokazovania musí najvyšší súd konštatovať existenciu výrazných pochybností o tom, že konanie obžalovaného smerovalo k usmrteniu poškodeného L. L.. Preto s poukazom na zásadu „in dubio pro reo“ nebolo možné urobiť záver o takomto, čo i len jeho nepriamom úmysle, a teda o jeho excese pri útoku na poškodeného. Právna kvalifikácia jeho konania v zmysle námietky prokurátora by predstavovala neprijateľnú právnu nadkvalifikáciu daného skutku.

Napokon prokurátor svojím odvolaním brojil proti výroku o treste obžalovaného Y. I., keď dôvodil, že u neho nie je žiadna nádej na jeho nápravu trestom odňatia slobody v trvaní 25 rokov, pričom poukázal na závery znaleckého posudku psychológa, podľa ktorých je prognóza jeho nápravy a prevýchovy prevažne nepriaznivá. S poukazom na brutálny charakter trestnej činnosti obžalovaného, jej postupnú gradáciu napĺňa všetky podmienky na uloženie trestu odňatia slobody na doživotie podľa § 29 ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb.

K tomu najvyšší súd uvádza:

Podľa § 29 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 trest odňatia slobody nad 15 až do 25 rokov

môže súd uložiť iba vtedy, ak stupeň spoločenskej nebezpečnosti činu pre spoločnosť je veľmi vysoký a možnosť nápravy páchatel'a je obzvlášť sťažená. To neplatí, ak súd ukladá tento výnimočný trest podľa § 43 ods. 1, § 94 ods. 21, § 219 ods. 2 alebo 259b ods. 2 Tr. zák.

Podľa § 29 ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 môže súd uložiť trest odňatia slobody na doživotie iba páchatel'ovi, ktorý spáchal trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 2 Tr. zák., alebo ktorý pri trestnom čine velezrady (§ 91), teroru (§ 93 alebo § 93a ods. 3) alebo terorizmu (§ 94 ods. 2), všeobecného ohrozenia podľa § 179 ods. 3, genocídy (§ 259) alebo zločinu proti ľudskosti podľa § 259b ods. 2 zavinil smrť iného úmyselne, a to za podmienok, že

a/ stupeň nebezpečnosti takého činu pre spoločnosť je mimoriadne vysoký vzhľadom na obzvlášť zavrhnúťhodný spôsob vykonania činu alebo obzvlášť zavrhnúťhodnú pohnútku alebo na obzvlášť ťažký a ťažko napravitel'ný následok,

b/ uloženie takého trestu vyžaduje účinná ochrana spoločnosti a

c/ nie je nádej, že by páchatel'a bolo možné napraviť trestom odňatia slobody nad pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov.

Zo záverov znaleckého posudku psychológa vyplýva, že osobnosť obžalovaného Y. I. je abnormne štrukturovaná, vnútorne nevyzretá, nevyvážená, labilná, s vratkou duševnou rovnováhou, so zvýraznenou ľahkovážnosťou a nezodpovednosťou a s prevahou dissociálnych rysov. Je egoistický, nedostatočne empatický, so zníženou schopnosťou vytvárania hlbších citovo sytených vzťahov. Agresívne tendencie sú zvýraznené, avšak racionálne ovládané v súlade so svojimi egoistickými cieľmi. Konštelácia prognostických kritérií recidívy je z hľadiska recidívy násilnej a zisťne motivovanej trestnej činnosti z psychologického hľadiska prevažne nepriaznivá, nie však jednoznačne nepriaznivá!

Obžalovaný Y. I. bol uznaný vinným zo spáchania štyroch skutkov (v bodoch 1/, 13/, 17/, 20/). Súd mu uložil trest odňatia slobody podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, za ktorý zákon umožňuje uložiť výnimočný trest. Trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. je uvedený vo výpočte trestných činov (§ 29 ods. 2 Tr. zák.), podľa ktorého je možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere 15 až 25 rokov bez splnenia zákonných podmienok uvedených v § 29 ods. 2 Tr. zák. Trest bol ukladaný súdom prvého stupňa podľa tzv. asperačnej zásady, pretože mu bol ukladaný trest za viac úmyselných trestných činov. Za skutok v bode 18/ bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený, a teda súd mu ukladal trest za štyri trestné činy, z ktorých trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. je najprisnejšie trestný, a ktorého stupeň spoločenskej nebezpečnosti bol hodnotený ako mimoriadne vysoký.

Zákon umožňuje uloženie trestu odňatia slobody na doživotie pri kumulácii vyššie citovaných podmienok ad a/ až c/. U obžalovaného Y. I. boli naplnené zákonné podmienky mimoriadne vysokého stupňa spoločenskej nebezpečnosti a potreba účinnej ochrany spoločnosti, ale nie tak zákonná podmienka § 29 ods.3 písm. c/ Tr. zák., teda že nie je žiadna nádej, že by bolo možné ho napraviť trestom odňatia slobody nad 15 až do 25 rokov, a to najmä s poukazom na závery psychologického znaleckého vyšetrenia. Podľa záverov znalca prognóza recidívy je u neho prevažne nepriaznivá, avšak nie jednoznačne nepriaznivá. Takýto záver psychológa opodstatňuje úvahu o tom, že u tohto obžalovaného je možný predpoklad (nádej) nápravy trestom odňatia slobody v rozpätí od 15 do 25 rokov a ak takýto predpoklad existuje, tak potom nie je možné uložiť obžalovanému trest odňatia slobody na doživotie. Aj keď možnosť nápravy bude v prípade obžalovaného J. I. obzvlášť sťažená, nádej na jeho nápravu existuje. Inými slovami prognóza jeho resocializácie nie je jednoznačne nepriaznivá (§ 29 ods. 2 Tr. zák.). Z týchto dôvodov, najvyšší súd uzavrel, že požiadavka prokurátora na uloženie doživotného trestu odňatia slobody obžalovanému Y. I. nie je dôvodná.

Aj najvyšší súd ukladal obžalovanému Y. I. úhrnný trest pri aplikácii asperačnej zásady, podľa ktorej sa horná hranica zvyšuje o jednu tretinu, ale nesmie presiahnuť maximálnu hornú hranicu trestu 25 rokov, čo je v prípade ukladania výnimočného trestu podľa § 29 ods. 2 Tr. zák. riadna horná hranica, uložil mu preto tento trest vo výmere 24 a pol roka, teda znížený so zreteľom na skutočnosť, že zo spáchania trestného činu poškodzovania cudzej veci v bode 18/ napadnutého rozsudku bol spod obžaloby oslobodený.

Pokiaľ ide o uložené tresty obžalovaným G. C., G. B., Y. L. súd prvého stupňa nepochybil, keď im uložil tresty odňatia slobody na doživotie. Týmto obžalovaným boli ukladané tresty pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 (u obžalovaného G. C. za tri vraždy, u obžalovaného G. B. za štyri vraždy a u obžalovaného Y. L. za dve vraždy) a boli dôsledne naplnené všetky zákonné podmienky ustanovenia § 29 ods. 3 Tr. zák. U týchto obžalovaných bolo konštatované, že sa dopustili trestných činov vraždy, ktorých stupeň spoločenskej nebezpečnosti je mimoriadne vysoký - u obžalovaných G. C. a G. B., vzhľadom na obzvlášť zavrhnúťhodnú pohnútku a obzvlášť ťažký a ťažko napravitelný následok a u obžalovaného Y. L. vzhľadom na obzvlášť zavrhnúťhodnú pohnútku. Súd u nich správne konštatoval aj splnenie ďalších zákonných podmienok pre uloženia trestu odňatia slobody na doživotie upravených v § 29 ods. 3 písm. b/ a písm. c/ Tr. zák. a to, že uloženie tohto trestu vyžaduje účinná ochrana spoločnosti a že nie je nádej, že by ich bolo možné napraviť trestom odňatia slobody nad 15 až do 25 rokov. V tomto smere boli dôsledne skúmané všetky aspekty psychologického profilu ich osobnostných charakteristík, ktoré súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne analyzoval a rozviedol.

Pokiaľ sa týka uloženého trestu odňatia slobody obžalovanému Y. I., najvyšší súd uviedol odôvodnenie v časti týkajúcej sa odvolania prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky.

Pri určení druhu trestov a ich výmery obžalovaným O. X., L. W., Y. Y., T. T. a O. P. špecializovaný trestný súd vzal do úvahy všetky skutočnosti relevantné z hľadiska ukladania trestu, najmä stupeň spoločenskej nebezpečnosti trestnej činnosti, ktorej sa dopustili, možnosť nápravy a ich osobné pomery (§ 31 ods. 1 Tr. zák.) sledujúc dosiahnutie účelu trestu v zmysle § 23 ods. 1 Tr. zák., teda zabezpečiť ochranu spoločnosti, zabrániť v ďalšom páchaní trestnej činnosti (aspekt individuálnej prevencie) a vychovať ich k tomu, aby viedli riadny život a tak výchovne pôsobiť aj na ostatných členov spoločnosti (§ 23 ods. 1 Tr. zák.).

Rovnako aj pokiaľ sa týka obžalovaných Y. X., G. C., I. K., G. K., T. X. a T. O. pri ukladaní trestov súd prihliadol na závažnosť a rozsah trestnej činnosti, ktorej sa dopustili, význam dotknutého chráneného záujmu, spôsob vykonania činov, ich následky, okolnosti spáchania trestnej činnosti, ich osobnostné charakteristiky mieru zavinenia a pohnútky. U týchto obžalovaných najvyšší súd vzhľadom na rozhodnutie o ich oslobodení spod obžaloby pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny (§ 185a ods. 1 Tr. zák.) tresty odňatia slobody primerane upravil, a to tak, že obžalovanému Y. X. (za skutok v bode 5/) podľa § 179 ods. 2 Tr. zák. uložil trest odňatia slobody na 8 rokov ako trest súhrnný, ktorý trest zodpovedá spodnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, obžalovanému G. K. (za skutok v bode 3) podľa § 166 ods. 1 Tr. zák. na 2 roky ako trest súhrnný a obžalovanému I. K. (za skutok v bode 3/) podľa toho istého ustanovenia Trestného zákona trest odňatia slobody na 18 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky.

Konanie obžalovaných T. X. a T. O., nebolo posúdené ako činnosť pre zločineckú skupinu a ich skutky boli právne kvalifikované ako samostatné trestné činy krádeže. Obžalovanému T. X. (za skutky v bodoch 12/ a 14/) bol takto uložený trest odňatia slobody vo výmere 26 mesiacov a 3 dni, výmera ktorého trestu zodpovedá dĺžke výkonu jeho väzby (vo výkone väzby bol od 12. marca 2006 do 15. mája 2008) a obžalovanému T. O. za skutok v bode 16/ trest vo výmere 1 rok s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. súd môže podmiennečne odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, ak vzhľadom na osobu páchatel'a, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu má dôvodne za to, že účel trestu sa dosiahne i bez jeho výkonu.

Podľa § 59 ods. 1 Tr. zák. pri podmienenom odsúdení súd určí skúšobnú dobu na jeden rok až päť

rokov: skúšobná doba začína sa právoplatnosťou rozsudku.

Obžalovaným I. K. a T. O. boli uložené podmienené tresty odňatia slobody s určením primeranej skúšobnej doby s prihliadnutím na všetky okolnosti z hľadiska ukladania takéhoto trestu relevantné. Ako to bolo už konštatované v predchádzajúcom texte, u týchto obžalovaných nebolo preukázané členstvo v zločineckej skupine alebo činnosť pre takúto skupinu, dopustili sa jednotlivých skutkov - obžalovaný I. K. trestného činu nadržovania, pre ktorý trestný zákon stanovuje sadzbu trestu odňatia slobody až na tri roky a obžalovaný T. O. samostatného trestného činu krádeže s ustanovenou trestnou sadzbou 1 až 5 rokov. Z odpisov z registra trestov týchto obžalovaných vyplýva, že sa na nich hľadí akoby neboli v minulosti odsúdení. Obžalovaný G. K. sa dopustil rovnakého samostatného trestného činu ako obžalovaný I. K. (v bode 3/ rozsudku trestného činu nadržovania), avšak tomuto bol uložený súhrnný trest odňatia slobody za súčasného zrušenie výrokov o trestoch rozsudku Krajského súdu Košice z 22. júla 2014, sp. zn. 8T/1/2008 a rozsudku Okresného súdu Košice II z 29. októbra 2014, sp. zn. 4T/47/2014, ktorými mu boli uložené podmienené tresty odňatia slobody. U tohto obžalovaného musel súd inak hodnotiť osobnostné charakteristiky a jeho predchádzajúci život, ktorý nevytvára dostatočné predpoklady na možnosť dosiahnutia účelu trestu aj bez jeho výkonu. Z odpisu registra trestov je zrejmé, že obžalovaný G. K. bol v minulosti osemkrát súdne trestaný, pravidelne od roku 2002 pre trestnú činnosť majetkovej povahy, pričom v prípade ostatných dvoch odsúdení bol uznaný za vinného aj zo spáchania násilných trestných činov poškodzovania cudzej veci. Preto najvyšší súd u obžalovaných I. K. a G. K. tresty primerane diferencoval.

Obžalovanému G. C. ako členovi zločineckej skupiny najvyšší súd uložil podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 3 roky ako trest súhrnný, prihliadajúc na skutočnosť, že zo spáchania skutku v bode 18/ napadnutého rozsudku právne kvalifikovaného ako trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák. bol spod obžaloby oslobodený. Takýto trest mu bol uložený za trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny (v bode 1/) a trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. (v bode 11/).

Najvyšší súd Slovenskej republiky uložil obžalovaným uvedené tresty odňatia slobody v presvedčení, že takto uložené tresty sú primerané nielen z hľadiska všetkých kritérií relevantných pri hodnotení stupňa spoločenskej nebezpečnosti ich trestnej činnosti, ale aj z hľadiska vytvorenia predpokladov na naplnenie ich účelu v zmysle § 23 ods. 1 Tr. zák., sledujúc jednak ich prevýchovnú funkciu a jednak aj naplnenie účelu z hľadiska požiadavky individuálnej a generálnej prevencie.

K oslobodzujúcej časti:

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací voči skutkovým a právnym záverom špecializovaného trestného súdu vo vzťahu ku skutkom pod bodmi 1/ ohľadom obžalovaných G. C., G. B., Y. L., Y. I., O. X., L. W., Y. Y., T. T. a O. P., 2/, 4/, 6/, 7/, 8/, 9/, 10, 11/, 13/, 15/, 17/, 19/ a 20/ nemá výhrady a pripomienky.

Pokiaľ sa týka obžalovaných Y. X., T. X., G. K., I. K., G. J. a T. O. vo vzťahu ku skutku v bode 1/ napadnutého rozsudku spod obžaloby ich súd oslobodil, nakoľko nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané spojenie trestného činu zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. v nadväznosti na ďalšie konkrétne trestné skutky v intenciách v tom čase platného Trestného zákona.

Podľa § 89 ods. 27 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 zločineckou skupinou sa rozumie štruktúrovaná skupina najmenej troch osôb, ktorá existuje počas určitého časového obdobia a koná koordinovane s cieľom spáchať jeden trestný čin alebo viac trestných činov, za ktoré je možné uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej 5 rokov, alebo niektorého z taxatívne vymenovaných trestných činov podľa § 160 až 162 na účel

- a) priameho alebo nepriameho získania finančnej výhody alebo inej materiálnej výhody,
- b) preniknutia do orgánu verejnej moci s cieľom získať nad ním kontrolu alebo uplatniť svoj vplyv, aby

sa zakryla alebo legalizovala ich trestná činnosť alebo príjmy z nej, alebo

c) preniknutia do orgánu podnikateľského alebo nepodnikateľského subjektu s cieľom získať nad ním kontrolu alebo uplatniť svoj vplyv, aby sa zakryla alebo legalizovala ich trestná činnosť alebo príjmy z nej.

Na skutok popisujúci založenie, zosnovanie a činnosť zločineckej skupiny musí teda nadväzovať konkrétny skutok (skutky), zakladajúci konkrétne trestné činy a podľa Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 to boli trestné činy s hornou hranicou trestnej sadzby odňatia slobody najmenej 5 rokov alebo trestné činy podľa § 160 až 162 Tr. zák. vtedy účinného za účelom uvedeným pod bodmi a/ až c/ citovaného zákonného ustanovenia. Treba zdôrazniť, že u každého z menovaných obžalovaných bola uznaná vina za jednotlivé samostatné trestné činy.

Zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 je definovaný tak, že členstvo v skupine i činnosť pre zločineckú skupinu museli byť spáchané s cieľom spáchať trestný čin, resp. vymedzené trestné činy, ktorých závažnosť sa postupne menila, ale zároveň pri alternatívach podľa písmena a/ § 89 ods. 27 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 trestné činy museli byť vždy spáchané s cieľom dosiahnutia zisku, resp. za účelom priameho alebo nepriameho získania finančnej výhody, alebo materiálnej výhody.

U obžalovaných G. K. a I. K. nebola preukázaná subjektívna stránka trestného činu podľa § 185a v čase skutku účinného znenia Trestného zákona, konkrétne ich vedomostná zložka - aspoň uzrokovanie o tom, že bude spáchaný trestný čin s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej 5 rokov s cieľom predpokladaným v § 89 ods. 27 vtedy platného Trestného zákona (dosiahnutie neoprávneného zisku). Trestný čin nadržovania podľa § 166 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 v znení neskorších zmien nemal zákonom stanovenú hornú hranicu trestnej sadzby trestu odňatia slobody najmenej päť rokov, ale táto hranica je limitovaná do troch rokov. Obžalovaným I. K. a G. K. sa kládlo za vinu, že boli členmi zločineckej skupiny, ale na trestnom čine s hornou hranicou trestnej sadzby trestu odňatia slobody najmenej 5 rokov (vraždy v bode 3/) sa nepodieľali. Inými slovami vyjadrené, nemali predchádzajúcu vedomosť o tom, že dňa 7. apríla 2001 v kuchyni rodinného domu Q. K. G. C. usmrtil poškodeného Y. K.. To platí aj o subjektívnej stránke G. B. vo vzťahu k tomuto skutku.

Obžalovaní G. B., I. K. a G. K. sa podieľali až na následnom zahľadzovaní stôp. Táto okolnosť jednoznačne vyplýva z výpovede svedka G. R., ktorý potvrdil, že vopred nemali žiadnu vedomosť o tom, že na Y. K. bude spáchaný trestný čin vraždy. Svedok podrobne popísal ich konanie a okolnosti po spáchaní činu súvisiace so zahľadzovaním stôp (odvoz a pochovanie poškodeného Y. K. do provizórneho hrobu, odstraňovanie biologických a balistických stôp na mieste činu etc.).

Svedok G. R. ku skutku v bode 1/ uviedol, že I. K. a Y. X. mali v skupine na starosti výpalné. Konkrétne skutky týchto obžalovaných v tomto smere neboli predmetom obžaloby, čo ale na druhej strane a priori nie je možné vyhodnotiť ako fakt spochybňujúci výpoveď tohto svedka. Naopak, v procese dokazovania nevyšli najavo žiadne skutočnosti, ktoré by jeho výpoveď významne spochybňovali. Dokazovaním síce neboli zistené konkrétne subjekty, ktoré vyplácali skupine výpalné, avšak konania obžalovaných popísané v bodoch 6/, 7/, 8/, 17/ a 19/ napadnutého rozsudku v spojitosti s výpoveďou svedka G. R. s istotou preukazujú, že sa jednalo o násilné a svojou povahou a spôsobom spáchania typické skutky, ktorých cieľom bolo zastrašovanie podnikateľských subjektov za účelom zabezpečenia vyplácania finančných prostriedkov. Ani najvyšší súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že motiváciou na ich spáchanie bolo v konečnom dôsledku zabezpečenie vyplácania výpalného. Faktom však zostáva, že žiadnymi inými dôkazmi nebolo preukázané, že by na týchto skutkoch nejakým spôsobom participovali obžalovaní I. K. a Y. X..

Vo vzťahu k obžalovanému Y. X. ku skutku v bode 5/ útok na Y. X. treba uviesť, že obžalovaný Y. X. bol uznaný za vinného (okrem skutku v bode 1/) za skutok v bode 5/ právne kvalifikovaný ako trestný čin všeobecného ohrozenia podľa § 179 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. d/ Tr. zák. účinného do 31. augusta 2002 a nedovoleného ozbrojovania

podľa § 185 ods. 1 Tr. zák.- účinného do 31. augusta 2002. V tomto prípade bolo treba zodpovedať najmä otázku, či skutok tak ako je popísaný v napadnutom rozsudku (a ako bol prevzatý z obžaloby) zapadá do rámca činnosti zločineckej skupiny.

Cieľom páchania trestnej činnosti zločineckej skupiny podľa vtedy platného a účinného znenia § 89 ods. 27 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 v znení zák. č. 183/1999 Z. z., ako to už bolo vyššie uvedené, muselo byť podľa alternatívy uvedenej pod písmenom a/ dosiahnutie zisku. Skutok v bode 5/ napadnutého rozsudku u obžalovaného Y. X. nie je charakterizovaný týmto cieľom. Skutkový stav bol ustálený na základe dokazovania tak, že motiváciou tohto skutku mala byť „snaha dosiahnuť zmenu výpovede svedka Y. X.“ v inej trestnej veci súvisiacej s L. C. nevlastným bratom obžalovaného G. B.. Dokazovaním teda nebolo preukázané zavinenie obžalovaného Y. X. vo forme aspoň nepriameho úmyslu (uzrozenie) s cieľom predpokladaným zákonom t. j. dosiahnutie zisku.

V danej súvislosti treba poznamenať, že súd sa zaoberal s otázkou začatia a trvania obžalovaného Y. X. v zločineckej skupine, tak ako to nariadil najvyšší súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí v predmetnej veci. Z obsahu trestného spisu vyplýva, že obžalovaný Y. X. bol vo výkone trestu odňatia slobody od 9. septembra 1998 do 9. mája 1999 a potom od 29. decembra 1999 do 29. júna 2001, kedy bol prepustený na slobodu (č. l. 1 404). Z uvedeného je zrejmé, že v lete roku 2000 nemohol byť prítomný pri zakladaní zločineckej skupiny, pretože v tom čase bol vo výkone trestu odňatia slobody. Táto okolnosť eo ipso síce nedokazuje, že v neskoršom období sa nemohol do zločineckej skupiny začleniť. Zásadnou skutočnosťou z hľadiska otázky, či svojim konaním naplnil pojmové znaky trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny je okolnosť, že obžalovanému Y. X. nebola preukázaná pohnútká, ktorá je kvalifikačným znakom zločineckej skupiny, tak ako ju definuje vtedy platný Trestný zákon v ustanovení § 89 ods. 27 teda, že skutku v bode 5/ sa dopustil za účelom priameho alebo nepriameho získania finančnej výhody alebo inej materiálnej výhody na prospech zločineckej skupiny. Z výsledkov dokazovania totiž vyplýva, že skutok pod bodom 5/ napadnutého rozsudku bol spáchaný s cieľom dosiahnutia zmeny výpovede svedka v inej trestnej veci. Nebola teda splnená zákonná podmienka, že na skutok založenia, zosnovania a činnosť zločineckej skupiny (podľa vtedy platného Trestného zákona) nadväzuje aspoň jeden trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby je najmenej 5 rokov (alebo trestný čin podľa § 160 až 162 Tr. zák.) a súčasne tento trestný čin bol páchaný s cieľom dosiahnutia získania finančnej alebo inej materiálnej výhody, priamej či nepriamej.

Z danej dôkaznej situácie obžalovanému Y. X. nebol preukázaný takýto úmysel vo vzťahu ku skutku v bode 5/ aspoň v nepriamej forme (teda aspoň jeho uzrozenie), a preto nebolo možné uznať ho vinným aj zo spáchania trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005.

Vo vzťahu k obžalovanému G. J., G. B., Y. I. a G. C. ku skutku v bode 18 / týkajúceho sa poškodenia kamióna firmy U. O., a. s. treba uviesť, že súd prvého stupňa oprel svoje rozhodnutie o vine obžalovaných jednak o sprostredkovanú výpoveď svedka G. R. a jednak o listinný dôkaz o kontrole obžalovaného G. J. v čase po spáchaní skutku (o 21.30 hod.) príslušníkom polície (zv. 12, č. l. 4257).

Vypočutý príslušník polície svedok T. O., sa vyjadril k okolnostiam kontroly a k pôvodu písomného záznamu o kontrole. Bolo potrebné verifikovať spôsob, akým sa dostal tento listinný dôkaz do spisu a či je dostatočne hodnoverným. Inými slovami, či bol G. J. v inkriminovanom čase skutočne hliadkou polície kontrolovaný, pretože takýto dôkaz by podporil výpoveď svedka G. R. resp. sprostredkovanú informáciu obžalovaným Y. I. o tom, že G. J. bol po spáchaní skutku skutočne kontrolovaný políciou, resp. že mal byť pri kontrole zadržaný, čo však nezodpovedalo skutočnosti. Naviac sú tu ešte výpovede svedkov G. P. a G. V., ktorí boli vypočutí na hlavnom pojednávaní prvostupňového súdu (na návrh obžalovaného J.). Svedok G. P. uviedol, že v inkriminovanom čase bol G. J. u neho doma a oslavovali narodeniny (od 18.30 do 21.00 hod.) a sv. G. V. uviedol, že pred 22.00 hod. ho mal navštíviť J. a volal ho aby išli niekde do mesta. Obaja svedkovia sú priateľmi G. J. a boli vypočutí až na hlavnom pojednávaní. Najvyšší súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí v danej veci nariadil preveriť, či by

obžalovaný J. stihol po spáchaní skutku v uvádzaných časoch, byť prítomný na návšteve u priateľov G. P., ktorý býva na O. č. X, u ktorého mal byť do 21.00 hod. a G. V., ktorý býva na G. č. X a ktorého mal navštíviť pred 22.00 hod., tak ako to títo svedkovia na hlavnom pojednávaní uvádzali. Kontrola príslušníkmi polície mala byť vykonaná na N. ulici a k podpáleniu návesu Samro došlo na blízkej O. ulici.

Súd prvého stupňa, v intenciách predchádzajúceho zrušujúceho rozhodnutia najvyššieho súdu zabezpečil odborné vyjadrenie odboru dopravy Miestneho úradu mestskej časti W. (zv. 60, č. 1. 14491). Podľa tohto vyjadrenia v prípade rýchlej chôdze pri rýchlosti 4,8 až 5 km za hodinu by bolo možné prejsť trasu o dĺžke 6447 km za 77 minút a v prípade behu pri rýchlosti 10 až 12 km/hod. za 38 minút. Inými slovami, v prípade pravdivosti výpovedí svedkov P. a V. by obžalovaný J. musel prebehnúť z miesta bydliska svedka P. na miesto činu (O. ul., kde došlo k zapáleniu o cca 21.00 hod.) a potom po absolvovaní kontroly príslušníkmi polície do miesta bydliska V. celkom za 38 minút, teda z miesta činu k V. vrátane kontroly políciou by musel prejsť za 8 minút. V prípade rýchlej chôdze by celú trasu, účasť na skutku a kontrolu políciou absolvoval za 77 minút. Teoreticky by to mohol stihnúť len v prípade, ak by utekal, rýchlou chôdzou by to pravdepodobne nestihol. Sám obžalovaný G. J. uviedol, že cestu od P. k V. absolvoval električkou. Vzhľadom na dĺžku tejto trasy je jeho výpoveď v tejto časti pravdepodobná a v takom prípade by vyjadrenie o previerke jeho schopnosti prejsť trasu pešo, nemalo relevantnú hodnotu.

Výsledky dokazovania v tejto časti nedávajú dostatočnú odpoveď na otázku akým spôsobom resp. akou rýchlosťou chôdze alebo behu, resp. električkou sa obžalovaný G. J. mohol po trase presúvať, ale tiež do akej miery možno považovať doklad o kontrole policajnou hliadkou za vierohodný, keď sám príslušník policajnej hliadky svedok T. O., ktorý mal sa zúčastniť na kontrole svedka na N. ul. asi o 21.30 hod. uviedol, že v doklade „kontrola osoby“ on sám vypísal len meno, priezvisko, dátum narodenia a bydlisko. Ostatné údaje nepísal on, nepodčiarkoval a ani podpis na otlaku pečiatky OO PZ W. nie je jeho. Nevedel to vysvetliť, iba uviedol, že je možné, že tieto údaje dopisoval iný kolega.

Pôvod tohto listinného dôkazu do značnej miery spochybňujú aj výsledky šetrenia špecializovaného trestného súdu. Podľa vyjadrenia riaditeľa odboru vyšetrovania PPZ ÚBOK Košice z 18. februára 2011 č. PPZ-BOK-V-352/2011 vyšetrovací spis ohľadom skutku podpálenia návesu zn. Samro dňa 27. marca 2005 bol zaslaný policajnému orgánu ÚJaKP OR PZ Košice II. V tomto spise sa úradný záznam o kontrole G. J. nenachádzal, ale bol zabezpečený do spisu až dodatočne. Z oznámenia riaditeľa obvodného oddelenia PZ W. zo 16. februára 2011 č. ORPZ-KE-OPPS-113/2011 vyplýva, že záznamy zo služby z roku 2005 po uplynutí lehoty uloženia boli skartované.

Ak by súd na základe záznamu o kontrole uznal, že G. J. sa v čase kontroly o 21.30 nachádzal na N. ulici, jedná sa stále len o nepriamy dôkaz, ktorý nepreukazuje účasť obžalovaného (resp. obžalovaných) na spáchaní predmetného skutku.

Dostačujúcou v tomto prípade nie je ani výpoveď svedka G. R., ktorý reprodukoval svoju výpoveďou len sprostredkovanú informáciu, o ktorej sa dozvedel od inej osoby. Podľa názoru najvyššieho súdu tieto nepriame dôkazy nie sú dostatočnými dôkazmi, na základe ktorých by bolo možné urobiť jednoznačný záver o vine obžalovaného G. J. na spáchaní tohto činu a už vôbec nie obžalovaných G. B., Y. I. a G. C..

V daných súvislostiach treba zdôrazniť, že skutok v bode 18/ v porovnaní s ostatnými trestnými skutkami je z hľadiska dokazovania výnimočný tým, že sa jedná o jediný skutok, na spáchaní ktorého sa G. R. sám osobne nezúčastnil. K účasti a aktívnej participácii na všetkých ostatných skutkoch sa tento svedok priznal a vypovedal o nich na základe osobne prežitých udalostí. Podľa jeho vlastnej výpovede na podpálení kamióna sa nezúčastnil a o spáchaní tohto činu sa dozvedel iba sprostredkovane na základe informácie od obžalovaného Y. I.. Táto skutočnosť výrazne oslabuje záver o jednoznačnosti preukázania účasti uvedených obžalovaných na spáchaní tohto činu. Nejde o parciálnu selekciu v rámci výpovede svedka G. R. a konštatovanie, že v jednej časti mu súd uveril a v inej nie. Súd týmto nespochybňuje jeho výpoveď, ale vo vzťahu k tomuto skutku konštatuje, že ak svedok len sprostredkovane vo svojej

výpovedi tlmočil to čo sa dozvedel od iného obžalovaného a táto skutočnosť vnáša pochybnosti o tom, či okolnosti skutočne zodpovedajú pravde. Ak existujú pochybnosti, tak súd nemôže postupovať inak, ako obžalovaných zo spáchania tohto skutku v zmysle zásady „in dubio pro reo“ oslobodiť, pretože nebolo celkom jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že sa ho dopustili obžalovaní G. B., Y. I., G. C. a G. J.. Vo výpovedi svedka G. R. v tejto časti ide o tzv. svedectvo z počutia teda svedectvo, kedy svedok nebol osobne prítomný pri údajnom protiprávnom konaní obžalovaných, tak ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku. Takýto dôkaz je alternatívnym dôkazom formálnych priamych svedectiev, ale to nevyhnutne neznamená, že je automaticky neprípustný, avšak je potrebné vykladať ho vo vzťahu k ostatným priamym, prípadne nepriamym dôkazom, ktoré boli v konaní zabezpečené, pretože sám o sebe nie je spôsobilý vytvoriť ničím nenarušenú sústavu dôkazov, ktoré vyvolávajú jeden jediný možný záver o priebehu skutku. Aj takéto dôkazy sú použiteľné v konaní pred súdom a je potrebné ich vyhodnocovať s osobitnou starostlivosťou a slúžia skôr na logické odôvodňovanie pri skutkových dedukciách v konaní preukazovaných inými priamymi dôkazmi.

V tejto časti treba dodať, že nepreukázaním účasti obžalovaného G. J. na spáchaní trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 30. júna 2005 nebolo možné uznať tohto vinným ani zo spáchania trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005.

Vo vzťahu k obžalovanému T. O. ku skutku v bode 16/, týkajúceho sa krádeže motorového vozidla zn. Alfa Romeo 166 z autobazáru W. a vo vzťahu ku skutkom obžalovaného T. X. (krádež motorového vozidla zn. Škoda Octavia 1U z autobazáru L. R. - H. H. v bode 14/ a krádež motorového vozidla zn. Lancia Thema 2,0TE Turbo z parkoviska na V. ulici v W. v bode 12/), výsledkami dokazovania bolo preukázané, že útoky boli vykonané samostatnými skutkami obžalovaných, čím každý z nich spáchal trestný čin krádeže podľa § 247 Tr. zák. účinného v čase ich spáchania, pričom obžalovaný T. X. vo forme pokračovacieho trestného činu.

Svedok G. R. vo vzťahu k obžalovaným T. O. a T. X. vypovedal, že obaja mali mať vedomosť o tom, že motorové vozidlá kradli pre zločineckú skupinu za účelom páchania trestnej činnosti. Išlo o jeho konštatovanie, ktoré odôvodnil len všeobecne tým, že „si myslí, že X. a O. mali vedomosť o tom, že členovia skupiny nikde nepracujú a čím sa skupiny zaoberá“, bez toho aby uviedol aj ďalšie okolnosti, na základe ktorých títo obžalovaní mohli mať bližšiu vedomosť o trestnej činnosti skupiny (napríklad, že by sa zúčastnili na stretnutí pri zakladaní skupiny, prípadne rozhovorov o trestnej činnosti členov zločineckej skupiny, alebo aspoň že by sa sprostredkovane dozvedeli o konkrétnej činnosti skupiny alebo niektorého jej člena a podobne).

Súčasne treba zdôrazniť, že ani v tejto časti súd nespochybňuje výpoveď svedka G. R., ale konštatuje, že tu sa jeho výpoveď javí ako obsahovo značne stručná, skôr deduktívna a najmä nepodporená inými, čo i len nepriamymi dôkazmi a ako takú ju najvyšší súd v tejto časti vyhodnotil ako nedostatočnú na jednoznačné konštatovanie viny obžalovaných T. X. a T. O. vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/ rozsudku (trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny). Inými slovami povedané, v tejto časti neboli produkované dostatočne presvedčivé dôkazy o tom, že skutky krádeží motorových vozidiel obžalovaní T. O. a T. X. vykonali pre zločineckú skupinu. Svedok G. R. a ani žiadne iné priame či nepriame dôkazy dostatočne nepreukazujú vedomosť T. O. o tom, že vozidlo Alfa Romeo bude použité na spáchanie skutku pod bodom 20/ - teda na vraždu Y. Q. a ani vedomosť obžalovaného T. X. o tom, že odcudzené vozidlo zn. Lancia bude použité zločineckou skupinou na spáchanie prepadnutia Z. I. (skutok v bode 13/), alebo na spáchanie akéhokoľvek iného trestného činu. Ďalšie odcudzené vozidlo zn. Škoda Octavia 1U nebolo použité ani pri jednom skutku.

Vo vzťahu k činnosti obžalovaného T. O. treba pripomenúť, že už v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení Najvyššieho súdu bolo konštatované, že prenájom dvoch garáží týmto obžalovaným s cieľom, ktorý malo na mysli ustanovenie § 185a ods. 1 a § 89 ods. 27 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2015 (t. j., že v nadväznosti na to by malo nasledovať spáchanie trestného činu s hornou hranicou trestnej sadzby odňatia slobody najmenej 5 rokov) neuvádzal v obžalobe ani prokurátor. Vedomosť

obžalovaných T. O. a T. X. o skutkovej súvislosti trestných činov krádeže a trestným činom založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. nebola teda jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázaná, a to ani v ďalšom konaní súdu prvého stupňa po zrušení jeho rozsudku z 30. marca 2009, sp. zn. PK-1T 15/2008.

K odvolaniu poškodenej H. L.:

Súd prvého stupňa podľa § 287 ods. 1 Tr. por. zaviazal obžalovaných G. B., O. X. a T. T. k solidárnej povinnosti nahradiť poškodenej H. L. škodu vo výške 9.140,11 Eur, ktorá suma predstavuje škodu „skutočnú“ teda škodu, ktorá bola spôsobená priamo protiprávnym (trestným) konaním obžalovaných. So zvyškom nároku na náhradu škody z titulu nemajetkovej ujmy vo výške 75.527,95 Eur poškodenú súd podľa § 288 ods. 2 Tr. por. odkázal na občianske súdne konanie (civilný proces).

Podľa § 46 ods. 1 Tr. por. veta prvá poškodený je osoba, ktorej bolo trestným činom ublížené na zdraví, spôsobená majetková, morálna alebo iná škoda alebo boli porušené či ohrozené jej iné zákonom chránené práva alebo slobody.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu, uvedenú v § 46 ods. 1, uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil, ak bol nárok riadne a včas uplatnený. Ak tomu nebráni zákonná prekážka, súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného, alebo ak ide o náhradu morálnej škody spôsobenej úmyselným násilným trestným činom podľa osobitného zákona, ak škoda nebola dosiaľ uhradená.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. na civilný proces alebo na konanie pred iným príslušným orgánom odkáže súd poškodeného tiež so zvyškom jeho nároku, ak mu nárok z akéhokoľvek dôvodu prizná len sčasti.

Ani najvyšší súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že poškodenému L. L. vznikla okrem tzv. skutočnej škody aj závažná nemajetková ujma. Poškodený L. L. následkom trestného konania obžalovaných G. B., O. X. a T. T. utrpel zranenia - mnohopočetné rany na hlave, otvorenú zlomeninu ľavého kolena, ľavého stehna s dobou liečenia najmenej 7,5 mesiaca. Neskôr, podľa vyjadrení jeho matky - poškodenej H. L., v dôsledku ďalších sekundárnych následkov (obmedzená hybnosť, v členkových a kolenných kĺboch, strata zraku, slabosť končatín) došlo k zhoršeniu jeho psychického stavu a neskôr spáchal samovraždu.

V danej súvislosti najvyšší súd zdôrazňuje, že priamym poškodeným konaním páchatel'ov trestného činu v zmysle § 46 ods. 1 Tr. por. bol L. L., pretože jemu bola spôsobená ujma na zdraví, prípadne majetková, morálna alebo iná škody alebo boli jeho iné zákonom chránené práva alebo slobody. Súčasne treba zdôrazniť, že najvyšší súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že bolesť, utrpenie a neskôr smrť L. L. predstavuje pre jeho blízkych a najmä jeho matku trvalú a nenahraditeľnú stratu a v tomto smere jej ujma a bolesť je nepochybná.

Z hľadiska náhrady škody v súvislosti so stratou jej syna, pri špecifikovaní nároku a jej výšky je významnou skutočnosťou, že smrť L. L. nebola spôsobená priamym, bezprostredným následkom konania obžalovaných, ale k jeho skonu došlo jeho vlastným suicídálnym konaním a tento následok nie je v priamej príčinnej súvislosti s konaním obžalovaných. Z tohto dôvodu, otázka existencie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy požadovanej odvolateľkou a špecifikácia výšky takéhoto nároku (z dôvodu utrpenia a ujmy na právach v dôsledku straty blízkej osoby), vyžaduje vykonanie ďalšieho rozsiahleho dokazovania, ktoré by svojou časovou i vecnou náročnosťou nepochybne presiahlo potreby trestného konania (zistenie skutkového stavu potrebného k spravodlivému rozhodnutiu o vine a treste), a ktoré by mohlo spôsobiť jeho väčšie pŕiet'ahy.

Najvyšší súd sa preto nestotožnil s názorom odvolateľky H. L. založeným na tvrdení, že pokiaľ ide o náhradu jej nemajetkovej ujmy „nie sú potrebné odborné vedomosti ani ďalšie dokazovanie v civilnom

konaní". Naopak, vo veci jej nároku na nemajetkovú ujmu bude potrebné vykonanie ďalšieho značne rozsiahleho dokazovania. Špecializovaný trestný súd preto správne rozhodol, keď v rámci adhézneho konania priznal poškodenej H. L. časť nároku na náhradu škody, ktorá predstavuje škodu spôsobenú v priamej súvislosti s konaním obžalovaných, právne kvalifikovaným ako trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. a so zvyškom jej nároku za nemajetkovú ujmu vo výške 75.527,95 Eur ju odkázal na občianske súdne konanie (civilný proces).

Zo všetkých uvedených dôvodov rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.